

**ЗАЩО
СТАНАЛИ
МЮСЮЛМАНИ**

Хюсеин Хилми Ъшък

Тази част е подготвена като допълнение към книгата **“Ислям и християнство”**. Ислямът е последна и най-съвършена религия. Този факт бил признат дори от Бърнард Шоу, известен английски писател, който казал: “Ако трябваше да се избере религия за света, това определено щеше да бъде ислямът.” Това заключение е съвсем естествено, защото ислямът е единствената религия запазена от промените, които претърпели всички останали. Юдаизмът е една от най-големите религии, заповядващи вярата в един бог. Той оповестява за идването на Месията. *Йсā (алейхисселѝм)* [Исус] бил приет за Месия, но Евангелието (книгата на разпространяваната от него религия) изчезнало. По-късно в името на истинското Евангелие били написани различни Евангелия, и въпреки, че голяма част от тях били променени също, те все още съдържат знамения, разкриващи идването на последния Пророк (*салляллāху алейхи ве селлем*) като истински Месия. В Евангелието на Варнава е ясно написано името му. Следователно, ислямската религия е последна, най-истинска и съвършена религия, която събира в себе си всички истински религии и съответства напълно на задоволството на Аллāху теāлѝ. Един наш приятел с висока култура [а именно д-р Нури Рефет Корур], който прекарал цялата си младост сред християни в Европа, ни сподели следните неща: “Аз съм мюсюлманин и родителите ми също са такива. Прекарах живота си в Европа, където имах възможност и време да изуча и сравня всички религии. Ако бях открил, че съществува религия, която превъзхожда исляма, аз щях да избира нея, защото никой не ме принуждаваше да бъда мюсюлманин. И все пак всичките изследвания и сравнения с другите религии, и дебатите, които проведох с християни, ясно разкриха пред мен факта, че ислямът далеч превъзхожда всички религии на света и е единствената непокътната истинска религия. Ето тогава аз на драго сърце приех исляма.”

Колко жалко, че в днешния западен свят все още има християни, които без право наричат мюсюлманите “еретици”, “хора със задръстени мозъци”, “поклонници на сатаната” и “неверници”. Тези погрешни схващания се насаждат в съзнанията на християнските деца от свещениците, чиято същинска цел е да промият техните мозъци. От друга страна се разпространяват клевети, че ислямската религия съдържа аспекти, противоречащи на модерната цивилизация. Факт е обаче, че ислямът е най-подходящата религия за нея. Тези грешни схващания и необходимите отговори за тях са разгледани в книгата **“Ислям и християнство”**. Тази книга е преведена на английски, френски и немски. Разпространява се по цял свят. Така ние се опитахме да разкрием истината за грешните знания, които свещениците пропагандират. Не отне дълго време, за да видим колко уместен и полезен бил този наш труд. След като книгите се разпространиха из света, това веднага даде резултат. Получихме писмо от Индия, в което един християнин индиец ни пише: “Когато прочетох вашата книга **“Ислям и християнство”** аз осъзнах, че ислямът е истинската религия и реших да стана мюсюлманин.”

Ние получихме много подобни писма от младежи от Африка. Всеки, който намери възможност да проучи чистите, цивилизовани и хуманни аспекти на исляма, ще усети непреодолимото привличане на тази религия. Ислямската религия се разпространява по цял свят без никаква пропаганда и организации. От друга страна, мисионерските организации, чиято основна цел е разпространяване на християнството, харчат огромни суми и предлагат социални помощи на хората, но за разлика от това не постигат желания резултат.

Въпреки всички тези грешни и враждебни пропаганди против исляма и всички удивителни усилия за разпространяване на християнството, броят на мюсюлманите непрекъснато се увеличава в световен мащаб. По-нататък ще ви дадем по-подробна информация по този въпрос. Някои от тези мюсюлмани са останали такива, защото се родили в мюсюлмански семейства. Но за разлика от тях има и такива, които приели исляма, въпреки че техните родители били от други религии и получили друго религиозно образование. Сред тези хора има световноизвестни дипломати, държавници, учени, книжовници, писатели и дори теолози. Те добре изучили исляма, възхитили се на величието му и с обич станали мюсюлмани. В допълнение към тях има много други световноизвестни личности, които проявили дълбоко уважение и възхищение към ислямската религия, въпреки че не я приели официално. Те дори са повярвали, че ислямът е истинската религия и не се поколебали да разкрият тези свои убеждения. Учени, философи и политици, на които целият свят се възхищава, на първо място са вярвали в съществуването и единството на Аллāху теāлā и че Той е Създателят на всичко. В тази част ще намерите думите и мислите на част от тези личности.

Сред приелите исляма може да има и такива, които станали мюсюлмани по принуда, в името на някакъв интерес или за реклама. Например една жена немюсюлманка може да е приела исляма, за да сключи брак с мюсюлманин. Един индийски парий може да го е направил, за да си възвърне загубените граждански права, т.е. без тези хора да са проучили и разбрали добре исляма. Въпреки това фактът, че добре познати учени и писатели приели ислямската религия само след дълги проучвания, носи голяма поука. От различни източници и книги събрахме най-важните сред тези обяснения на въпросните хора с висока култура, свързани с това защо оставили религиите си и приели исляма. Тези обяснения ще бъдат изложени в следващите страници. След като ги прочетете, от самите изказвания ще разберете защо ислямската религия превъзхожда всички останали. Човек, който е роден мюсюлманин и прекарал живота си сред такива, може напълно да е забравил тези превъзходства. Но когато човек от друга религия изучи исляма, той много ясно ще види разликите и ще му се възхити. В действителност, четейки тези обяснения вие още веднъж ще получите възможност да се възхитите на великите достойнства на своята религия и ще изразите

благодарност към Аллāху теāлйā, че сте мюсюлмани. В последно време книгите на издателство “Хакйкат Китāбеви”, преведени на всички езици, се разпространяват из света посредством интернет. Чрез писма от всички части на Америка, Африка и Азия хората ни казват, че научили исляма като прочели книгите ни по интернет и изразяват благодарност.

Заключенията от всички тези обяснения, т.е. обобщенията на причините, поради които ислямът е по-високопоставен от всички други религии, са добавени в отделна глава.

Ние вярваме, че тази част, която е добавка към **“Ислям и християнство”**, ще ви даде нова информация за ислямската религия и ще потвърди отново нейната истинност и величие.

СЪДЪРЖАНИЕ

ПРЕДИСЛОВИЕ	7
СЛОВАТА НА ЗНАМЕНОСТИ, КОИТО СЕ ВЪЗХИЩАВАЛИ НА ИСЛЯМА И ВЯРВАЛИ В ЕДИНСТВОТО НА АЛЛАХУ ТЕАЛЯ, ВЪПРЕКИ ЧЕ НЕ СТАНАЛИ МЮСЮЛМАНИ	14
НАПОЛЕОН БОНАПАРТ:	14
Проф. КАРЛАЙЛ:	15
МАХАТМА ГАНДИ:	15
Проф. ЕРНЕСТ РЕНАН:	17
АЛФОНС ДЪО ЛАМАРТИН	18
ХОРА, КОИТО ИЗБРАЛИ ИСЛЯМА	19
Д-Р ОМЕР РОЛФ ФРАЙХЕР ФОН ЕХРЕНФЕЛС	20
ДЕЙВИС УОРИНГТЪН	22
Г-жа СЕСИЛИЯ КАНОЛИ [РЕШИДЕ]	22
МУХАММЕД ЕСАД ЛЕОПОЛД ВАЙС	24
МУХАММЕД АЛЕКСАНДЪР РАСЪЛ УЕБ	26
Полковник ДОНАЛД РОКУЕЛ	27
САЛАХАДДИН БОАРТ	29
ТОМАС МУХАММЕД КЛЕЙТЪН	30
Хаджи ЛОРД ЕЛ-ФАРУК ХЕДЛИ	32
АБДУЛЛАХ АРЧИБАЛД ХАМИЛТЪН	34
ДЖЕЛЯЛЕДДИН ЛАУДЪР БРАНТЪН	36
ПРОФ. БАРОН ХАРЪН МУСТАФА ЛЕОН	38
УИЛЯМ ПИКХАРД	40
Г-жа МЕС'УДЕ СТЕЙНМАН	42
Г-жа МАВИШ Б. ДЖОЛИ	45
ЛЕЙДИ ЗЕЙНЕБ ЕВЕЛИН КОМБОЛД	49
МУХАММЕД ДЖОН УЕБСТЪР	50
АБДУЛЛАХ БАТТЕРСБАЙ	52
ХЮСЕИН РОФЕ	53
Х. Ф. ФЕЛЛОУ	57
Дж. В. Лавгруув	61
ДЕЙВИС	62
ФАРУК Б. КАРАИ	63

Т. Х. БАРКЛИ	64
ТОМАС ИРВИНГ	65
ИБРЀХЀМ ВУУ	67
МУХАММЕД ЕМИН ХОБОХН	68
Д-р ХАМИД МАРКУС	70
Г-жа АМИНЕ МОСЛЕР	71
ИСМАЀЛ УЕСЛЮ ЗЕЖИЛЕРСКИ	72
Проф. Д-р. АБДУЛКЕРЀМ ГЕРМАНУС	74
Д-р Беноист [Али СелмЀн]	78
КАПИТАН КУСТО	79
Д-р Р. Л. МЕЛЛЕМА	80
ФАЗЛЕДЀН АХМЕД ОВЀРИНГ	83
МАХМЀД ГУННАР ЕРИКСЀН	85
МУ'МИН АБДУРРАЗЗАК СЕЛЛИАХ	86
Абдуллах Уемура	87
МУХАММЕД СЮЛЕЙМАН ТАКЕУЧИ	89
АЛИ МУХАММЕД МОРИ	91
ОМЕР МИТА	93
Г-жа ФАТМА КАЗУЕ	95
ЗАКЛЮЧЕНИЯТА, КОИТО МОЖЕ ДА НАПРАВИМ ОТ ИЗЯВЛЕНИЯТА НА ПРИЕ- ЛИТЕ ИСЛЯМА	96
КРАТКО РЕЗЮМЕ	98

ПРЕДИСЛОВИЕ

Аллāху теāлā създал хората и всички те са Негови раби. Аллāху теāлā не е Господът само на определена нация или народ, или само на земята, а е Господът на цялото човечество и на всички светове. При Аллāху теāлā всички хора са еднакви и не се различават един от друг. В допълнение към тялото, Той им дал и душа. Изпратил пейгамбери (пророци) (*алейхимуссалевāту веттеслīmāt*), за да ги доведе до духовно и физическо съвършенство, и да ги насочи по правия път. Най-великите сред тях са Āдем (Адам), Нух (Ной), Ибрāхīm (Авраам), Мўсā (Мойсей), Йсā (Исус) и Мухаммед Мустафа (*алейхимусселям*). Вярата, на която те учили хората, била една и съща. Последната и най-съвършена религия е ислямът, предаден от Мухаммед (*алейхисселям*). Друг пророк след него няма да дойде, защото донесената от него религия достигнала до съвършенство и не е останало нещо липсващо в нея, и Аллāху теāлā обявил, че човечеството никога няма да бъде в състояние да промени и изопачи тази религия. Добре познатият немски писател Лесинг (1729 – 1781) в книгата си “Nathan der Weise” оприличава трите небесни религии на три еднакви пръстена, изработени от сапфир. Но все пак се почувствал несигурен и казал: “Дали едната не е истинска, а другите две фалшиви?” Факт е, че основата и на трите религии е истината. Въпреки това в резултат на различни лични интереси, привилегии, лоши и грешни мисли, ревност, суеверия, вредни пропаганди и тефсїри (тълкувания), хората не успели да разберат тази истина, като вмъкнали множество погрешни вярвания и идеи в мўсевизма и назарянството, като така осквернили вярата в единството на Аллах и променили истинските религии. Само ислямът е останал в чистия си вид. Поради изтъкнатите причини последователите на трите религии станали врагове един друг. Това е равносилно на противопоставяне на волята на Аллāху теāлā, защото както казахме и по-горе, Той приканил всички към истинската религия. При Аллāху теāлā всички хора, независимо от тяхната раса, са равни. Всички хора се наричат “уммет-и да’вет”, а когато приемат исляма стават “уммет-и иджабет”. Ислямът е единствената истинска религия и е продължение на истинските юдаизъм и християнство.

Следният пасаж, който ще предадем от проф. Робинзон, отразява становищата на хората, потопили се в материализма:

“Присъединих се на обиколката на Израел, организирана от учителския състав и студентите в университета на Орел Робъртс. Орел Робъртс, основателят на университета и един от важните фигури в Католическата църква, по време на нашето посещение на Бен Гурион, бивш министър-председател на Израел, му подари една Библия. В първата част на Библията се намираше Стария Завет, т.е. Тората. Робъртс поиска от Бен Гурион да прочете любимия му пасаж от тази свещена книга. Бен му отвърна с усмивка. Седнахме под едно дърво в малката му градина пред къщата. Всички мъл-

чахме и го слушахме с внимание. Бен Гурион отвори Библията, разгърна няколко страници и прочете следния пасаж: “И Бог създаде човека по Своя образ; по Божия образ го създаде; мъж и жена ги създаде.” [Битие: 1-27] Аз тогава си помислих: “О, Аллах мой! Чак пък това изречение ли намери?” Намръщих се, защото очаквах да прочете някоя част от Битието с по-възвишено значение или пасаж от Десетте заповеди. Тогава направих знак на телевизионния оператор, който снимаше събитието. Този знак означаваше “Не си прави труда! Тези думи не заслужават да бъдат излъчвани по телевизията в целия свят.”

След малко обаче Бен Гурион обясни с ентузиазъм, граничещ с екстаз, причината да избере това изречение, както следва: “Доста дълго време преди да станем американци, руснаци, израилтяни и египтяни, или християни, мюсюлмани, огнепоклонници, юдеи и т.н., т.е. преди появата на нещата, отделящи хората един от друг – като националност, държава, религия, вяра и други подобни – всички ние бяхме един мъж и една жена, създадени от Аллāху теāлā. Това е най-великата истина, на която всички големи религии искат да ни научат. Защо не я разбираме и ставаме врагове? Нека всички да се хванем ръце за ръце и помолим Аллāху теāлā да ни помогне да осъзнаем този факт.”

Ние всички си наведохме главите надолу. Робъртс, като теолог, каза “Āмāйн” от името на всички ни. Бен Гурион наистина беше намерил най-добрите думи.

При моето връщане от Израел тези слова не излизаха от съзнанието ми. Ние всички сме равни един друг. Ние сме Негови раби. Има само един път към Него. Това е пътят на вярата, ръководен от Ибрāхāим, Мūsā, Йсā и най-накрая от Мухаммед (*алейхимесселāм*). Хората, които следват този път, ще постигнат спасение. Хората извършили най-голямата грешка, когато се отклонили от пътя на пророците. Именно поради тази причина те изгубили пътя си, моралът им деградирал и дори забравили Аллāху теāлā. Хората трябва да осъзнаят грешките си и да се върнат към правилния път, за да може светът да постигне мир и спасение.”

Колко правилни са думите на проф. Робинзон! Днес повечето хора напуснали пътищата на религиите и започнали да отдават значение само на материалното. Тези жалки хора не знаят, че материалните ценности са просто едно нищо и са обречени на унищожение и изчезване. Частта от човек, която не умира, е неговата душа. Душата не се храни с материални неща. Първата храна на душата е правилната вяра към Аллāху теāлā, Който създал всичко от нищото, а след нея следват поклоненията към Него. Днес всички учени и държавници вярват в съществуването на Аллāху теāлā, но по въпроси за вярата и ибадетите се заблудили от грешни мисли и идеи, и отклонили от правия път. Това е описано по много хубав начин от проф. Уайт, който е най-големият мозъчен хирург в Америка! Уайт е носител на много научни награди и постигнал международна слава чрез откриване на

различни оперативни методи. Той е професор в Университета на Кливланд, а също и директор на Клиниката по мозъчна хирургия в същия град. Вижте какво казва той:

“Детето, което донесоха за операция беше красиво шест годишно момиченце. Тя беше много сладка, пъргава, интелигентна и весела, но след прегледа забелязахме голям тумор в мозъка ѝ. Приехме я за операция и видяхме киста, прикрепена към тумора, която съвсем го беше разширил. Аз започнах да оперирам от частта, пълна с вода. Но ужас! Кистозният тумор с формата на полусфера внезапно намали размера си и широките кръвоносни съдове по повърхността му се разкъсаха. Изведнъж бликна кръв върху операционната маса. С колегите ми правихме всичко възможно, за да спрем кръвта, която течеше като чешма, но тя не спираше. Виждахме, че губим битката. Детето умираше в ръцете ни. В нас се настани дълбока болка. Аз се опитвах да спра кръвотечението като слагах парчета памук върху разкъсаните съдове. Кръвта сякаш спираше, но знаех, че ако си вдигна ръката, кръвта пак ще потече и този път няма да имаме възможност да направим нищо повече. После преляха кръв в тялото на момичето. Пръстите ми все още бяха върху парчетата памук. Колко безпомощен и безсилен се почувствах тогава! Как е възможно един безсилен човек като мен да намери смелостта да отстрани тумора от мозъка на едно малко момиченце? Как можах да поема отговорността за такова велико дело? Как е възможно един безсилен човек да докосне това велико творение, което ние наричаме “мозък”, и което управлява най-невероятните процеси, дава характер на човека, и го оборудва с различни способности, като интелект, памет, емоции, чувства, вкусове, болки, мисли и съзнание, и което само Аллāху теāлā може да създаде? Ние наричахме този малък обект “мозък”, но всъщност именно това беше детето, което безпомощно лежеше пред нас.

Половин час по-късно се възцари пълна тишина в операционната стая. Всички бяхме изключително напрегнати и тревожни. Всички и аз самият знаехме, че ако вдигна ръката си кръвта ще бликне отново, което пък означаваше край за детето. В този момент започнах да се моля на Аллāху теāлā и се доверих на помощта Му. Казах Му: “О, Аллах мой! Дай на пръстите ми сила, че да мога да предотвратя кръвотечението!” Точно тогава ме заля силно чувство на облекчение, защото вече се бях доверил на Господа ми. Вече вярвах, че мога да си вдигна пръстите и че вече няма да потече кръв. Усещах съществуването на Аллāху теāлā с цялата си душа. Бавно вдигнах ръцете си. Кървенето беше спряло.

Сега вече беше лесно да извърша операцията. Тя продължи цели 4,5 часа. Не се отделих от детето цяла седмица. Колко се радвах като виждах, че то оздравява! Днес детето е на десет години и е в перфектно здравословно състояние. Щастливо е и весело.

През 1974 г. прегледах едно дете, което беше получило мозъчен кръвоизлив. Видях, че детето има малък тумор в средата на мозъка, но туморът беше започнал да кърви и събира гной. Положението беше много опасно и безнадеждно. Ние отворихме черепа, поставихме тръби от двете страни на мозъка и започнахме да го мием с антибиотици. Това беше съвсем нов метод и аз бях първият, който го използва. Детето буквално гореше от висока температура. Поставихме го в респиратор и го завихме със студени завивки. В същото време продължавахме да мием и мозъка. Тази безнадеждна ситуация продължи седмици. Не спирах да се моля на Аллāху теāлā и да искам помощ от Него. Искях от Него да се смили не само над детето и родителите му, а и да даде сила на хората, които заедно с мен бяха поели тази тежка отговорност и работеха непрестанно от седмици.

В крайна сметка божествената помощ пристигна. Това начинание, което изглеждаше абсолютно невъзможно, завърши с успех. Детето се съвзе. Моите приятели се радваха и ми казваха: “Новият метод, изпитан от вас, даде страхотен резултат.” Те си мислеха, че аз съм го направил и се гордееха. Но аз не мислих така. Според мен без значение колко труд полагаме, колко нови методи откриваме и колко нови техники прилагаме, успехът в операциите от този вид зависи само от помощта на Аллāху теāлā. Винаги съм чувствал това в сърцето си по време на многобройните си операции до момента. Обаче колкото и да напредва технологията, успехът в мозъчните операции, както и във всичко, зависи от силата на Аллāху теāлā и успехът е възможен само с Негова помощ.

По време на мозъчните операции, които извършвах в продължение на години, аз винаги съм чувствал голямо вълнение пред човешкия мозък. Тъй като съм се занимавал с мозъка, всеки път, когато го виждах аз чувствах в сърцето си, че е невъзможно да се разгадае мистерията на това невероятно творение, че силата, която го е създала е много велика, и че трябва да се вярва в съществуването на Аллāху теāлā. Дори и най-съвършените компютри, направени от хората днес, може да бъдат само като детски играчки в сравнение с най-малките мозъци.

Сега аз вярвам, че мозъкът е кутия, в която се крие човешката душа. Ние, извършвайки операция около тази кутия, всъщност извършвахме религиозен обред. Мозъчната операция, по мое лично мнение, е ритуал подобен на религиозно поклонение. Техническите познания и умения на оператора не са единствените изисквания. В същото време той задължително трябва да вярва в съществуването на Аллāху теāлā и да Го моли за помощ и милост за една успешна операция.

След като човек умре какво се случва с душата, скрита в кутията на име “мозък”? Душата, чиято предишна връзка с тялото прекъсва, определено не умира. Но къде отива? Аз като лекар не съм в състояние да предположа къде отива и остава душата, защото материалните знания не могат да дадат отговор за това. Единственото указание, което ще ни помогне в това отно-

шение са книгите по религия. Аз, мислейки за мозъка и душата, вярвам, че хората трябва да загърбят материалното и с цялото си сърце да се насочат към религията и да повярват в знанията в книгите по религия.”

Както се вижда дори най-големият хирург в света искрено заявява, че той вярва в съществуването на Аллāху теāлā и че без Негова помощ нищо не може да се направи.

Сега нека да видим един учен:

Всички ние знаем за известния американски учен Едисон¹. Той открил много неща и направил първата електрическа крушка, осветила света. Най-близкият му колега, а именно Мартин Андре Расанф, разказва следните неща за Едисон в книга, издадена преди няколко години:

“Един ден, когато влязох в стаята намерих Едисон дълбоко замислен. Изобщо не мърдаше, а гледаше към някакъв съд в ръката си. По лицето му имаше белези на дълбоко уважение, възхищение и признание. Той дори не ме забеляза, докато не се доближих до него. Когато ме видя, той ми показа съда в ръката си, пълен с живак. “Виж това” – каза той и допълни “Какво велико творение е това! Ти вярваш ли, че живакът е невероятно нещо?” Аз му отвърнах: “Живакът наистина е изумително вещество.” Гласът на Едисон трепереше. После ми промърмори: “Когато гледам живака аз се възхищавам на величието на неговия Създател. Колко различни качества му е дал! Когато помисля за това сякаш губя съзнание.” После отново се обърна към мен и каза: “Всички хора по света ми се възхищават. Те приемат, че всички тези различни открития, които съм направил са чудеса и постижения. Те искат да ме видят като отвъдчовешко същество. Каква голяма грешка! Аз съм човек, който не струва дори пет пари. Моите открития се състоят в разкриване на много малка част от големите феномени, които съществуват, но хората не са забелязали досега. Човек, който казва: “Това го направих аз!” е най-големият лъжец и идиот. Човек е неспособно създание, което не може да направи нищо от само себе си. Той само може малко да говори и мисли. Ако помисли добре никога няма да се възгордее, а напротив ще види колко е нищожен. Ето и аз като мисля за тези факти осъзнавам колко безсилно, жалко и слабо създание съм всъщност. Аз съм изобретател (създател), така ли?! [Вдигайки ръце към небето каза] Истинският изобретател, истинският гений, истинският създател е Той, Аллах!”

Както се вижда учените вярват в съществуването на Аллāху теāлā и се държат здраво за неговата религия. Материалистите при много случаи не могат да намерят решения за своите проблеми и изпадат в отчаяние. Това се причинява от празнината в душите им. Човешката душа, подобно на тялото, се нуждае от храна. А това, от своя страна, е възможно само когато човек повярва. Единственият път към Аллāху теāлā е религията. Дори и отричащите Аллāху теāлā без съмнение един ден ще усетят тази нужда.

¹ Едисон починал през 1931 година.

Известният руски писател Солженицин, когато се установил да живее в Америка, помислил, че ще се спаси от големите си проблеми, душевни депресии и от превръщането на човека в машина. Един ден събрал младите американци около себе си и им казал: “Когато дойдох тук аз си мислих, че ще бъда много щастлив, но за съжаление и тук усещам голяма празнина, защото вие сте станали роби на материалното. Да, тук има свобода, всеки прави каквото си иска, но се отдава значение само на материалното, а душите на хората са празни. Но това, което прави човека истински човек, е неговата зряла и пречистена душа. Наставлението ми към вас е следното: Опитайте се да разкрасите душата си! Само тогава грозотиите в страната ни, които притесняват и вас, ще започнат да изчезват. Отдайте значение на религията! Тя е храната на човешката душа. Религиозните хора ще бъдат най-големите ви помощници във всяко едно начинание, защото страхът към Аллāху теāлā не отделя човек от правия път. Дори най-големите ви полицейски сили не могат да защитават всички вас денем и нощем. Това, което възпира хората от вършене на зло, не е полицията, а страха от Аллāху теāлā.”

Както вече беше посочено религията е единствената храна на човешката душа. От всички съществуващи религии ислямът е най-вярната, най-новата и най-подходящата за земните условия. В тази книга ще прочетете аргументите на културни хора, които макар като деца да са принадлежали към друга религия, изучили различните религиозни книги и приели исляма по свое собствено желание, без външна намеса.

В допълнение към тях има и редица знаменитости, които вярвали в съществуването на Аллāху теāлā и се възхищавали на величието на исляма. Някои от тях са споменати във втората част. Тук ще предадем словата на: император Наполеон; проф. Карлайл; проф. Ренан²; мислите на индийския герой Ганди за съществуването на Аллāху теāлā и за превъзходството на ислямската религия; както и думите на Ламартин за любимия ни Пророк Мухаммед (*алейхисселām*).

Всички тези неща показват, че религията е най-голямата необходимост за хората. Нещастните хора, които не вярват в своите религии и не са имали възможността да научат исляма, остават с празни души и придобиват грешните вероубеждения на лъжците. Защото човек непременно има нужда да вярва в съществуването на същество, което го превъзхожда по сила, и да му се подчинява. Дори и живеещите в най-развитите страни търсят начини да задоволят тази нужда и накрая се подвеждат от различни грешни схващания и измислени идеи. На 17 ноември 1978 г. деветстотин привърженици на еретична секта били откарани в Гвиана (Южна Америка) от свещеник на име Джим Джоунс, основателят на сектата, която той нарекъл “Народна религия”, и в лагера на име Джонстаун, където ги отвел, ги при-

² Франсис Ренан починал през 1892 г.

канил да се самоубият. В Италия една двойка родители, които повярвали в подобен свещеник убили със собствени ръце детето си, тъй като свещеникът еретик им казал да убият детето и че то отново ще се върне към живот и ще стане по-здраво. Когато видели, че детето не се съживило, родителите се съсипали. Ако тези хора, които са напуснали своята религия, бяха изследвали ислямската, като онези приели исляма и с които ще се запознаем по-късно, щяха да намерят търсеното от тях в нея и да приемат ислямската религия, която означава “мир, спокойствие, спасение и подчинение на Аллах”. Щяха да постигнат духовен мир.

Колко жалко, че ние мюсюлманите не можем да разпространим из света брилянтната си религия както подобава. Това се влияе и от нашата отпуснатост в религиозен аспект и непълно подчинение на нейните повели. На първо място ислямът заповядва физическата и духовна чистота. Духовната чистота може да се постигне чрез вяра първо в съществуването на Аллāху теāля и след това чрез вяра и изпълнение на Неговите заповеди и забрани, които Той изпратил на човечеството чрез Мухаммед (*aleyхисселāм*), последния пророк. Изчистената душа проличава от това, че подобни хора не лъжат никога; не мамят никого; винаги говорят истината; не се заблуждават от грешните догми; помагат на всеки и се подчиняват на заповедите на Аллāху теāля. Това се очаква от един мюсюлманин. Следователно човек, който разпространява ислямската религия на първо място самият той трябва да бъде примерен мюсюлманин. Ако ние проявим подобно поведение, хората от другите религии ще ни се възхитят и от само себе си ще започнат да учат ислямската религия. Когато нашите новоприели исляма братя ги попитат “Защо станяхте мюсюлмани?”, те отговарят, че решили да станат мюсюлмани, виждайки истинските вярващи и начинът им на живот. Тези мюсюлмани искат от нас да опитаме да разпространим ислямската религия и станем пример за подражание на всички, като се държим здраво за заповедите на религията ни. Въпреки всички наши недостатъци и недостатъчния капацитет на нашата пропаганда, ислямската религия постоянно се разпространява из света. През 1954 г. населението на света беше 2,4 млрд., а през 1978 г. то достигна 3,8 млрд. Между 1954 г. и 1978 г. броят на християните нараснал със 150 млн., а на мюсюлманите с 220 млн.. Съгласно статистиката от 1978 г. на международния статистически център “World Almanac” на света има 1,7 млрд. будисти и огнепоклонници, 950 млн. християни (католици, протестанти и православни), 10 млн. юдеи и 538 млн. мюсюлмани. От друга страна априлското издание на вестник “Time” беше посветено на исляма. Там беше написано, че реалният брой на мюсюлманите е 750 млн. и че съществуващите статистически данни са неверни. Християнските статистики нарочно се стараят да представят броя на мюсюлманите по-малък.

Ако се държим по подобаващ за истински мюсюлманин начин, броят на вярващите ще се увеличи още повече. Както ще бъде посочено в следва-

щите обяснения (на хората, които сменили религиите си и приели исляма), колкото се увеличи броят на мюсюлманите, толкова грешните вярвания ще изчезнат от лицето на света и човечеството ще постигне желаните мир, щастие и спокойствие.

-5-

СЛОВАТА НА ЗНАМЕНОСТИ, КОИТО СЕ ВЪЗХИЩАВАЛИ НА ИСЛЯМА И ВЯРВАЛИ В ЕДИНСТВОТО НА АЛЛАХУ ТЕАЛЯ, ВЪПРЕКИ ЧЕ НЕ СТАНАЛИ МЮСЮЛМАНИ

В тази глава ще ви предадем няколко кратки изявления на знаменитости, които вярвали в Аллāху теāля и се възхищавали на исляма, въпреки че не били мюсюлмани. Подобни хора са толкова много на брой, че останахме принудени да изберем само известните сред тях. Измежду избраните от нас има знаменити командири, държавници и учени. Сега нека с внимание прочетем техните слова:

НАПОЛЕОН БОНАПАРТ:

Наполеон I (1769-1821) останал в историята като военен гений и държавник. Когато през 1212 [1798 г.] дошъл в Египет, той се възхитил на величието и истинността на исляма, и дори известно време мислил да го приеме. Следният откъс е от книгата на Черфил на име “Bonaparte et Islam”:

“Наполеон казваше:

“Мӯсā (*алейхисселāм*) съобщил съществуването и единството на Аллāху теāля на своята общост, както и Йсā (*алейхисселāм*) на своята, но Мухаммед (*алейхисселāм*) го съобщил на целия свят. Арабия изцяло се била превърнала в страна на идолопоклонници. Шест века след Йсā (*алейхисселāм*), Мухаммед (*алейхисселāм*) накарал арабите да опознаят Аллāху теāля, Чие то съществуване било съобщено по-рано от пророците Ибрāхїм, Исмāйл, Мӯсā и Йсā (*алейхимусселāм*). Мирът в Изтока бил тотално разстроен от страна на арианите [християните по пътя на Арий], които постигнали близост с арабите, както и от еретиците, които осквернили истинската религия на Йсā (*алейхисселāм*) и се опитвали да разпространяват в името на религията напълно неразбираемото от никого кредо, основаващо се на триединството, т.е. Бог, Син и Светия Дух. Мухаммед (*алейхисселāм*) им показал правилния път. Казал им, че Аллāху теāля е един, че Той няма нито баща, нито син, и че кланянето на няколко божества е абсурден обичай, останал от идолопоклонничеството.”

На друго място в книгата пише, че Наполеон казал: “Надявам се, че в близко бъдеще ще имам възможността да събера на едно място мъдрите и културни хора на света и да сформирам правителство, което ще функцио-

нира [в съответствие с основите на Корана]. Аз вярвам в истинността само на основите на Корана. Те ще доведат хората до щастие.”

Проф. КАРЛАЙЛ:

Томас Карлайл от Шотландия (1210 [1795] – 1298 [1881]) е един от най-знаменитите учени в световен мащаб. Той постъпил в университет, когато бил на 14 години и учил право, литература и история. Научил немски и ориенталски езици, разменял писма с известния немски писател Гьоте и го посетил, като му предал мислите си за исляма. От краля на Прусия бил удостоен с медала на честта, наречен “*pour le mérite*”, а университетът в Единбург го избрал за ректор. Сред произведенията на Карлайл са “Негърският въпрос”, “Френската революция”, “Немската литература през XIV и XV век”, “Гьоте и неговата смърт”, “Модерните работници”, “Героите, поклонението към героите и героизмът в историята” [преведен на турски от Решад Нури Гюлтекин през 1943 г.] и “Шест конференции”.

Следният откъс е от едно негово произведение:

“Арабите, Мухаммед (*алейхисселям*) и неговият век: Преди появата на Мухаммед (*алейхисселям*) ако в териториите, населявани от арабите беше паднал голям огнен къс, той щеше да се изгуби върху сухия пясък и нямаше да остави никаква следа след себе си. Обаче след появата на Мухаммед (*алейхисселям*) тази пустиня, пълна със сух пясък, сякаш се превърнала в буре с барут. Навсякъде, от Делхи до Гранада, сякаш заприличало на издигащи се към небето огньове. Този велик човек сякаш бил мълния, а всички хора около него като светещи вещества, поемащи огън от него.”

В част от неговата конференция се казва:

“Когато човек чете Корана много бързо усеща, че това не е някое обикновено произведение на литературата. То е произведение на изкуството, което извира от сърцето и незабавно прониква във всички останали сърца. Всички други произведения на изкуството са доста бледи в сравнение с този невероятен шедьовър. Най-впечатляващата характеристика на Коран-и керим е че той е правилен и перфектен пътеводител. За мен това е неговото най-голямо достойнство. Това достойнство отваря път и за другите.”

От неговите мемоари:

“В Германия предадох на приятеля ми Гьоте знанията, които съм събрал относно исляма и му казах личните си мисли относно това. Той, след като ме изслуша с внимание, каза: “Ако това е ислямът, то всички ние сме мюсюлмани.”

МАХАТМА ГАНДИ:

Ганди (1285 [1869] – 1367 [1948]) произхождал от известно западноиндийско християнско семейство. Баща му бил главният свещеник в град Порбтанд и бил много богат. Ганди бил роден в същия град. После отишъл в Англия да учи гимназия. След завършване на образованието си той се

върнал в Индия. През 1893 г. бил изпратен в Южна Африка от една индийска фирма. Виждайки тежките условия, при които тамошните индийци работили и абсолютно нехуманното отношение към тях, той решил да започне борба за подобряване на техните политически права. Посветил живота си на индийския народ. Борейки се с южноафриканското правителство, за да защити правата на индийците, бил арестуван и хвърлен в затвор, но не се отказал от борбата. Останал в Африка до 1914 година. След това се отказал от високодоходната си работа и отново се завърнал в Индия, за да продължи борбата. Водил борба в сътрудничество с “Общоиндийски мюсюлмански съюз”, чието начало било дадено през 1906 г. от мюсюлманите. Той изхарчил цялото имущество на баща си и своето лично в името на тази кауза.

Когато чул, че англичаните ще започват втора операция на насилие и жестокост, подобна на първата в щата Пенджаб през 1274 [1858] г., той заедно с мюсюлманите оттеглил всички свои приятели от държавните служби и преминал в мирна съпротива. Увивал тялото си с бяла кърпа и се задоволявал с млякото на една коза, която непрекъснато държал до себе си. По този начин продължил пасивната съпротива. Първоначално англичаните започнали да му се смеят, но не отнело много време преди да видят с изумление и ужас, че този човек, който с цялото си сърце вярва в своите идеали и е готов да пожертва всичко за своята страна, влачи цяла Индия зад себе си с тази безгласна борба. Неговото хвърляне в затвора не донесло никакъв резултат. Усилията на Ганди довели до независимостта на Индия. Индуистите му дали името “Махатма”, което означавало “Благословен”.

Ганди с голямо внимание изучил ислямската религия и Корāн-и керйм, и накрая се възхитил от тази религия. По това отношение казал:

“Мюсюлманите никога не се отдали на фанатизъм дори във времена на най-голямо величие и победа. Ислямът заповядва да се възхищаваме на Създателя на света и на творенията Му. Докато Западът тънел в ужасна тъмнина, ослепителната звезда на исляма засияла в Изтока и донесла светлина, мир и спокойствие на страдащия свят. Ислямът не е лъжлива религия. Когато индуистите изучат тази религия с уважение като моето, те също ще я заобичат. Аз прочетох книги за живота на Пророка на исляма и на живелите с него. Тези книги генерираха такъв дълбок интерес в мен, че когато свърших четенето им аз съжалих, че няма още. Стигнах до заключението, че бързото разрастване на исляма не било с меч, а напротив това било благодарение преди всичко на лесноразбираемостта и логиката, както и на великото снизхождение и вярността на Пророка им. Така много хора с желание приели исляма.

Ислямът е заличил монашеството. В исляма няма кой да се намесва между Аллāху теāля и Неговия раб. Тя е религия, която повелява социалната справедливост от самото начало. Между Твореца и творението няма институция. Всеки, който прочете Корāн-и керйм [т.е. неговия тефсйр и книги-

те на ислямските учени] ще научи заповедите на Аллāху теāлā и ще им се покори. Няма препятствия между Аллāху теāлā и раба по това отношение. Докато много неизбежни промени били направени в християнството поради неговите недостатъци, ислямът не претърпял никакви промени и запазил своята девствена чистота. В християнството липсва демократичен дух. Необходимостта от вкарване на демократичен аспект в християнството наложило увеличаване на националната ревност на християните и съпътстващите реформи.”

Проф. ЕРНЕСТ РЕНАН:

Сега нека споменем един френски мислител: Ернест Ренан бил роден през 1239 [1832] г. в град Трегие, Франция. Баща му бил капитан. Ернест бил на пет години, когато го загубил. Той бил отгледан от майка си и по-голямата си сестра. Тъй като майка му искала той да стане теолог, Ернест бил изпратен в църковен колеж в родния си град. Там получил силно религиозно образование. Големият му интерес към ориенталските езици го накарал да научи арабски, иврит и древносирийски. По-късно постъпил в университет, където учил философия. Напредвайки в образованието и проучвайки немската философия и ориенталската литература той видял, че християнската религия притежава множество недостатъци. През 1848 г., когато бил на двадесет и пет годишна възраст той завършил университета и тотално въстанал срещу християнството. Събрал мислите си в книгата “Бъдещето на знанието”. Понеже книгата носила бунтовнически характер никоя печатница не се осмелила да я отпечата. Издала се едва след 42 години, т.е. през 1890 година.

Преди всичко Ренан бил против да вярва, че Йсā (*алейхисселāм*) е синът на Аллах. Когато бил назначен като професор в университета на Версай, той постепенно започнал да разкрива своите мисли по този въпрос. Въпреки това, след като бил назначен като преподавател по иврит в Колеж дьо Франс, той изразил най-големия си протест. Още по време на първата си лекция намерил смелостта да каже: “Йсā (*алейхисселāм*) е уважавано и повисокопоставено от другите хора човешко същество. Но никога не е бил синът на Аллāху теāлā.” Това изявление имало ефекта на бомба. Всички католици, и особено папата, се надигнали срещу него. Папата официално отлъчил Ренан пред целия свят. Френското правителство останало принудено да го уволни от работа, но думите на Ренан предизвикали голям отзвук из целия свят. Множество хора застанали зад него. Той написал книгите “Опити върху историята на религията”, “Изследвания върху критиката и морала”, “Беседи по философия” и “Животът на Исус”. Книгите му били продадени като топъл хляб. След това Френската академия го приела като член през 1878 година. Също така френското правителство го поканило обратно на работа и го назначило като директор в Колеж дьо Франс.

Ренан разглеждал Йсā (*алейхисселѝм*) като човешко същество в книгата си “Животът на Исус”. Според Ренан: “Йсā (*алейхисселѝм*) е човешко същество като нас. Майка му Хазрети³ Мерѝем (Мария) била сгодена за дърводелец на име Йусуф. Йсā (*алейхисселѝм*) било човешко същество, което било достатъчно велико, че да изуми с думите си множество учени. Аллāху теāлѝ го счел за достоен за пророк и му дал това задължение. Йсā (*алейхисселѝм*) никога не е казал: “Аз съм синът на Аллах.” Това е клевета на свещениците.

Борбата между католическите свещеници и Ренан продължила дълго време. Докато католиците го обвинявали в неверие, той на свой ред ги обвинявал в лъжа и лицемерие. Ренан казал: “Истинската назарянска религия се основава на вярата, че Аллāху теāлѝ е един и че Йсā (*алейхисселѝм*) е само човешко същество и пророк.” Ренан, преди да почине, завещал да го погребат без да има церемония в църквата и без свещеници да участват на погребалното му шествие. Когато починал през 1892 година една голяма тълпа, съставена само от хора, които го обичат, присъствала на погребението му.”

АЛФОНС ДЪО ЛАМАРТИН

Един от световноизвестните френски поети и държавници Ламартин (1204 [1790] – 1285 [1869]) осъществил официални пътувания из цяла Европа и Америка, като получил възможността да отиде и в Турция по време на султан Абдулмеджид хан. Той бил приет напълно приятелски от султана, който освен това му подарил и една ферма в областта Айдън. Вижете какво казва той за Мухаммед (*алейхисселѝм*) в книгата си “Историята на Турция”:

“Лъжепророк ли е Мухаммед (*алейхисселѝм*)? Ние не можем да си помислим това, след като изучим неговите произведения и история, защото да лъжеш, че си пророк е лицемерие. Както лъжата не притежава силата на истината, така и лицемерието не разполага със силата да убеждава.

В механиката мястото, до което ще може да достигне хвърленият предмет, зависи от силата му на хвърляне. По същия начин силата на определен източник на духовно вдъхновение се оценява с резултата, който той ще постигне. Религия (ислямът), която носи толкова много неща, която се разпространила до толкова далеч, и която поддържа своята сила толкова дълго време, не може да е измислица. Тя трябва да е много истинска и убедителна. Животът и усилията на Мухаммед (*алейхисселѝм*); смелостта му в атакуването и унищожаването на идолите в страната му; смелостта и доблестта, с които застанал срещу яростта на идолопоклонниците; търпението му към тринадесет годишните обиди и жестокости на съгражданите му в

³ **Хазрети** – Титла, която се слага пред имената на велики личности, с цел почит и уважение.

Мекка; преселението му в Медйна; непрестанните му насърчавания и наставления; свещените войни срещу врагове, превъзхождащи го многократно в сила; вярата му в победата; свръхестественото му доверие, което проявил във времена на големи страдания; търпението и доверието, което показал дори във времена на победа; постоянството, което показвал в стремежа си да убеждава другите да приемат думите му; безкрайните му ибадети (поклонения, служения); свято му общуване с Аллāху теāлйā; неговата смърт и продължаващата му слава, чест и победи дори след смъртта му, показват, че той в никакъв случай не може да е лъжепророк, а напротив, той е притежател на голяма вяра (*салляллāху теāлйā алейхи ве селлем*).

Ето тази негова вяра и доверието му към Неговия Господ станали причина да установи две нови вероубеждения: Първото е “Има едно вечно същество, което е Аллах”, а второто “Идолите не са божества.” С първото той информирал арабите за съществуването на Аллāху теāлйā, Който е един и Когото те не са познавали до момента; а с второто е вземал от ръцете им идолите, които те дотогава смятали за богове. С една дума, с един-единствен удар с меч счупил лъжливите божества, т.е. идолите, а тяхното място заменил с вярата в “Един Аллах”.

Това е Мухаммед (*алейхисселām*); философ, оратор, пророк, законодател, герой, обаятел на човешките мисли, наложител на нови основи на вярата и великият човек, който основал двадесет големи световни империи, една голяма ислямска страна и цивилизация.

Нека се използват всички критерии за оценяване на величието на даден човек? Дали има по-велик от него? Невъзможно е (*салляллāху теāлйā алейхи ве селлем*)!

**Естагфируллах, естагфируллах, естагфируллах,
о, братко мой, ела, кажи и ти, това е пътят на спасението.
Следвай разума си, а не шейтāна! Чети истигфар много!
Това е лекарството, изгасващо джехеннемския огън.**

(Истигфар е казането на “Естагфируллах.” Това означава “О, Аллах мой! Прости ми!” Мухаммед Ма’сум (*рахметуллахи алейх*) след всеки намāз е четял седемдесет истигфара.)

-6-

ХОРА, КОИТО ИЗБРАЛИ ИСЛЯМА

Има хора, които изоставили предишните си религии и приели исляма. Те принадлежат към различни раси, държави и националности. Имат различни цветове и професии. На четиридесет и двама от тях били задавани няколко въпроса от рода на “Защо станяхте мюсюлмани?”, “Кои са аспектите

на исляма, които ви харесват най-много?” Тези въпроси били задавани от някои списания, организации или приятели. Техните отговори били доста ясни и искрени. Те решили да приемат исляма след като обмисляли дълго време и проучвали религията много внимателно. Всеки един от техните отговори, които ние събрахме от различни книги и списания, е като доказателство. Има много поуки, които трябва да бъдат извлечени от тези изказвания, а онези, които ги прочетат, още веднъж ще почувстват в сърцата си величието на религията ни.

Тези знания са подредени по азбучния ред на страните, към които конкретните приели исляма принадлежат. Тези страни са Австрия, Америка, Англия, Германия, Занзибар, Ирландия, Канада, Малайзия, Полша, Унгария, Франция, Холандия, Шри Ланка, Швеция и Япония.

1

Д-Р ОМЕР РОЛФ ФРАЙХЕР ФОН ЕХРЕНФЕЛС

(австриец)

(Ролф Фрайхер (барон) фон Ехренфелс бил единственият син на проф. д-р Барон Кристиън Ехрфелс, който се приема като основател на Гещалт физиологията в цял свят. Той принадлежал към добре известно семейство. Още като малко дете започнал да усеща загриженост към Изтока и се захванал да проучва ислямската религия. Сестра му Имма фон Бодмесрхоф написала за това желание на брат си в детайли в нейна книга, която била публикувана в Лахор през 1953 година. В много ранна възраст Ролф посетил Турция, Албания, Гърция и Югославия, и се присъединил към групови намази, въпреки че тогава бил християнин. В крайна сметка близостта му към ислямската религия довела до нейното приемане през 1927 г., когато за себе си избрал името Омер. През 1932 г. посетил Индия и публикувал книгата "Мястото на жената в исляма". Когато германците нахлули в Австрия преди Втората световна война, Ролф избягал в Индия. Приел го Екбер Хайдар и с негова помощ осъществил антропологични проучвания в Асам, и бил назначен като професор по антропология в Университета на Мадрас през 1949 г., като бил награден със златен медал от "Royal Asiatic Society" в Бенгал. Неговите книги били преведени и публикувани и на урду.)

Питате ме защо съм станал мюсюлманин. В следващите редове ще изредя факторите, които станаха причина да стана мюсюлманин и да осъзная, че ислямът е истинската религия:

1) Ислямът съдържа добрите аспекти на всички религии в света, които са ни известни. Всички религии искат хората да живеят в мир и спокойствие. Но никоя религия не успяла да го обясни на хората като исляма. Ни-

коя друга религия не успяла да ни насити с такава дълбока любов към нашия Създател и към братята по религия.

2) Ислямът заповядва пълно отдаване на Аллāху теāлā в мир и спокойствие.

3) Ако се разгледа историята от само себе си ще излезе най-вече факта, че ислямската религия е последната истинска божествена религия и че повече няма да се появи никаква друга.

4) Мухаммед (*алейхисселām*), който предал исляма е последният пророк.

5) Човек, който навлиза в ислямската религия без съмнение ще се е отделил от предишната. Но тази разлика не е толкова голяма, колкото се смята. Основите на вярата са едни и същи във всички небесни религии. Корāн-и керīm признава всички предишни, но коригира грешните вярвания, вмъкнати с времето в тях; разкрива истинската религията на Йсā (*алейхисселām*); и декларира, че Мухаммед (*алейхисселām*) е последният пророк и няма да дойде друг след него. С други думи ислямът е истинският и съвършен вид на другите религии. Различните сблъсъци на интереси и страсти от страна на хората са ги сторили врагове. И тази вражда, от своя страна, била използвана от други хора, които се опитвали да вкарат вражда между религиите и по този начин започнали да сторват религиите средство за печелене на земно – религиите, чиято основа е опознаване на Аллāху теāлā. В действителност ако човек се замисли бързо ще види, че ислямската религия приема другите небесни религии и ги пречиства от човешки грешки и промени, направени с времето. Да се приеме исляма означава да се окаже духовната и материална помощ, от която се нуждаят всички хора – мъже и жени.

6) В никоя друга религия братството между хората не е обяснено по начин, какъвто в исляма. Всички мюсюлмани, независимо от тяхната раса, нация, цвят на кожата и език, са братя по религия. Каквито и да са техните политически възгледи, те са братя. Никоя друга религия не притежава това величие.

7) Ислямът е религия, която дава на жените големи права. Тя е отредила на жените най-голямо място. Пророкът ни Мухаммед (*алейхисселām*) казва: **“Раят е под краката на майките.”**

Ислямската религия уважила произведенията на изкуството на хора от други религии и не ги рушала като варварите. Когато са строили джамии като “Фатих” и “Султан Ахмед” в Истанбул те не се страняли да ползват като модел някои части на Света София. През цялата човешка история мюсюлманите оказвали най-голямата справедливост и милост към хора от други религии.

Ето поради всички тези причини аз избрах исляма за религия.

2

ДЕЙВИС УОРИНГТЪН

(австриец)

Както сладката и топла ръка на пролетта действа на студената земя след една ужасна зима, така и ислямът оказа подобен ефект върху мен. Той стопли сърцето ми и ме облече в нова и красива дреха на знанието. Колко красиви, верни и логични са нещата, учени от исляма! Колко ясен, истински и хубав е изразът: “Аллāху теāля е един и Мухаммед (*алейхисселām*) е Негов Пророк!” Може ли това да се сравни с християнското вероубеждение за “Отец, Син и Светия дух”, което не е възможно да се приеме и разбере? В сравнение с вероубежденията на християните, които са плашещи и никога незадоволяващи, тази обикновена и логична вяра те привлича към себе си. Ислямът е небесна религия, която не се е променила изобщо. Въпреки, че изминали векове от неговото идване, той ще отговаря на всички материални и нематериални нужди на човечеството, не само днес, а и в бъдеще. Например ислямът ясно заявява, че хората са равни, че при Аллāху теāля не съществува разлика между хората по отношение на ранг и позиция, и прилага тези неща по най-красив начин в земния живот. В християнската църква, която твърди, че спазва същите принципи, има папи, дякони, епископи и още много други духовници, които са с различен ранг. Тези хора застават между Аллāху теāля и раба, и споменават Неговото име за лични облаги. В исляма, от друга страна, никой не може да влезе между Аллāху теāля и раба. Аллāху теāля предава Своите повели на рабите Си посредством Корāн-и керйм. В следващите редове ще ви спомена за една заповед на Аллāху теāля. Това е един пример. Този пример показва колко елементарни, ясни и хубави са заповедите:

В двеста шестдесет и седми āйет на сӯра Бакара се казва по смисъл [даден от учените по тефсйр]: **“О, вярващи! Раздайте от богатата, които сте придобили по халял (позволен от исляма) път, и от реколтата и плодовете, които извадихме за вас от земята! Не раздавайте от лошите неща, които вие самите няма да вземете, отвръщайки се. Знайте, че Аллāху теāля не се нуждае от нищо. Той е достойният за пълен хамд (хвала).”** Четейки и учейки тези дълбоки и красиви заповеди на Корāн-и керйм душата ми постигна мир и аз с голяма обич станах мюсюлманин.

3

Г-жа СЕСИЛИЯ КАНОЛИ [РЕШИДЕ]

(австрийка)

Защо станах мюсюлманка?

Съвсем искрено ви казвам, че съм станала мюсюлманка без дори да го забележа, защото още от млада възраст в мен не беше останало и частица доверие към християнството, и започнах да изпитвам омраза към него. Исках да науча и разбера много неща в религията. Не бях на мнение, че трябва сляпо да приемам вероубежденията, на които искаха да ме научат. Защо имахме три бога? Защо всички се раждахме греховни и трябваше да ги изкупим? Защо можехме да се молим на Аллāху теāлā само чрез свещеник? Какво значение имаха разнообразните знаци, които ни се показваха и различните чудеса, които ни разказваха? Всеки път, щом питах свещениците, които ни ги преподаваха, те ми се ядосваха и отговаряха: “Ти не може да питаш за същността на нещата, на които ни учи църквата. Това са тайни. Ти си длъжна само да вярваш.” И това беше още едно нещо, което моят разум не побираше. Как би могъл човек да повярва в неща, които не разбира и чиято същност не знае? Въпреки това в тези дни не смеех да разкрия пред хората мислите си. Аз съм сигурна, че много от днешните хора, имащи се за християни, мислят също като нас и не вярват в повечето религиозни знания, на които се учат те, но в същото време се страхуват да разкрийт тези свои мисли.

Когато възрастта ми напредна аз се отдалечих от християнската църква, която ми заповядваше вярата в три бога. Започнах да търся друга религия, която учеше вярата в един Аллах, защото цялата ми съвест и цялото ми сърце ми показваха, че може да съществува само един Аллах. После след като се огледах наоколо, събитията ми показаха колко безсмислени са неразбираемите керāмети (чудеса), които се стремяха да ни научат, и странните истории, които казваха, че са преживели. Всичко на земята – хората, животните, горите, планините, моретата, дърветата и цветята, не ни ли показваха, че те са сътворени от един велик Създател? Едно новородено бебе не е ли чудо само по себе си? От друга страна пък църквата се опитваше да ни втълпи убеждението, че всяко новородено дете е жалко създание, покрито с грях. Не, това е невъзможно. Лъжа е! Всяко новородено дете е невинен раб на Аллāху теāлā. Това е чудо. Аз вярвам само в Аллах, Който е един, и в чудесата, сътворени от Него.

Нищо на света не беше пълно с грехове, мръсно и грозно. Аз мислейки по този начин един ден дъщеря ми се прибра у дома с книга за исляма. Седнахме заедно и прочетохме книгата с голямо внимание. О, Аллах мой, книгата казваше точно това, което мислихме. Ислямът обявява, че има само един Аллах и информира, че хората се раждат като невинни същества. Аз дотогава не знаех нищо за исляма. В училище ислямът беше обект на присмех. Там ни учеха, че тази религия е измислена, абсурдна и подтикваща към леност, и че мюсюлманите ще отидат в Джехеннема (Ада). След като прочетох книгата аз потънах в размисъл. За да придобия по-подробна информация за исляма потърсих мюсюлмани, живеещи в моя град. Мюсюлманите, които намерих, ми отвориха очите. Техните отговори на въп-

росите ми бяха толкова логични, че аз започнах да вярвам, че ислямът не е измислена религия, както казват нашите свещеници, а е истинската религия на Аллāху теāлā. След като с дъщеря ми прочетохме много други книги за исляма ние напълно се убедихме във величието и истинността на тази религия, и накрая станахме мюсюлманки. Аз приех името Решиде, а дъщеря ми Махмӯде.

Що се отнася до втория въпрос, който ми зададохте, т.е. “Какво ви харесва най-много в исляма”, аз ще дам следния отговор:

Това, което най-много ми харесва в религията, са молитвите, защото в християнството молитвите се правят, за да се искат земни облаги, като богатство, пост и уважение от Аллāху теāлā, посредством Хазрети Йсā. А мюсюлманите изразяват своята обич към Аллāху теāлā и знаят, че те, докато следват религията и заповедите на Аллāху теāлā, Той ще им даде всичко, от което се нуждаят, дори без да поискат.

4

МУХАММЕД ЕСАД ЛЕОПОЛД ВАЙС

(австриец)

Вайс бил роден през 1318 [1900] г. в град Лвов, разположен в Австрия [а днес в Полша], посетил арабските страни като репортер на вестник, когато бил на двадесет и два годишна възраст. Възхитил се на исляма и казал, че го приема, а после посетил всички мюсюлмански страни, включително Индия и Афганистан, и публикувал своите впечатления в “Frankfurter Zeitung”. След като Пакистан извоювал независимостта си той отишъл там с цел да сътрудничи с правителството на тази страна в сформиранието на система за религиозно образование, а по-късно бил изпратен в центъра на ООН като представител на Пакистан. Написал две книги - “Ислямът на кръстопът” и “Пътят към Мекка”. Наскоро направил нов превод на Корāн-и керīm на английски език. Неговият опит да напише тефсїр (разяснение на Корāн-и керīm), без да си има на понятие от ислямските знания, показва, че той не е от мезхеба ехли суннет (не е суннит), и следователно неговият тефсїр и писанията му са вредни за читателите. Вахабитите и другите безмезхебници (отклонени течения) хвалят този невеж еретик и го представят като ислямски учен.

Вестниците, за които работих като репортер и писател ме изпратиха в Азия и Африка с титлата “специален репортер” през 1922 година. В началото отношенията ми с мюсюлманите не бяха повече от отношенията между двама чужденци. Въпреки това, оставайки дълго време в ислямските страни и запознавайки се по-отблизо с мюсюлманите, аз започнах да осъзнавам, че те възприемат света и събитията в него по коренно различен на-

чин от европейците. Трябва да призная, че тяхното изключително уравновесено и спокойно отношение към събитията, и много по-хуманното им мислене започна да буди интерес в мен. Аз бях от фанатично католическо семейство. През цялото ми детство казваха, че мюсюлманите са неверници и служат на сатаната. Когато влязох в контакт с мюсюлманите разбрах, че всичко казано за тях било лъжа, и реших да проуча ислямската религия. Взех много книги на тази тема. Когато започнах с внимание да ги чета видях с изумление колко чиста и ценна религия е ислямът. Но поведението на някои мюсюлмани не съответстваше на ислямските основи, които четох. На първо място ислямът повелява чистота, откровеност, братство, милосърдие, вярност, мир и спасение, и отхвърля християнската доктрина, че хората са винаги грешни, а казва: “Наслаждавайте се на живота с условие да не се вреди на никого и да не се върши грях. Въпреки това аз срещнах мръсни и лъжливи мюсюлмани. За да разбера по-добре този въпрос, започнах да правя експеримент, като се поставих на мястото на един мюсюлманин и започнах да изследвам ислямския свят, следвайки основите, които четох в книгите. Аз стигнах до заключението, че основната причина за разрухата и упадък в ислямския свят, който вече е на ръба на колапс, е увеличаващото се безразличие на мюсюлманите към тяхната работа. Докато мюсюлманите били истински такива те винаги постигали напредък, а падението започнало, когато започнали да се отдалечават от исляма. В действителност ислямът притежава всичко необходимо за извисяване и развитие на една държава, на един народ, на една общност. Той съдържа всички основи на цивилизацията. Ислямската религия е едновременно и изключително научна, и много практична. Законите ѝ са напълно логични и разбираеми за всички и не съдържат дори един-единствен елемент, който да противоречи на знанието, науката или човешката природа. Няма нищо излишно в нея. Неразбираемите и подвеждащите неща, както и суеверията в книгите на другите религии, не съществуват в исляма. Аз обсъдих тези теми с всички мюсюлмани и ги порицах с думите: “Защо не се държите здраво за него?” Накрая през 1344 [1926] г., когато обсъждах тези въпроси с един губернатор в Афганистан, той ми каза: “Вие вече сте станали мюсюлманин без дори да го усетите, защото само един истински мюсюлманин може да защитава исляма като вас.” След тези думи сякаш светкавица ми проблесна в мозъка. Когато се върнах у дома потънах в дълбок размисъл и накрая казах: “Да, аз вече станах мюсюлманин.” Незабавно произнесох **Келиме-и Шехадет** и съм мюсюлманин от този момент досега.

Питате ме: “Какво в исляма ви привлече най-много?” Аз не мога да отговоря на това, защото ислямът превзе сърцето ми. В него няма нищо, което ми действа по-силно от друго. Всичко, което не го намерих в християнството, го намерих в исляма. Не мога да кажа коя основа я чувствам най-близка до себе си, защото се възхищавам на всяка една от тях. Ислямът е като перфектно произведение на архитектурата. Не е възможно да се отде-

ли дори една част от него. Всичките му части са хармонично съгласувани, допълват се и взаимно се подкрепят. Няма нито един недостатък. Всичко е на мястото си. Може би този порядък, който заслужава изключителна признателност, е причината, която ме свързва с ислямската религия. Не, причината е любовта ми към нея. Знаете, че любовта е съставена от части като: желание; самота; амбиция; желание за извисяване и напредък; слабости, примесени с нашата сила и енергия; необходимост от някой, който да ви помогне и защити, и други подобни. Ето така аз с цяло сърце и любов прегърнах исляма и той се помести в сърцето ми, така че никога няма да излезе оттам.

5

МУХАММЕД АЛЕКСАНДЪР РАСЪЛ УЕБ (американец)

Мухаммед Александър Расъл Уеб бил роден през 1262 [1846] година в Хъдсън, САЩ. Учил в университета на Ню Йорк. За кратко време се превърнал в много обичан и възхищаван писател на вицове. Издал списанията “St. Joseph Gazett” и “Missouri Republican”. През 1887 г. станал американски консул във Филипините. След приемане на исляма той изцяло се посветил на разпространението му и застанал начело на организацията в Америка. Починал през 1335 [1916] година.

Бях попитан от доста хора защо аз, като човек, роден в САЩ, страна с предимно християнско население, и който е израснал слушайки проповедите, и по-скоро простотиите на свещениците, сменил своята религия и станал мюсюлманин. Краткият ми отговор за това, защо избрах исляма като мой водач в живота, е следният: Аз станах мюсюлманин, защото проучванията и наблюденията ми показват, че човешките духовни нужди могат да бъдат задоволени само със здравите основи на исляма. Дори като дете никога не успях да се посветя напълно на християнството. Във времето, когато станах двадесет годишен, т.е. пълнолетен, аз напълно въстанах срещу мистичното и досадно църковно възпитание, което смяташе всичко за грях. Постепенно се отделих от църквата и повече не се върнах там. Имах любознателен характер. Винаги търсих причината и целта на всичко, и очаквах логични обяснения. От друга страна, обясненията на свещениците и другите теолози не ме задоволяваха. В много случаи, те, вместо да ми дават задоволителни отговори, отхвърляха въпросите с уклончиви слова от рода на “Ние не може да разберем тези неща. Това са божествени тайни” и “Те са отвъд възможностите на човешкия ум.” След това реших да проуча, от една страна, ориенталските религии, а от друга страна, книгите на известни философи. Четох много произведения на философи като Мил, Лок, Кант, Хегел, Фихте, Хъксли и други. Тези книги винаги разглеждаха теми

като протоплазма, атоми, молекули и частици, но в тях нямаше никакви идеи за “Какво става с човешката душа?”, “Къде отива след смъртта?” и “Как трябва да се превъзпита душата в земния живот?” Ислямската религия, от друга страна, разглежда и човешката душа, редом с тялото му и ни просветява. Ето защо аз избрах исляма, не защото бях загубил моя път или заради недоволството ми към християнството, или в резултат на внезапно решение, а напротив, след много щателно изучаване, убеждаване в неговото величие, сериозност и съвършенство.

Ислямът се основава на вярата в съществуването и единството на Аллāху теāлй; цялостно отдаване Нему; и извършване на ибāдет (поклонение) с цел оказване на благодарност към добрините Му. Ислямът заповядва братството, добротата и обичта към всички хора. Иска от тях чистота в душата, тялото, езика и делата. Без съмнение ислямската религия е най-съвършената, най-висшата и последната от всички религии, известни на човечеството досега.

6

Полковник ДОНАЛД РОКУЕЛ

(американец)

Защо приех исляма?

Дълго време бях впечатлен от логичността и яснотата на исляма; привлекателността на джамиите; дълбоката сериозност и любов, с които мюсюлманите са привързани към религията си; голямото уважение и искреност, с които мюсюлманите в целия свят правят седжде [свеждат чела до земята] едновременно пет пъти на ден. Въпреки това всички тези неща не бяха достатъчни, за да стана мюсюлманин. Само след обстоятелен анализ на ислямската религия, в която намерих множество красиви и полезни неща, аз станах мюсюлманин. Сериозната и в същото време сладка привързаност към живота [което е личният подход на Мухаммед (*алейхисселām*)]; взаимното консултиране в ежедневните задачи; милостивото и състрадателно отношение към хората; помагането на бедните; правата на собственост, които били дадени на жените за пръв път; т.е. всички тези най-велики революции в цивилизационен аспект на времето си са изразени по колко прекрасен начин с кратките и красноречиви слова на Мухаммед (*алейхисселām*). С думите “**Довери се на Аллāху теāлй** [това доверие се нарича те-веккюл], **но не забравяй да си вържеш камилата!**” Мухаммед (*алейхисселām*) учи хората, че Аллāху теāлй първо заповядва на хората да прибегват до всякакви предпазни мерки, да вършат каквото е необходимо и след това да Му се доверят. Следователно, противно на твърденията на европейците, ислямската религия не е религия на безделници, които очакват всичко от Аллāху теāлй без да вършат никаква работа. Тя заповядва първо да се върши всичко възможно и след това да се уповава на Аллāху теāлй.

Справедливостта, която ислямът оказва на хора от другите религии, беше друг аспект, който ми оказа голямо влияние. Мухаммед (*алейхисселѣм*) заповядва мюсюлманите да се държат добре с християните и юдеите. Корѣн-и керѣм признава всички пророци, включително Мусѣ и Исѣ (*алейхимесселѣм*), като се започва от Адем (*алейхисселѣм*). Това е велико чувство на вяръност и правосѣдие, което другите религии не притежават. Докато вяръващите в другите религии изговарят невѣобразими клевети срещу исляма, мюсюлманите им отговорят по учтив начин.

Един от най-красивите аспекти на исляма е, че той напълно се е пречистил от идоли. Като се има предвид, че християните още се кланят на картини, статуи и знаци, то неща от подобен род не съществуват в исляма. Това показва колко чист и неопетнен е той.

Словата и нещата, учени от Мухаммед (*алейхисселѣм*), Пророкът на Аллѣху теѣлѣ, са достигнали наше време без да са претърпели никакви промени. Корѣн-и керѣм, който е словото на Аллах, е запазен в своята девствена чистота, точно както бил разкрит, без да губи нищо от бистротата, която е имал по време на Мухаммед (*алейхисселѣм*). Измислените суеверия и легенди, с които християните осквернили религията на Исѣ (*алейхисселѣм*), не били примесени към ислямската.

Последната причина, която ме мотивира да стана мюсюлманин, беше силата на духа и волята, които намерих в нея. Ислямът повелява цялостна чистота, не само духовна, а и физическа. Например: да не се преяжда; да се говее един месец през годината; нито да се пилеят, нито прекалено да се пестят пари и т.н. По най-прекрасен начин, факти, които ще водят човечеството не само днес, а и утре, бяха разкривани на хората. Аз посетих почти всички мюсюлмански страни. Видях лично как всички истински мюсюлмани в Истанбул, Дамаск, Кайро, Алжир, Мароко и другите страни спазват тези правила и постигнали мирен живот. Те не се нуждаят от украси, картини, икони, свещи, музика и други подобни на тях неща, за да поемат по пътя на Аллѣху теѣлѣ. Чувството на осъзнаване на факта, че са раби на Аллѣху теѣлѣ и тяхната отдаденост към Него им дава най-големия душевен мир, щастие и наслада.

Свободата и равенството в исляма винаги са ме привличали. Сред мюсюлманите, човек, който заема най-високия пост и най-бедният член на обществото са равни пред Аллѣху теѣлѣ и са братя един на друг. Мюсюлманите изпълняват своите ибѣдети рамо до рамо в джамиите. Няма никакви специални места за богатите.

Мюсюлманите вяръват, че няма посредник между Създателя и раба. В исляма ибѣдетът се изпълнява между раба и Аллѣху теѣлѣ. Те не отиват при хората на религията, за да бъдат опростени греховете им. Всеки мюсюлманин е отговорен единствено за своите дела.

Братството между мюсюлманите винаги ми е помагало. Това братство е един от факторите, които ме накараха да стана мюсюлманин. Знам, че къ-

дето и да отида един брат мюсюлманин ще ми помага и споделя моите проблеми. Всички мюсюлмани по целия свят, независимо от тяхната раса, цвят и политически възгледи, са братя един на друг и приемат за задължение да си помагат взаимно.

Ето това са причините, които ме направиха мюсюлманин. Чудя се дали би могло да се помисли за по-хубави и възвишени причини от тези?

7

САЛАХАДДИН БОАРТ

(американец)

Веднъж през 1338 [1920] г., когато бях в чакалнята на лекарския офис, където бях отишъл за медицински преглед, видях две списания, издавани в Лондон, а именно “Orient Review” и “African Times”. Разглеждайки едното списание видях, че там пише: “Има само един Аллах”. Това ме впечатли дълбоко. В християнството имаше три божества, в които трябваше да вярваме, въпреки че нашите умове не го побираха. От този момент нататък изявлението “Има само един Аллах” никога не напусна съзнанието ми. Това свято и възвишено убеждение, което мюсюлманите носят в сърцата си е едно безценно съкровище.

Вече интересът ми към исляма растеше. След време бях решил да стана мюсюлманин. Когато станах, аз приех името Салахаддин. Вярвах, че ислямът е най-правилната религия, защото се основава на факта, че Аллāху теāлā не разполага със съдружник и че само Той може да опроща греховете. Колко съвместима беше тази вяра със законите на природата! В полето, фермата, селото, града, училището, правителството, държавата, и накратко, навсякъде има само един главен. Дуализмът винаги предизвиква сепаратизъм.

Второто доказателство, което ми показва, че ислямът е най-правилната религия е че арабите, водещи напълно варварски живот преди исляма, изградиха най-цивилизованата и мощна държава за кратък период от време и занесли любовта от арабските пустини чак до Испания, и всичко това благодарение на исляма. Арабите мюсюлмани завариха Испания като пустиня и за кратко време я превърнали в розова градина. Честен историк като Джон В. Драпър (1226 [1811] – 1299 [1882]) в книгата си “Интелектуалното развитие на Европа” говори за изключително голямата и важна роля на исляма в развитието на съвременната цивилизация, и добавя: “Християнските историци, поради омраза към исляма, се опитват да прикрият тази истина и все не успяват да признаят колко европейците дължат на мюсюлманите.”

Следният пасаж е взет от писанията на Драпър. Дава информация за състоянието на Испания, в което мюсюлманите са я намерили:

“Европейците по онова време били истински варвари. Християнството не успяло да ги спаси от варварщината. Те трябва да се разглеждат като диви хора. Живеели в мръсотия, а главите им били пълни със суеверия. Дори нямали способността да мислят правилно. Живеели в грубо направени колиби. Ако на пода или на стените е имало рогозка, това се считало като знак за голямо богатство. Храната им се състояла от зеленчуци като див фасул и моркови, някои треви и дори понякога дървени кори. За дрехи са носили необработени животински кожи, защото издържали дълго време. Поради тази причина хората воняли ужасно.

Чистотата била първото нещо, на което мюсюлманите ги научили. Вярващите се къпели пет пъти на ден и това станало причина и те да се къпят поне веднъж дневно. По-късно те взели вонящите им разпокъсани и пълни с въшки животински кожи, изхвърлили ги и ги облекли в техните собствени дрехи, които били направени от красиви платове и цветни конци. Те ги научили как да готвят и как да се хранят. Построили къщи, имения и дворци в Испания. Основали училища и болници. Открили университети, които с течение на времето се превърнали в източници на светлина за целия свят. Навсякъде отгледали градини. Страната се превърнала в розова градина. Зяпайки в удивление и възхищение, дивите европейци гледали тези промени и постепенно започнали да се цивилизоват.”

Образоването на толкова див народ; насищането им с душата на цивилизацията; спасяването им от тъмнината, невежеството и суеверията, и всички други невъобразими дела, осъществени от арабите, били възможни единствено и само благодарение на ислямската религия. Защото тя е най-правилната. Аллāху теāлā им помагаше, за да постигнат този успех.

Ислямската религия – разпространявана от Мухаммед (*алейхисселām*) по повеля на Аллāху теāлā – и Корāн-и керīm (словото на Аллāху теāлā) променили световната история и спасили света от мрака. Ако не беше ислямската религия, човечеството нямаше да постигне настоящето ниво на цивилизация, нито пък знанието и науката щяха да бъдат толкова напреднали днес. Знанието е изключително ценено от мюсюлманите. Мухаммед (*алейхисселām*) казва: “Дори знанието да е в Китай, вземете го.” Ето такава религия е ислямът, който приех на драго сърце.

8

ТОМАС МУХАММЕД КЛЕЙТЪН

(американец)

Беше малко преди обед. Замаями от непоносимата жега на деня минавахме по пращен път, когато отдалеч започна да се чува необикновено красив звук. Този звук сякаш запълваше цялото пространство наоколо. Когато минахме дърветата, пред нас се появи изумителна гледка. Буквално не можехме да повярваме на очите си. Качил се върху малка дървена кула, един

възрастен арабин с чисто джуббе и бяла чалма, четеше езан. Сякаш, изпълнявайки езана, той се беше самозабравил и излязъл в присъствието на Господаря, Собственика си, откъсвайки се напълно от света. Като хипнотизирани от тази величествена картина, ние спряхме, а след това бавно седнахме на земята. Не разбирахме значенията на звуците и думите, които стигаха до ушите ни, но оставахме под тяхно влияние и усещахме различни неща и свежест в душите си. После научихме, че думите на арабина означават: “Аллāху теāлā е най-велик. Няма друг бог освен Него.” Изведнъж се появиха много хора около нас, въпреки че дотогава не бяхме виждали никого. По лицата на тези хора, които не знаехме откъде се появиха, имаше израз на голямо уважение и любов. Сред тях имаше хора от всяка възраст и класа. Всички имаха различни облекла, походки и външен вид, но всички те имаха същата сериозност, достойнство и лъчезарност по лицата си. Броят на идващите растеше непрекъснато, а ние си мислихме, че потокът няма да прекъсне. Накрая дошлите се събраха. Всички те изкараха обувките си и застанаха в редици. С голямо учудване забелязах, че никакво разделение между хората при подреждането им в редици не се забелязваше. Белокожи, жълтокожи, чернокожи, богати, бедни, търговци, държавни служители и работници заставаха рамо до рамо, без всякаква дискриминация по отношение на раса и ранг, и изпълняваха ибāдетите си заедно.

Аз се бях възхитил как толкова различни хора заставаха братски на едно място. Сега изминаха три години откакто видях тази възвишена сцена. Междувременно аз започнах да събирам знания за тази велика религия, която толкова много сближава хората. Информацията за исляма ме доближи съвсем до тази религия. Мюсюлманите вярват в един Аллах и казват, че хората не се раждат грешни, както изповядват християните. Те приемат хората само като раби на Аллāху теāлā, проявяват голямо състрадание към тях, искат от тях да поемат по правия път и да постигнат комфорт, спокойствие и щастие. Имайки предвид, че в християнството дори лошата мисъл се смята за грях, то мюсюлманите приемат за грях само неподчинението към Аллāху теāлā и лошите постъпки спрямо рабите Му, и оставят човек напълно свободен в мислите. Ислямската религия казва: “Човек е отговорен само за това, което е извършил.”

Ето поради гореизброените причини аз приех исляма с голямо желание. Въпреки, че изминаха три години аз понякога в съня си чувам трогателния и въздействащ глас на муеззина арабин и виждам как различни хора идват, тичайки от всички посоки и се подреждат в редове. Несъмнен факт е че тези хора, които свеждат заедно чела до земята в седжде, без да правят разлики помежду си, наистина искрено извършват ибāдет на Аллāху теāлā.

Хаджи ЛОРД ЕЛ-ФАРУК ХЕДЛИ
(англичанин)

Хедли бил лорд с титла “Асалетмийб”. Сър Джордж Елнсън бил роден през 1855 г. и произхождал от най-старите британски семейства. Той заемал много важни политически позиции във Великобритания и в същото време постигнал слава като писател. Завършил Университета в Кеймбридж. През 1877 г. спечелил титлата “лорд”. Служил като подполковник в британската армия. Бил инженер по професия, но и писател, който притежавал способността да убеждава. Най-известната сред книгите му е “Очите на един европеец се отварят и той става мюсюлманин”. Лорд Хедли станал мюсюлманин през 1913 г. Извършил хадж и приел името Шейх Рахметуллах Фарук. През 1928 г. посетил Индия.

Защо станах мюсюлманин? Може би някои от моите приятели и познати са на мнение, че съм станал мюсюлманин в резултат на влияние от страна на мои приятели и познати мюсюлмани. Но положението изобщо не е такова. Моето приемане на исляма е резултат от дългогодишни изследвания и размишления. Едва след внимателно изследване и формиране на мнение за исляма аз влязох в контакт с мюсюлмани и видях, че тяхната вяра в собствената им религия е в съответствие с моята, и осъзнах, че съм приел много хубава религия, което ме зарадва.

Корън-и керъм повелява хората да приемат исляма след пълно потвърждение на сърцето и отхвърля приемането по принуда. По същия начин Йсă (*алейхисселъм*) казал на апостолите си: “Ако отидете някъде и тамошните не ви приемат и послушат, незабавно напуснете онова място, не ги насилвайте.” (Марк, 6-11)

През живота си видях много фанатични протестанти, които отиваха в католически ученически общежития и се опитваха с принуда да ги направят протестанти. Тези ненужни усилия и принуждения ставаха причина за много разправии и сърдения, и сторваха хората врагове. Същите безсмислени методи ги използваша християнските мисионери спрямо мюсюлманите. Те поеха всички видове рискове, за да християнизират мюсюлманите. Прибягнаха до всякакви измами, за да постигнат целите си.

Те им обещаха пари, работа и позиции, но тези невежи мисионери не знаеха, че ислямът е религия, която най-добре практикува и потвърждава истинските заповеди на Йсă (*алейхисселъм*). Християнството е изопачено до такава степен, че истинската религия на Йсă (*алейхисселъм*) [назарянската религия] изчезнала напълно и законите на човечност, повелени от нея, били забравени. Тези неща днес съществуват единствено в исляма. Следо-

вателно аз, ставайки мюсюлманин, достигнах до чистото назарянство. Заповяданите от Йсā (*алейхисселѝм*) неща, като братство, взаимна обвързаност, състрадание, добра мисъл, щедрост и др., днес се наблюдават не в християните, а само в мюсюлманите. Да ви дам пример – християнската атанасиева секта настойчиво повтаря, че християнството се основава на вярата в три бога (Тринити); че най-малкото съмнение по отношение на това убеждение ще доведе до незабавна гибел; и че човек, който желае да постигне спасение в този и в отвъдния свят задължително трябва да повярва в трите бога, т.е. в “Бог, Божия Син и Светия Дух”.

Друг пример: Когато станах мюсюлманин получих писмо, в което се казваше: “Вие се погубихте, ставайки мюсюлманин. Никой не може да ви спаси, защото не вярвате в божествеността на Аллах.” Бедният човек мислеше, че аз вече не вярвам в Аллāху теāлѝ. Според убеждението му, божествеността на Аллāху теāлѝ зависеше от Троицата. Невежият не знаеше, че когато Йсā (*алейхисселѝм*) започнал да разпространява чистото назарянство говорил за единството на Аллāху теāлѝ и никога не твърдял, че е Негов син. Ислямът, казвайки: “Има само един Аллах” изкарва наяве същността на чистата назарянска религия. Днес нищо не може да бъде толкова логично от това нормален човек да вярва в съществуването на един Аллах. Ставайки мюсюлманин аз вярвам в един истински Аллах и отхвърлям всички измислици, които впоследствие били вкарани в чистата религия на Йсā (*алейхисселѝм*). Човекът, който написа това писмо и онези, които мислят като него, са жалки. В наше време – ден след ден – християните се отказват от своята религия и стават атеисти, защото християнството вече не е в състояние да задоволи един нормален и културен човек. Хората отказват да вярват сляпо в суеверия и посрещат със съмнения християнските вероубеждения. От друга страна, през целия си живот никога не съм чувал за истински мюсюлманин, който да се съмнява в религията си. Защото ислямската религия отговаря на всички духовни и физически нужди на човешките същества по най-съвършен и логичен начин.

Аз съм убеден, че хиляди християни (мъже и жени) са проучили исляма и изцяло осъзнали, че тя е истинската религия, но поради страх от загуба на работа или подигравки от страна на приятели се страхуват да обявят открито своя избор, и не могат да се престашат да станат мюсюлмани. В нашите училища ислямът все още се преподава като религия на хора, които не вярват в Аллāху теāлѝ. Поемайки риск да бъде проклет като “човек с рухнала душа” от всички мои приятели и познати, аз приех исляма и в продължение на двадесет години се държа здраво за религията си.

След като накратко ви казах защо съм избрал исляма, позволете ми да повторя, че като станах мюсюлманин успях да стана много по-верен и чист последовател на Йсā (*алейхисселѝм*). Бих искал да бъда пример за другите християни. Избирането на исляма няма да ги направи врагове на християн-

ството, а напротив това ще ги научи на истинската религия на Йсā (*алей-хисселѧм*) и ще ги възвиси.

10

АБДУЛЛАХ АРЧИБАЛД ХАМИЛТЪН

(англичанин)

Сър Арчибалд Хамилтън бил добре известен британски дипломат, който служил като морски офицер по време на Първата световна война. Произхождайки от известно семейство той притежавал титлата баронет, (което означава кандидат барон). Удостоил се с честта да стане мюсюлманин през 1923 година.

Когато достигнах пубертета постоянно усещах привличане от простотата и кристалната бистрота на исляма. Бях роден като християнин и получих християнско образование, но никога не повярвах в грешните и изопачени догми, и винаги предпочитах истината, правото и логиката пред сляпото вярване. Аз исках да се кланям на един единствен Аллах с искреност и спокойно сърце, но нито Римокатолическата църква, нито Английската протестантска църква не ми предлагаше това. Ето поради тази причина аз отвърнах на призива на моята съвест и приех исляма, който напълно задоволява моите нужди, и едва след това започвах да се чувствам като истински и по-добър раб на Аллāху теāлѧ.

Колко жалко, че християните и невежите хора говорят за исляма като грешна, упойваща хората и измислена религия. Но тя е единствената истинска религия при Аллāху теāлѧ. Ислямът е перфектната религия, която свързва силните със слабите и богатите с бедните. От икономическа гледна точка хората свъщност се делят на три групи. Първата група включва хора, на които Аллāху теāлѧ е дал много блага и ги сторил богати. Втората група се състои от тези, които са принудени да работят, за да се прехранват. Има и още една група. Хората от тази група живеят в абсолютна нищета и беднотс и не могат да печелят достатъчно, защото загубили своята работа или работоспособност поради независещи от тях причини. Ето, ислямът става причина за сплотяване на всички тези три групи. Той заповядва богатите да помагат на бедните. Осигурява причините, които унищожават униженията и трудностите.

Ислямската религия обръща внимание също и на личните способности, усилия и умения. Според ислямските закони ако един беден земеделец известно време обработва парче земя [която е без собственик] със собствени усилия, то земята става негова собственост. Ислямската религия не руши, а изгражда.

Ислямската религия забранява хазарта и всички останали порочни и вредни игри като него. Ислямската религия забранява и всички видове упойващи питиета. И наистина по-голямата част от страданията на хората по света са причинени от хазарта или алкохола.

Ние мюсюлманите не сме хора, които поддържат вярване, че всичко е роб в ръцете на съдбата. Съдбата, за която говори ислямът, не е да се чака с отворена уста към небето, без да се прави нищо и да се чака всичко от Аллāху теāлā. Напротив, Аллāху теāлā в Корāн-и керīm заповядва да се работи постоянно. Човек трябва да прави всичко възможно и да прибягва здраво до всички външни причини, и едва след това да се довери на Аллāху теāлā. [Това се нарича тевекюл.] Човек ще се моли на Аллāху теāлā не без да работи, а по време на работа и ще иска помощ от Него, за да успее и спечели. Ислямската вяра, която е “доброто и злото са от Аллāху теāлā” означава “Аллаху теаля е Създателят на всичко.” В исляма няма губене на време. Значението на съдбата е “Аллāху теāлā от изначалността знае всичко, което ще се случи и създава това, на което му дойде времето.”

Ислямът категорично не приема убеждението, че човешките същества са греховни; че се раждат с грехове; и че трябва да ги изкупят през целия си живот. Ислямът разкрива, че човешките същества са раби на Аллāху теāлā, както мъжете, така и жените, и че по отношение на интелект, разум, мисъл и морал няма важни разлики между двата пола. Но понеже мъжете са по-силни и яки по сътворение, тежките работи и отговорността за препитанието са дадени на тях, докато жените били благословени с по-голямо удобство, по-весел и щастлив живот.

Аз не искам да говоря много за това как ислямът установява братство между всички мюсюлмани, защото целият свят знае как те се обичат и си помагат един друг. В исляма всички хора – богати, бедни, благородни, селяни, държавни служители, работници и търговци – са равни пред Аллāху теāлā и са братя. По време на пътуванията ми в мюсюлманските страни, където и да съм, аз се чувствах като у дома и сред моите братя.

Като последно ще добавя, че ислямът призовава хората да работят честно през целия ден и да извършват своите поклонения, задължения като раби на Аллāху теāлā. Днес християнството, от друга страна, подтиква хората към начин на живот, състоящ се от правене на молитва само в неделя и пълна заборава на Аллāху теāлā, занимания със светски дела и грехове през останалата част от седмицата.

Това бяха причините, заради които станах мюсюлманин и съм горд, че избрах исляма.

ДЖЕЛЯЛЕДДИН ЛАУДЪР БРАНТЪН

(англичанин)

Сър Брантън, който произхождал от видно семейство и притежавал титлата баронет, завършил Оксфордския Университет и станал известен със своите публикации.

Благодарен съм ви, че ми дадохте възможност да обясня защо станах мюсюлманин. Израснах под влияние на християнски родители. Като млад се занимавах и с теология. Срещнах се с мисионери и бях тясно заинтересован от дейностите им в чуждите страни. В сърцето си почувствах желание да им помогна. Без да бъда официално назначен на длъжност аз се присъединих към тях в пътуванията им. Да призная истината, че въпреки да бях взел религиозно образование, християнското убеждение, че хората се раждат грешни и задължително трябва да страдат, ми изглеждаше странно. Бях против това. Поради тази причина постепенно започнах да мразя християнството. Не можех да толерирам идеята, че Аллāху теāля, с цялата Си безгранична сила да създава каквото пожелае, ще твори само греховни създания. Това е в противоречие с Неговата сила и състрадание. Затова таях съмнения по отношение на истинността на религия, която описва Аллāху теāля по такъв начин. Какво ли казваха другите религии относно това? Така реших да ги проуча. В сърцето си усещах голяма нужда от справедлив, милостив и състрадателен илях (създател), и търсих такъв, т.е. Аллах. Чудех се дали това е истинската назарянска религия на Йсā (*алейхисселāм*) или чистата му религия е изопачена с времето? Колкото повече мислех за това, толкова съмненията в сърцето ми нарастваха. В такива времена по-често вземах днешната Света Библия, рових се в книгата и всеки път намирах повече недостатъци и неразбираеми неща. В крайна сметка стигнах до извода, че тази книга не е истинската Свещена книга, разкрита на Йсā (*алейхисселāм*). Хората са вмъкнали в нея много грешни неща и променили правилната книга на Аллāху теāля.

След като достигнах до абсолютна убеденост относно този факт, аз, вместо да чета Евангелието на срещнатите хора в държавите, на които отидох с мисионерите, започнах да им говоря съвсем други неща. Вместо да им говоря за Троицата, т.е. Отец, Син и Светия Дух, аз им говорих: че в човек има душа, която не умира; че човешките същества са били създадени от голям Създател; че този велик Творец ще накаже хората, както в този, така и в отвъдния свят заради греховете им; и че този велик Творец, бидейки изключително състрадателен, ще опрости на хората греховете им, в случай че се покаят за своите злодеяния.

С течение на дните аз абсолютно се убедих в съществуването на един единствен Аллах. За да достигна до пълната истина и да се гмурна по-

дълбоко в тази тема започнах да изучавам ислямската религия. Тази религия ме привлече толкова силно, че посветих целите си дни да я уча. Аз се намирах в изолирано индийско селище на име Иджхра, което беше доста далеч от градовете и чието име почти никой не знаеше. Жителите на това село бяха много бедни и живееха в голяма мизерия. Само в името на Аллāху теāлā се опитвах да ги науча на съществуването на единен и състрадателен Създател и правилния начин на живот, който трябва да следват на земята. Стремях се да ги науча и на братство и чистота. Колко странно е, че всички тези неща, на които исках да науча хората, съществуваха в исляма, а не в християнството. Говорих не като християнин мисионер, а като човек на религията в исляма.

Няма да ви опиша в детайли големите усилия, които изгърпях, и степента на саможертвата ми, или пък тежките трудности, пред които съм се изправял в това самотно и пусто село, сред тези непросветени хора. Единствената ми грижа беше да ги насоча към духовна и физическа чистота, и да ги науча за съществуването на един велик творец.

Всеки път, когато бях сам, изучавах живота на Мухаммед (*алейхисселām*). Много малко книги бяха написани на английски, за да отразят фактите за живота му, но никакви усилия не бяха пощадени от страна на християните, за да го критикуват и клеветят, и обвинят този велик Пророк в лъжа. Въпреки това аз проучвах исляма справедливо, без да се влияя от книгите, написани с цел вражда към религията. Продължавайки тези изследвания напълно разбрах, че ислямът е истинската религия, която правилно разкрива вярата в единствения Аллах и показва правия път. Осъзнах, че този факт трябва да се приеме.

След като научих услугите, които великият Пророк Мухаммед (*саллял-лāху теāлā алейхи ве селлем*) е извършил на човечеството, стана невъзможно да се отрече, че той е пророк. Той без съмнение беше Пророка на Аллāху теāлā. Като благословия от Аллāху теāлā той за много кратък период от време трансформира арабите от езичници – които живеели в пълна диващина и невежество; покланяли се на много идоли; вярвали в суеверия; водели полугол, животински и предимно полигамен живот – в една цивилизована, морална и чиста нация, чиито членове вярвали в Аллāху теāлā; спазвали правата на жените, и винаги били благи и добронравни. Човек никога не може да успее подобно нещо без благословията или помощта на Аллāху теāлā. Като си мислех за невероятните усилия, които аз полагах в това малко село, чието население беше само от няколко стотин жители, и как все още не можех да въведа тези жалки хора по правилния път, възхищението ми към делото на Мухаммед (*саллял-лāху теāлā алейхи ве селлем*) нарастваше още повече. Не! Само Пророкът на Аллāху теāлā можеше да постигне такова нещо. Във факта, че той е пророк, трябва да се вярва от цяло сърце.

Не смятам за необходимо да споменавам всички останали толкова красиви неща в ислямската религия. Ако човек е приел Аллāху теāлā и Неговия Пророк Мухаммед (*алейхисселām*), това означава, че е станал мюсюлманин. В онези дни един индийски мюсюлманин ме посети. Името на този учтив човек беше Миан Амируддин. Проведохме дълъг разговор с него за ислямската религия. Този разговор ми даде последната сила и аз приех да стана мюсюлманин.

Аз вярвам, че ислямът е истинската религия на Аллах, в неговата простота, снизхождение, прошка и искреност, и във факта, че счита мюсюлманите за братя и в това, че един ден ще обедини целия свят.

Днес вече достигнах последния етап от живота си и от този момент нататък се посветих в служба на исляма.

12

ПРОФ. БАРОН ХĀРŪН МУСТАФА ЛЕОН

(англичанин)

Проф. Барон Леон произхождал от известно британско семейство и притежавал титлата барон. Той бил доктор по философия и притежател на други научни звания. Станал мюсюлманин през 1882 година. Той имал членство в многобройни научни общества в Европа и Америка. Проф. Леон, който бил голям авторитет особено в областта на езика и литературата, привлякъл вниманието на света върху себе си с публикацията си “Ethimology of the Human Lexion” в списанието “Is-le”. След тази публикация университетът Потомак в Америка му дал званието “Master of Sciences”. Проф. Леон в същото време бил и експерт геолог. Бивал поканен от много известни институции и давал ценни конференции и на тези теми. Той бил избран и за Генерален секретар на Société Internationale de Philologie, Science et Beaux-Arts, основан през 1875 година. Започнал да издава списанието “The Philomeths”. Той бил удостоен с различни отличия от османския султан Абдулхамид II, шаха на Иран и императора на Австрия.

Едно от най-съвършените неща в ислямската религия е, че тя никога не изисква от мюсюлманите това, което разумът не е в състояние да разбере. Ислямът е религия, която отговаря напълно на разума и логиката. Другите религии пък принуждават хората да приемат вероубеждения, които те никога не могат да разберат, повярват или да намерят логично обяснение за тях. В християнството църквата е единственият орган в това отношение. Противно на това от мюсюлманите се изисква да повярват след като проучат с разума си. Мухаммед (*алейхисселām*) заявява: “Аллāху теāлā не е създал нищо ирационално или нелогично.” А в друг хадīs-и шерїф каз-

ва: **“Аз ви казвам със сигурност, че дори ако един човек изпълнява намаз, голее, дава зекят и отива на хадж, и извършва всички други заповеди на исляма, той ще бъде възнаграден в зависимост от степента на използване на ума и логиката, с които Аллāху теāлā го дарил.”**

Чистата религия на Йсā (*алейхисселāм*) също съдържала подобни правила. Например: “Първо опитай всичко! Приеми само доброто.” Но с времето тези правила се забравили от хората. В пети āйет на сūra Джума в Корāн-и керīm се казва по смисъл: **“Състоянието на онези, които не вършат дела съгласно Тората, въпреки че са повелени да я учат и вършат дела съобразно нея, прилича на състоянието на магаре, натоварено с книги на гърба си.”**

Хазрети Али (*радияллāху анх*) заявява: “Светът е тъмнина. Знанието е нур (светлина), но неправилното знание е само сянка.”

Мюсюлманите вярват, че “Ислямът е самата истината” и казват, че светлината на исляма блести само с енергията от знанията и логиката; че това знание произлиза само от истината; и че истината, от своя страна, се разкрива само със здравия разум, който е благословия на Аллāху теāлā.

Последният пророк на Аллāху теāлā Мухаммед (*алейхисселāм*) бил голяма благословия на Аллāху теāлā към човечеството. Той до края на живота си показал на тях пътя, който трябва да следват. В последните дни от живота на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) се случило следното събитие:

Няколко дни преди смъртта на Мухаммед (*алейхисселāм*) той си почивал, опрял глава на коленете на Аише (*радияллāху анхā*), любимата му съпруга. Всички мединци изпаднали в дълбоко отчаяние заради болестта на Пророка на Аллāху теāлā, когато виждали, че той губи сила от ден на ден, и страдали много. Мъжете, жените и децата леели горчиви сълзи. Сред онези, които плачели били и старите войници със сиви коси и бледи лица. Мухаммед Мустафā ел-Емйн (*салляллāху теāлā алейхи ве селлем*) бил техният командир, водач, лидер, другар, близък приятел, с когото споделяли тайните си и преди всичко той бил велик пророк, който ги спасил от тъмнината и ги въвел към светлината на истината, благодарение на ислямската религия, към която ги призовал. Този благословен Пророк (*салляллāху теāлā алейхи ве селлем*), който им бил донесъл мир и сигурност с исляма, сега им казвал “Сбогом”. При мисълта, че техният Пророк умира, сякаш железни скоби стискали сърцата им, сълзи падали от очите им и изпадали в дълбоко отчаяние.

Най-сетне, поемайки риск влезли при него с цялата си безнадеждност. През сълзи попитали: “О, Пратенико на Аллах (*салляллāху алейхи ве селлем*)! Вие сте тежко болен. Може би Аллāху теāлā ще ви покани в Неговото присъствие и ще се отделите от нас. Какво ще правим ние без вас?”

Пророкът ни Мухаммед (*алейхисселѣм*) отговорил: **“Имате Корѣн-и керѣм, към когото да се обѣрнете!”** Тогава те попитали: “О, Пратенико на Аллах (*салляллѣху алейхи ве селлем*)! Сигурно е, че Корѣн-и керѣм ще бѣде наш водач в много отношения. Но ако не можем да намерим това, което потърсим и ако вече вие сте ни напуснали, кой ще бѣде нашият водач?” При това Пророкът ни (*салляллѣху алейхи ве селлем*) заявил: **“Действайте в съответствие с това, което съм ви казал.”** Този път те попитали: “О, Пратенико на Аллах (*салляллѣху алейхи ве селлем*)! След като вие се разделихте с нас какво трябва да направим ако се сблъскаме със съвсем нови въпроси и не можем да намерим нещо за тях във вашите хадѣси?”

Пророкът ни (*салляллѣху алейхи ве селлем*) бавно вдигнал благословената си глава от възглавницата и казал: **“Аллѣху теѣлѣ е дал личен пътеводител на всеки един от рабите Си. Този пътеводител е здравият разум и сърцето, в което е съвестта. Ако правилно използвате този водач вие никога няма да се отклоните от правия път и постигнете милостта на Аллѣху теѣлѣ!”** **“Истефти калбек, Феиннеха тескуну билхалал.”** Ето това е ислямската религия, с чието избиране се гордеа. Това е истинската религия на Аллѣху теѣлѣ, която се основава изцяло на разума и логиката.

13

УИЛЯМ ПИКХАРД

(англичанин)

Посочва се в един хадѣс-и шерѣф, че: **“Всяко дете се ражда подходящо и годно за исляма. След това техните майки и бащи ги правят евреи, християни или огнепоклонници.”** Значи по същия начин и аз съм се родил като мюсюлманин, но изминаха много години, докато осъзная този факт. От детството си аз се интересувах от историята. Когато завърших университета започнах да работя като писател, но тогава не бях известен и не се знаеше какво ще стане. Като християнин бях научен на някои неща свързани с Аллах и за това как да се осъществява поклонението към Него. Но все пак моята заинтересованост не се ограничаваше до техните учения, а чувствах привързаност, подобна на поклонение, към всички хора, станали примери за учтивост и храброст в историята. Накрая получих длѣжност в Уганда, която тогава беше британска колония. Когато отидох в Африка, видях, че животът там беше съвсем различен. Начинът на живот там, чувствата, които тамошните изразяваха по отношение на различни световни събития, тяхното поведение спрямо един друг изобщо не съвпадаше с мислите и предположенията ми в Англия. Хората тук са изправени пред много примитивни и трудни условия на живот и още други различни видове трудности, като всичко това те го посрещат с чувство на абсолютно дове-

рие, и не губят своето бодро настроение дори и в най-безнадеждните ситуации. Колкото и да са бедни те не странят от това да си помагат взаимно. Те бяха свързани един с друг с любов и състрадание, което хора като нас не могат да проумеят. Всъщност аз бях много заинтересован от Ориента в ученическите си години. В Кеймбридж с голямо удоволствие бях чел приказките на “Хиляда и една нощ”. И сега, когато съм в Африка и до истински човек от Ориента, аз отново възобнових четенето на тази книга. Трудният и тежък живот, който прекарах в Уганда, ме караше да се чувствам по-близък до хората от Ориента. Като чета разказите на “Хиляда и една нощ” сега аз ги сравнявам с хората в Уганда и сякаш живея заедно с тях.

Когато бях напълно свикнал с живота тук избухна Първата световна война. Когато кандидатствах за военна служба те ми отказаха заради влошено здраве. Щом се почувствах по-добре аз кандидатствах отново. Този път ме приеха и ме изпратиха във Франция, за да воювам на немския фронт. През 1917 г. се присъединих към ужасните битки при Сомме. Бях ранен в тях и заловен от германците. Заведоха ме в Германия, където ме вкараха в болница. Видях изключително потресаваци събития в болницата. Колко много страдаше човечеството заради тези войни. Много руски военнопленници бяха доведени до болницата. Бяха окаяни от дизентерията. В Германия имаше остър недостиг на храна. Не можеха да дадат достатъчно храна на военнопленниците и болните. Аз се гърчех от глад. Раните на дясната ми ръка и десния крак така и не зарастаха. Бях осакатен. Помолих германците да ме пратят в родината посредством една швейцарска комисия за военнопленници, защото вече в това състояние никога нямаше да мога да воювам. Молбата ми беше одобрена от тях и ме изпратиха в Швейцария, където те отново ме приеха в болница. Ръката и кракът ми станаха недъгави. Какво щеше да стане с мен отсега нататък? Как щях да изкарвам прехраната си? Тези мисли ме караха да потъвам в безкрайно отчаяние. Ето точно в това време, във време на такова душевно състояние, аз си спомних за някои утешаващи айети от Корън-и керйм, които бях чел в една книга, която си купих от Уганда. В онези дни ги прочетох отново и отново с дълбок интерес и любов, и почти ги наизустих. Всеки ден започнах да мисля за тях и да ги повтарям отново и отново. Тогава сърцето ми се освежаваше и вратите на надеждата се отваряха. Така и стана. Швейцарските лекари отново ме оперираха и кракът ми започна да оздравява. Аз дължа това на Корън-и керйм. Веднага след като започнах да ходя, първото нещо, което направих беше да отида до една книжарница и да си купя превод на Корън-и керйм от Савари. [Тази книга все още е моят най-ценен другар.] Този път започнах да чета целия превод на Корън-и керйм. Колкото повече четях, толкова повече сърцето ми се успокояваше, душата ми се извисяваше, сякаш огромна маса светлина проникваше в същността ми. Впоследствие кракът ми напълно се оправи, но дясната ми ръка беше все още неподвижна. След това аз се подчиних на заповедта на Корън-и керйм – доверих се на Аллāху

теӓля и се научих да пиша с лява ръка. Благодарение на това доверие аз се научих много лесно. Първото нещо, което направих след като се научих да пиша с лява ръка, беше да започна да пиша айетите от Корӓн-и керӓм. По едно време бях дълбоко впечатлен от един откъс от ислямска книга. Там се говореше за млад човек, който останал в едно гробище сред гробове и чел Корӓн-и керӓм, като е забравил за околните и без да мисли къде се намира. Ето и аз се поставях на негово място, отдавах се на благодатта на Аллӓху теӓля и четях Корӓн-и керӓм. С други думи аз бях станал мюсюлманин.

През 1918 г. се върнах в Лондон. През 1921 г. започнах да присъствам на уроците по арабски в университета на Лондон. Един ден учителят ми по арабски г-н Белшах от Ирак ми говори за Корӓн-и керӓм. Той каза: “Вие сте свободни да вярвате или не. Но вие ще видите, че тя е една много интересна книга и че си струва да се проучи.” Когато му отвърнах: “Аз знам за Корӓн-и керӓм. Четох го и то много пъти, и вярвам в него.”, той се изуми. Няколко дни по-късно ме заведе до лондонската джамия в Notting Hill Gate. Присъединих се към ибадетите в джамията за около една година. През 1922 г. станах мюсюлманин официално.

Сега сме 1950-а година. Досега се придържах стриктно към всички заповеди на исляма и изпитвах огромна наслада от това. Мощта, милостта и добротата на Аллӓху теӓля са безгранични. Единственото имущество, което можем да носим в този и занесем в отвъдния живот е възхваляването и прославянето [изразяването на благодарност] на Аллӓху теӓля и служенето с любов на Притежателя на великата мощ.

14

Г-жа МЕС'ЎДЕ СТЕЙНМАН

(англичанка)

Няма друга религия като исляма, която да се разбира толкова лесно и да дава такава сила на човек. Ислямът е единствената религия, която изпълва с чувство на лекота и спокойствие човешката душа; благославя човек да живее доволен от живота си; и го води към вечно щастие и спасение след смъртта.

Човекът е едно от различните създания на Аллӓху теӓля. Без съмнение има някаква връзка между него и другите същества. Човекът е най-съвършеното създание на Аллӓху теӓля. Това, което му дава въпросното достойнство, е неговата душа. Душата на човек непрекъснато се стреми да го отвежда до по-високо и по-високо ниво. А религията е единственият източник, който я храни и изчиства.

Но каква ли връзка има между човека и Притежателя на Великата мощ, Който го създал? Няма съмнение, че религията обяснява това. Аз проучих

какво са казали различните учени за религията. По-надолу ще дам няколко примера:

(Перифразирано) от книгата на Карлайл “Героите и покланящите се на героите”:

“Религията на човек (вярата в сърцето му) е най-видната му особеност. Религията е такова нещо, че прониква директно в сърцето на човек. Тя настройва неговите дейности в света. Съобщава му задълженията. Показва му пътя, който ще извърви и определя неговия край.”

(Перифразирано) от книгата на Честъртън “Ако трябва да се помисли”:

“Религията изразява най-възвишената истина, която човек може да получи за това какво се намира в неговата същност и в същността на околните.”

(Перифразирано) от книгата на Амбрус Биърс “Речникът на Сатаната”:

“Религията е източник, който учи хората на това, което не знаят и едновременно с това им вдъхва и страх, и надежда.”

(Перифразирано) от книгата на Едмуде Бърк “Френската революция”:

“Общата повеля на всички истински религии е подчинението към заповедите на Аллāху теāля; уважение към Неговата религия; и спечелване на Неговото задоволство (по този начин), колкото е възможно.”

(Перифразирано) от книгата на Сведенборг “Учение на живота”:

“Религия означава вършене на добро. Същността на религията е доброто.”

(Перифразирано) от книгата на Джеймс Харингтън “Океан”:

“Всеки има връзка с религията – малко или много. Дори да се страхува или намира утеха в нея.”

Всички в света често се срещат с различни ситуации, които те не познават, не могат да разберат или не могат да си обяснят. Само религията е тази, която ги обяснява, и вдъхва в тях пълна вяра и доверие.

Защо вярвам, че ислямът е най-съвършената сред религиите в света и че тя е истинската религия? Нека обясня:

На първо място ислямската религия съобщава, че няма друг бог, освен Аллах – Който е велик; че Той не бил роден и не е родил; и че няма друг приличащ на Него създател. Няма друга религия, която обяснява съществуването, единството и величието на Аллāху теāля с величието, достойно за Него. В 4-и айет на сūra Хūd се казва по смисъл: “[О, раби Мои], **завръщането ви е само при Мен. Аллах е Всемогъщ**”, а в 55-и айет от сūra Исрā се казва по смисъл: “Аллāху теāля е **знаещият най-добре състоянията на създанията на небесата и земята.**” Освен това във всички други сūри от Корāн-и керйм за Аллāху теāля се говори като “единствен създател”, “вечен”, “безкраен”, “всезнаещ”, “Съдия, който съди най-правилно”, “най-голям помощник”, “много милостив създател” и “прощавач”. Аз не мога да ви обясня как човек се привлича към Аллāху теāля, как

той се топи пред Него и как самият той се предава на Неговата доброта, четейки всичко това. Аллāху теāлā в седемнадесети āйет на сūra Хадїд казва: **“Знайте, че Аллāху теāлā съживява земята [с дъжда] след като е убита [със суша]! [А мъртвите сърца съживява със зикр (споменаване на Аллāху теāлā) и тилāвет (четене на Корāн-и керїм)] Разясняваме ви тези неща с ясни доказателства, за да проумеете!”** В сūra Нās пък се казва: **“[О, Мухаммед (*салляллāху алейхи ве селлем*)!] Кажи: “Търся убежище при моя Собственик - Който изпраща на хората нещата, от които имат нужда те; и ги опазва от ужаси и има право да Му се прави ибāдет - от злото на шейтāна, който нашепва в сърцето на хората, [сатана] от джиновете и хората!”**

Когато човек чете тези изумителни думи, как би могъл да не повярва в този велик Създател и да не търси убежище при Него? Всички тези неща не са ли достатъчни, за да може човек да потегли по правилния път и постигне спокойствие, чувствайки съществуването на един много милостив Създател, Който го пази през целия му живот?

Ислямът ясно заявява, че тя е най-истинската религия и че е събрал в себе си всички правилни аспекти на предишните. Той казва, че всички правила в Корāн-и керїм, най-голямата книга в исляма, са обикновени, ясни и логични принципи, разбираеми за всички. Това са изключително верни факти. Ако наистина искаме да се осъществи здрава връзка между Аллāху теāлā и раба Му, и да обединим телесните и духовни особености в хармония едни с други, както и да постигнем спокойствие, в двата свята, ние непременно трябва да приемем ислямската религия. Нашият духовен и физически напредък зависи само и единствено от исляма.

Християнството се занимава само с духовност и съвест, и товари всеки християнин с тежести, засягащи душата и съвестта, и които той не може да понесе. Християнството приема човека като греховно същество и изисква от него неразбираеми и абсолютно алогични компенсации. Ислямската религия, от друга страна, се основава само върху любовта. С много задълбочени изследвания големите християнски учени може би ще намерят малка частица любов към Аллах сред изобилието от тежести, натоварени върху тях, като проучат душевните състояния на хората. Но дори и тези учени страдат като виждат как днес тази малка частица любов изчезва изцяло сред многобройни суеверия. Колридж в една от книгите си казва: “Факт е, че човек, който много обича християнството, постепенно се отчуждава от него и започва да обича църквата повече, а накрая обича най-много себе си.” От друга страна, ислямът ни заповядва да уважаваме и обичаме Аллāху теāлā; да се подчиняваме само на Неговите заповеди; и в същото време да използваме собствения си разум и логика. Християнството все още съдържа малка доза истина. В исляма обаче всичко се основава на нея. В 108-о знамение от сūra Йūнус в Корāн-и керїм Аллāху теāлā казва следното на всички Свои раби, независимо от тяхната раса и цвят на кожата,

меъл: **“Кажы, о, хора! Вече дойде при вас истината от вашия Господ! И който влиза по правия път, за своя полза влиза, а който се отклонява, в свой ущърб се отклонява. Аз не съм ваш пазач.”** След като прочетох всички тези неща и напълно схванах смисъла на Корън-и керъм, видях, че ислямът дава най-верните отговори на моите въпроси, и с любов станах мюсюлманка. Ислямът ми показа правилния път и ми даде сила. Единственият начин за постигане на мир и утеха в този свят и спасение в отвъдния е да се приеме исляма.

15

Г-жа МАВИШ Б. ДЖОЛИ

(англичанка)

Аз се родих като християнка в Англия. Бях кръстена и израснах научавайки днешното Евангелие. Като дете, когато отивах на църква, дълбоко се впечатлявах от различните светлини, горящите свещи на минбера, музиката, миризмата на тамян и свещениците в прекрасни одежди. От молитвите, които слушах, без дори да разбирам тяхното значение, ме побиваха тръпки. Мисля, че като дете бях предана християнка, но с течение на времето обаче, като стигнах до по-високите нива на образованието, в съзнанието ми започнаха да се появяват въпроси. Започнах да намирам някои пропуски в християнството, в което вярвах напълно до този момент. С течение на времето забелязах, че моите съмнения нарастват и постепенно се отдалечих от християнството. Вече не вярвах в никоя религия. Прекрасните гледки в църквата, които ме възхищаваха в детството, сега бяха изчезнали като сън. Когато завърших училище, бях станала атеистка в пълния смисъл на думата. Но с времето обаче осъзнах, че невярването в нищо подтиква душата към дълбоко отчаяние, слабост и празнота. Определено човек се нуждае от нещо, на което да се опира. Ето защо започнах да проучвам другите религии.

Първо започнах с будизма. Проучих основите, които те наричат “Осемкратен път”. Там намерих много дълбока философия и много красиви наставления. Но той нито показваше правилния път на хората, нито пък даваше необходимите знания, за да може да се избере.

Този път започнах да проучвам огнепоклонничеството. Аз докато бягах от Троицата, в тази религия се натъкнах на многобройни божества. Освен това тази религия беше до такава степен пълна с абсурдни митове и суеверия, че изобщо не беше възможно да се избере тя.

После започнах да проучвам юдаизма. Това не беше изцяло нова религия за мен, защото старата част на Библията беше напълно взета от еврейската книга Тора. Но юдаизмът също не ме задоволяваше. Да, евреите вярваха в Аллах, Който е един, аз напълно одобрявах това. Но после те започваха да

отричат всичко и юдейската религия, вместо да стане пътеводител, се превръщаше в религия на странните поклонения и ритуали.

Един от моите приятели ми препоръча да практикувам спиритизма и ми каза: “Говоренето с духовете ще се счита за религия”. Но това изобщо не ме задоволи. За много кратко време осъзнах, че спиритизмът се състои от самохипноза и никога не може да храни човешката душа.

Втората световна война беше приключила и аз започнах да работя в един офис, като душата ми все още търсеше религия. Един ден попаднах на обява във вестник. Там пишеше, че ще се даде конференция, където ще се говори за божествеността на Йсā (*алейхисселѝм*), и че там ще присъстват хора от всички религии. Конференцията пробуди в мен голям интерес, защото в нея щяха да обсъдят дали Йсā (*алейхисселѝм*) е синът на Аллах или не. Присъствах на конференцията и там се срещнах с една мюсюлманка. Отговорите ѝ на задаваните от мен въпроси бяха толкова красиви и толкова логични, че реших да проуча исляма, макар че преди дори не ми е минавало през ума. Започнах да чета Корāн-и керѝм, свещената книга на мюсюлманите. С голямо учудване и уважение виждах, че законите в тази книга далеч превъзхождаха изявленията на най-известните държавници на ХХ век. Тези думи не можеше да се кажат от нито един човек. Аз вече не вярвах в твърденията, на които ни учиха в детството, че: “ислямската религия е лъжа, а Корāн-и керѝм е измислена книга”. Корāн-и керѝм не можеше да бъде измислена книга. Такова перфектно слово можеше да принадлежи на същество, което е много над хората.

Аз обаче още се колебаех. Срещнах се с някои жени англичанки, които бяха приели исляма. Помолих ги за помощ, а те ми препоръчаха някои книги. Сред тези книги бяха и “Мухаммед и Христос”, която сравняваше Мухаммед (*саллѝллāху теѝлѝ алейхи ве селлем*) с Йсā (*алейхисселѝм*), и книгата “Религия ислям”, която разясняваше ислямската религия. В друга книга, а именно в “Източниците на християнството” по изключително ясен начин се разясняваше, че повечето от християнските поклонения са взети от ритуалите на древните езичници, и че днешното християнство в действителност е една идолопоклонническа религия.

Аз трябва да призная, че се отегчих, когато четох Корāн-и керѝм за първи път, защото съдържаеше много повторения. Трябва да се знае, че Корāн-и керѝм е книга, която въздейства и прониква в човешката душа бавно. За да се разбере добре Корāн-и керѝм, както и да се заобича, е нужно да се прочете многократно. Така и аз, колкото повече четях тази свещена книга, толкова силно се привързвах към нея. Така стана, че не можех да заспа без да я чета всяка вечер. Това, което ме впечатли най-много е фактът, че Корāн-и керѝм е перфектният водач за човечеството. В Корāн-и керѝм нямаше нищо, което човек да не може да разбере. Мюсюлманите приемаха техния Пророк като човешко същество. Според мюсюлманите единствената разлика между пророците и другите хора е, че техните интелектуални и

морални нива са много високи, и че са безгрешни и непорочни. Те нямат никаква връзка с божествеността. Ислямската религия съобщаваше, че няма да дойде друг пророк след Мухаммед (*алейхисселѝм*). Аз първоначално възразих срещу това и си попитах: “Защо няма да дойде друг пророк”. Тогава една жена мюсюлманка ми направи следното обяснение на тази тема: “Корѝн-и керѝм, свещената книга на мюсюлманите, съдържа цялата красива нравственост, необходима за един човек; всички религиозни основи; пътя, с който ще се достигне до задоволството на Аллѝху теѝлѝ; нещата, необходими за постигане на мир и спасение в този свят и в отвѝдния. Хората вече нямат нужда от друг пътеводител, от друг пророк.”

Истинността на тези слова се доказва от факта, че основите в Корѝн-и керѝм, които са все още същите, каквито били преди четиринадесет века, са напълно в съответствие с днешния начин на живот и съвременното ниво на науката. Но аз все още се колебаех, защото бяха изминали 14 века, а сега беше 1954 година. Чудех се дали няма и една точка, несъответстваща на съвременните условия в ислямската религия, съобщена от Мухаммед (*алейхисселѝм*), роден през 571 година? С голяма съсредоточеност се впуснах да търся недостатъци в исляма. Моите усилия за намиране на недостатъци в исляма, въпреки факта, че душата ми вече беше постигнала пълна вяра в нея и въпреки, че бях напълно убедена в истинността на ислямската религия, без съмнение бяха причинени от думите на свещениците, които още от дете ни казваха, че ислямът е много дефектна, изостанала и еретична религия.

Първото нещо, за което се рових, беше полигамията. Ето, мислих си, че намерих важен недостатък. Как така един мъж можеше да се ожени за четири жени едновременно? Когато попитах този въпрос на приятелката ми мюсюлманка, за която споменах по-рано, тя ми обясни въпроса по следния начин: “Ислямската религия се появила в едно общество, където мъжете можели да живеят с колкото жени поискат, без да имат никаква отговорност към тях. С оглед възстановяване на позицията на жената в обществото, ислямската религия намалила броя на жените, за които мъжете могат да се оженият, и повелила на мъжете да се грижат за тях; да спазват правата им; и да им плащат обезщетения в случай на развод. Освен това жените останали сами щяха да могат да се присъединят към някое семейство като негов член, без към тях да се отнася като към роби. Заедно с това жененето до четири жени не е заповед за мъжете. Това е само разрешение за онези, които отговарят на необходимите условия. А за онези, които не отговарят на условията, това е харѝм (забранено). Поради тази причина много мъже имат само по една жена. Брактът с до четири жени е само позволение. От друга страна обаче, мормоните в Америка принуждават всеки мъж да се жени за няколко жени.” Тогава тя ме попита: “Мъжете англичани дали живеят само с една жена?” Лицето ми се изчерви от срам и признах: “Днес европейските мъже осъществяват сексуални

връзки с различни жени, както преди брака, така и след него.” Тогава думите на моята приятелка мюсюлманка ми напомниха как една млада жена, загубила съпруга си във война или злополука на работното място, има нужда от подкрепа на мъж. Сетих се за думите на една бедна жена, която в английската радиопрограма “Dear Sir”, излъчвана след Втората световна война, каза: “Аз съм млада жена. Загубих съпруга си във войната. Имам нужда от закрила. Готова съм да бъда втората съпруга на добронравен човек и да нося първата му съпруга на главата си, стига да се отърва от тази самота.”

Това показва, че полигамията в исляма е с цел да задоволява нужда. Това е само разрешение, а не заповед. Днес поради безработицата и бедността многоженството на много места е почти изчезнало. Следователно нямах никакво основание да приема това като недостатък за исляма.

След това си помислих, че съм намерила друг недостатък и попитах жената мюсюлманка: “Петкратните поклонения на ден как може да се съвместят в съвременния начин на живот? Толкова много ибāдети не са ли много?” Тя се усмихна и ме попита: “Понякога чувам, че вие свирите на пиано. Интересувате ли се от музика?” “Изключително много” – беше моят отговор. “Добре! Всеки ден упражнявате ли се?”, “Разбира се! Щом се върна от работа аз сядам да свиря на пиано поне два часа на ден.” При това жената мюсюлманка ми отвърна: “Защо ви се струва много поклонение, което при събиране и на петте намāзи отнема само половин час или четиредесет и пет минути? Както вие ще загубите уменията си да свирите на пиано ако не го практикувате, така и ако се намали мисълта за Аллāху теāлā и осъществяването на благодарност към Него – правейки седжде Нему – то тогава пътят към Него ще се отдалечи. От друга страна, ибāдетът, осъществен всеки ден, е равносилно на напредване, крачка по крачка, в правилния път на Аллāху теāлā.” Колко права беше! Всеки мюсюлманин трябва да се сеща много за Аллāху теāлā и да помести в сърцето си Неговата любов. Сърцето е Бейтуллах [къщата на Аллах]. Ако в къщата не се допусне неговият Собственик, това ще е вражда и към къщата, и към нейния Собственик. Петкратният намāз спасява човек от това бедствие. Намāзът кара човек – забравил Аллāху теāлā, затъвайки в земното и във временните му наслади – да се сети за Господа си.

Вече нямаше пречка да не приема исляма. Аз приех ислямската религия с цялата си душа и съвест. Както виждате аз не я избрах от пръв поглед и без изобщо да мисля, а напротив станах мюсюлманка след като проучих исляма подробно; и след като търсих за възможните недостатъци в нея и намирах отговорите им; и когато разбрах, че тя по всяко отношение е пълна и безупречна религия. Сега се гордея, че съм мюсюлманка.

ЛЕЙДИ ЗЕЙНЕБ ЕВЕЛИН КОМБОЛД

(англичанка)

Често ми задават въпроса защо съм станала мюсюлманка. Аз съм дъщеря на известно семейство, както и съпругът ми е добре позната и важна личност. За тези, които ме питат защо съм станала мюсюлманка, аз отговарям, че не знам със сигурност кога светлината на исляма е изгряла в душата ми. Струва ми се, че съм била мюсюлманка винаги. Това обаче не е нещо странно. Защото ислямът е естествена и истинска религия. Всяко дете се ражда като мюсюлманин. Ако се остави сам на себе си то няма да избере друга религия освен исляма. Както един европейски писател казва: “Ислямът е религията на хора със здрав разум.”

Ако сравните всички религии една с друга, веднага ще видите, че ислямът е най-съвършената, най-естествената и най-логичната сред тях. Благодарение на исляма много сложни проблеми на света се разрешават лесно и човечеството постига мир и спокойствие. Ислямът винаги отхвърля, че човешките същества се раждат греховни и че трябва да изкупят греховете си на този свят. Мюсюлманите вярват в Аллах, Който е един. В техните очи Мӯсā (Мойсей), Йсā (Исус) и Мухаммед Мустафа “*салева-туллахи теāлā алейхим еджмаин*” са човешки същества като нас. Аллāху теāлā ги избрал като пророци, които да насочват хората към правия път. Няма никой между Аллāху теāлā и раба – за покаяние, за молба за прошка или за молитва. Ние сами можем да се доближим до Аллāху теāлā по всяко време и сме отговорни само за това, което сме извършили.

Думата “ислям” означава както “склоняване на глава пред Аллāху теāлā”, така и “вяра в Мухаммед (*алейхисселām*)”. “Мюсюлманин” означава “човек, който се подчинява на заповедите на Аллāху теāлā, Създателя на света, и живее в мир и щастие с всички същества.” Ислямът се основава на две основни истини:

- 1) Аллāху теāлā е един и Мухаммед (*алейхисселām*) е последният пророк.
- 2) Човечеството трябва да бъде напълно освободено от суеверията и необоснованите догми. Хаджът, една от петте основи на исляма, има голямо влияние върху хората. Коя друга религия съдържа форма на поклонение така възвишена и която да събира заедно стотици хиляди мюсюлмани от всички краища на света, независимо от техните класове, раси, държави, цвят и пост, и да ги кара да си поставят ихрам, и заедно да паднат на седжде пред Аллāху теāлā? Няма съмнение, че мюсюлманите ще се сблизат още повече чрез груповото поклонение в тези благословени места, където великият Пророк (*салляллāху теāлā алейхи ве селлем*) разпространил исляма, борил се срещу враговете на исляма и се старал с голяма решителност и твърдост. С това единство те ще се опитат да

намерят решения за проблемите на един друг и отново ще положат клетва да вървят заедно по пътя на Аллāху теāлā. От друга страна, посредством хаджа всички мюсюлмани от цял свят се запознават един с друг, научават проблемите си и споделят взаимно натрупаните лични опити. Всички мюсюлмани се събират на мястото, където вярващите от всички страни се обръщат по време на поклонение, и всички те като една маса, като едно тяло се отдават на Аллāху теāлā.

Еднократното наблюдаване на хаджа би било достатъчно като аргумент за доказване на величието на исляма. Ето това е ислямът и аз се наслаждавам на удоволствието и радостта, че съм се присъединила към тази велика религия.

17

МУХАММЕД ДЖОН УЕБСТЪР

(англичанин)

Израснах в Лондон под същинско протестантско възпитание. През 1930 г., когато бях млад ученик се сблъсках с известни събития, подобно на другите младежи, и се опитвах да ги разбера. Едно от тях беше да търся някаква връзка между религията и земята, или с други думи, да мисля как да се възползвам от религията, за да живея спокоен и мирен живот. Тогава за пръв път в живота ми осъзнах, че религията ми, т.е. християнството е твърде недостатъчно и твърде безпомощно за тази цел, защото приемаше света като място за мъчения, пълно със злини, а хората като греховни същества от самото им раждане. Да оставим, че не показва на хората как да водят спокоен живот в света, а и на всичкото отгоре казва, че всяко тяхно дело е грях; и че няма начин за спасение от този грях; и че само свещениците могат да се молят на Аллāху теāлā за хората. Християнството оставя хората да правят каквото си искат и ги подтиква към поклонение само неделите, които те изпълняват в църквата. Това е нещо, което изобщо не задоволява човек. В онези години Англия беше в голяма икономическа депресия и бедност. Хората изобщо не бяха доволни от начина на живот и от правителството. Християнството не им оказваше никаква помощ в тези дни на нищета. Те не намираха в него сила, с която да издържат. Този недостатък оказва много лошо влияние върху мен. Отдавайки превес на емоциите пред разума, стигнах до заключението, че религията е нещо безсмислено. Отхвърляйки християнство аз, както и много други младежи, се отклоних към атеизма и комунизма.

Комунизмът, когато отдалеч се чуеше за него, даваше удоволствие на младите. Младежите, депресирани от икономическите затруднения и загубили сила за живот, виждаха комунизма като спасител, защото се твърде-

ше, че ще изкорени разликата в богатството и поста. Но не измина много време, за да осъзная, че комунистическите идеи се състоят само от пропаганда и празни думи. И при тях имаше същата разлика в ранга и богатството. Всичко беше едно и също във всички страни. След това се отказах от комунизма и се отдадох на философията. Започнах да израствам като пантеист, като човек с вяра във “вахдет-и вуджуд”.

Много е трудно човек да се докосне до исляма в западните страни, защото в тях е налице дълбоко вкоренена вражда към него, която е останала още от времето на кръстоносните походи. Европейците отхвърлят исляма с омраза, въпреки че не знаят нищо за него. Карат децата им да израстват като ислямски врагове. Да се говори за исляма се счита за неблагоприличие. Ако някой засегне този въпрос всички започват да се мръщят и мълчат. Междувременно аз получих официална мисия в Австралия. Въпреки омразата ми към исляма, втълпена ми от малък, един ден и аз някак се поддадох на любопитство и взех превод на Корън-и керйм. Но когато четох предисловието на преводача аз веднага го затворих. Преводачът на книгата беше използвал такива тежки думи и клевети за Корън-и керйм, че нямаше никакъв смисъл да се чете подобна книга. След това обаче размислих. Тъй като християните мразеха мюсюлманите и преводачът беше от тях, имаше вероятност той да е направил грешен превод и да е разбрал неправилно някои места, оставайки под това влияние. После още веднъж проявих любопитство. Взех въпроса по-насерiously и когато след няколко седмици отидох в град Пърт в западна Австралия посетих голямата библиотека в града и попитах дали има някакво тълкувание на Корън-и керйм, подготвено от мюсюлмани. После те ми дадоха превод от въпросния вид. Няма думи, които биха могли да опишат емоциите, които изпитах, започвайки да чета първата сӯра в Корън-и керйм – Фāтиха-и шерйх – която започва с: **“Хвала на Господа на световете!”** Пишеше: **“Покажи ни правия път.”** Колко е красиво! Четох сӯра Фāтиха многократно. Създателят, Който се споменава тук, беше **“Рахмāн и Рахйм”**, което означаваше, “много милостив.” Противно на християнските думи Той не беше създал хората греховни. Започнах да чета Корън-и керйм, и колкото повече четях, сякаш губих съзнание. Всички мои желания и представи ги намерих в тази свещена книга. Часовете бяха изминали и аз бях напълно забравил къде съм, колко е часът и всичко останало. В допълнение към този превод на Корън-и керйм ми донесоха и някои книги за живота на Мухаммед (*салляллāху теāля алейхи ве селлем*). Четох ги в пълен възторг, когато най-сетне библиотекарят дойде при мен и каза: “Дойде време да се затвори библиотеката.” Тогава се опомних и излязох оттам. На път за къщи си повтарях: “Ето сега постигах целта си. Вече станах мюсюлманин.” Вече с помощта на Аллāху теāля бях намерил напътствието.

На връщане за къщи потърсих удобно място да пия кафе. Докато вървах надолу по улицата в съзнанието ми имаше само Корън-и керйм, ислям и

Аллāху теāлā. Дори не знаех накъде отивам. Изведнъж краката ми спряха от само себе си. Когато вдигнах глава аз се озовах пред постройка от червени тухли. Краката ме бяха довели дотук. Четох надписа върху сградата. Това беше една джамия в Австралия.

Казах си: “Аллāху теāлā ти благоволи правия път и те научи на това, което трябва да направиш. Ти се запозна с исляма. Аллāху теāлā те доведе до входа на джамия. Веднага влез вътре и приеми тази религия.” Влязох вътре и станах мюсюлманин.

До този момент не бях се запознавал с нито един мюсюлманин. Намерих исляма от само себе си и го приех. Никой не ме ръководи в това отношение. Мой водач беше само здравият разум.

18 АБДУЛЛАХ БАТТЕРСБАЙ (англичанин)

Преди около двадесет и пет години по време на престоя ми в Бирма ежедневно, за отдых и освежаване, правих разходки с лодката на един китаец. Гребецът на лодката беше мюсюлманин на име Шейх Али от източен Пакистан. Той полагаше големи усилия в стремежа си да извършва всички религиозни задължения на исляма. Неговата съсредоточеност в своите религиозни задължения ме караше да се възхищавам на този човек, докато усещах и любопитство към исляма. Реших да разбера истината за исляма, който караше този обикновен човек да остане под въздействието на твърдата вяра и подчинение. Повечето от хората около нас бяха будисти от Бирма. Те също бяха изключително стриктни в тяхната религия. Мисля, че населението на Бирма са най-религиозните хора на света. Въпреки това в будистките начини на поклонение имаше някои очевидни недостатъци. Те се събират в техните храмове на име пагода и повтарят непрестанно следните думи: “Буда – карана – Гачкам – Дама – карана – Гачками – санга – карана – Гачками.”

Според това, което ми казаха, тези думи означават: “Буда, бъди ни водач! Бъди ни закон! Възвиси ни душата!” Тази молитва беше елементарна, но се състоеше от няколко думи, които не задоволяват човек и нямат никакво влияние върху неговата душа, както и изобщо не се споменаваше за великия Създател.

От друга страна обаче поклоненията на моя лодкар мюсюлманин бяха много красиви! Тогава аз започнах да говоря за исляма с моя лодкар. В часовете, прекарани с него, аз му задавах множество въпроси. Изключително красивите и логични отговори на този обикновен човек ме подтикнаха да започна да чета книгите за исляма. Когато прочетох тези книги с удивление и възхищение видях постиженията, които Мухаммед (*саллялāху теāлā*)

алейхи ве селлем) реализирал в един кратък период от време в Арабия. Намерих си някои приятели мюсюлмани. Започнах да говоря с тях за исляма. По онова време обаче избухна Първата световна война. Бях заповядан незабавно да отида на арабския фронт и аз отидох. Тук обаче вече нямаше будисти. Бях заобиколен само от мюсюлмани. Арабите бяха първите мюсюлмани. Корāн-и керйм, книгата на Аллāху теāлй, беше разкрита на арабски език. Моите контакти с арабите доведоха до увеличаване на интереса ми към исляма. Когато войната приключи започнах да уча арабски. В същото време продължавах да чета книги за исляма. Това, което най-много ме влечеше към исляма, беше вярата в един Аллах. От друга страна, аз като християнин трябваше да вярвам в три бога. Това ми се струваше много нелогично. Размишлявайки над това аз постепенно разбрах, че ислямът е много по-правилна религия. Започнах да приемам факта, че религията, която съдържаеше вярата в един Създател трябва да е истинската. В крайна сметка след като работих десет години в Палестина, между 1932 г. и 1942 г., реших да стана мюсюлманин. Така аз официално станах мюсюлманин през 1942 година. Оттогава насетне съм мюсюлманин с всичко в мен.

Аз официално разкрих, че съм приел исляма в Ерусалим, който арабите наричат “свещения град”. По това време бях майор от генералния щаб в британската армия. Когато обявих избора си преживях някои неприятни неща. Моето правителство не одобри приемането ми на исляма. Останах принуден да напусна армията. При това аз първо отидох в Египет, а след това в Пакистан, и започнах да живея сред моите братя мюсюлмани. Писах статии за исляма. Има повече от петстотин милиона мюсюлмани на земята днес и всички те са братя един на друг. Ставане на мюсюлманин означава вярване в Аллāху теāлй, Който е истинският бог, и отдаване Нему. Отдаването на Аллāху теāлй трябва да бъде така, както е съобщил Неговият велик пророк Мухаммед (*алейхисселām*). Сега се сещам с уважение за моя скромен лодкар, който ми показа светлия път на исляма, истинското служене на Аллāху теāлй и ме ръководи по пътя към намиране на моя Аллах. Аз се опитвам да стана истински мюсюлманин като него и виждам, че това предпазва човек от вредни неща.

Сега аз съм един мюсюлманин сред мюсюлманите, Елхамдулиллях [хва-ла на Аллāху теāлй]. И след всеки мой ибāдет никога не забравям да правя молитва за моя пътеводител, стария ми лодкар Шейх Али, който може вече да е починал; и да прочета сӯра Фатиха за благословената му душа.

19

ХЮСЕИН РОФЕ

(англичанин)

Когато човек реши да се откаже от една религия, към която е принадле-

жал още от детството си и да избере друга, той трябва да има някои причини, които са или емоционални, или философски, или социални. Бурното желание в мен ме тласкаше към вяра в религия, която отговаряше най-малко на две от гореспоменатите причини. След като приключих образованието аз се впуснах в проучване на всички съществуващи религии в света, с оглед определяне на тази, която заслужава да се вярва в нея.

И двамата ми родители бяха крайно религиозни, баща ми беше католик, а майка ми юдейка. По-късно обаче и двамата си напуснаха религиите и станаха протестанти. Започнаха да следват Англиканската църква. Когато бях в училище аз редовно присъствах на ритуалите в Англиканската църква и слушах уроци на свещениците. Но християнските вероубеждения, на които се опитвах да ни научат, съдържаха много неразбираеми и алогични неща. На първо място сред тях е Троицата, която се състои от Отец, Син и Светия Дух. Това ми звучеше толкова глупаво, че изобщо не беше възможно да се приеме. Съвестта ми го отхвърляше категорично. Освен това църковното кредо, че за достигане до Аллах се изисква изкупление, ми се струваше напълно безсмислено. Великият Създател, за Когото мислих аз, не можеше да иска задължително изкупление от рабите Си.

При това аз започнах да проучвам юдейската религия. Видях, че те приемат единството и величието на Аллаху теалй по много по-разумен начин и не Му съдružават с нищо. Може би юдаизмът не беше променян колкото днешното християнство, но въпреки това и тази религия съдържаше догми, които не можех да разбера и приема. В нея имаше толкова много ритуали, молитви и задължителни религиозни поклонения, че ако един религиозен юдеин тръгнеше да ги изпълнява стриктно, той нямаше да може да отделя никакво време за земни дела. Разбрах, че повечето от тези ритуали са били глупави неща, които по-късно били вкарани в религията от страна на хората. По този начин юдейската религия се отдалечаваше от социалния живот и се превръщаше в религия на едно малцинство. После оставих юдейската религия, която разбрах, че няма да ми донесе никаква полза в земния живот и започнах да проучвам другите религии. В същото време обаче посещавах както църквата, така и синагогата, но тези посещения бяха с цел да не остана съвсем без религия. В действителност аз не бях нито християнин, нито евреин. Наред с Англиканската църква аз разгледах малко и Римокатолическата. Видях, че католическото вероубеждение съдържаше повече суеверия от това на протестантите към Англиканската църква. Особено прекомерната привързаност на католиците към папата и това, че го приемат за безгрешен, т.е. за полубожество, ме накара да ги намразя още повече.

После обърнах лице към Изтока и започнах да проучвам източните религии. Не ми хареса изобщо огнепоклонничеството, защото те даваха твърде много привилегии на свещениците, а към парите се отнасяха като към животни. Дори не се сещаха да протегнат ръка към бедните. Според тях

бедността на човек е по негова вина. Ако той се примири с това и не се оплаква може да има известно подобрене в положението му, посредством молитвата на свещениците. Свещениците нарочно разпространяваха тази вяра, за да накарат хората да се страхуват и чувстват зависими от тях. Затова аз намразих огнепоклонничеството и моята омраза нарастна, защото те се кланяха дори на животни. Такава религия не може да бъде истинска.

Що се отнася до будизма – будистите спазваха философски мисли и вярвания. Те ми казаха, че ако полагам много усилия, работя много и проявявам необходимата жертвоготовност ще получа големи сили и ще мога да си играя със света, като че ли правя химически експерименти. Въпреки това аз не намирам никакви етични правила в будизма. И тук свещениците също се различаваха от обикновените хора и заемаха много по-висок статус. Наистина те ме научиха на много умения, които могат да изумят хората, но тези неща нямаха нищо общо с Аллах и религията.

Тези умения служеха само за прекарване на време, като със спорт или жонглиране, или служеха за удивяване на хората. Будизмът беше много далеч от пречистване на човешката душа или доближаване на човек до задоволството и любовта на Аллāху теāлā. Той нямаше нищо общо с Аллāху теāлā и създанията Му. Единствената полза, която носеше е, че човек ставаше напълно дисциплиниран.

Няма съмнение, че Буда е бил добре обучен и интелигентен човек. Той искал саможертва от хората по всички въпроси. Давал заповеди като “Не отвръщай на злото!”, “Изостави всички свои желанија и амбиции!” и “Не мисли за утрешния ден!” И Йсā (*алейхисселāм*) не казваше ли същите неща? Но заповеди от това естество били съблюдавани в началото на назрачеството, когато религията на Йсā (*алейхисселāм*) била чиста, но впоследствие се отказали от тяхното подчинение. Наблюдавах същото и при будистите. Ако хората бяха чисти, като Йсā (*алейхисселāм*) и Буда, те щяха да могат по показаните от тях пътища да достигнат до задоволството на Аллāху теāлā. Но колко отдадени хора останаха в съвременния свят, които да са с толкова чисти сърца и красив нрав, и които с желание да отбягват лошите неща? Това означава, че етичните принципи на Буда не съответстваха на мислите на съвременния човек.

Колко странно, че аз живеех в ислямския свят и проучвах другите религии, без дори да се сещам за исляма! Той дори не ми минаваше през ума. Причината е ясна – с информацията, която получихме и с книгите, написани в Европа – нашите мозъци бяха промити. Твърдяха ни, че тази религия е изцяло погрешна, измислена и правеща хората лениви. Четенето на преводите на Корāн-и керīm от Родуел станаха причина в мен да се появи тази нагласа. Родуел беше превел по неразбираем начин голяма част от Корāн-и керīm, а на другата част нарочно беше променил смисъла, като беше превърнал превода в нещо със съвсем различен смисъл от оригиналния. Научих истината след като се свързах с “Ислямско общество” в Лондон и про-

четох истински превод на Корън-и керйм. Със съжаление ще кажа, че мюсюлманите полагат твърде малко усилия, за да опознаят света с тази прекрасна религия. Ако се опитат да разпространят истинския ислям из целия свят с необходимото внимание и знания, аз съм сигурен, че те ще постигнат много положителни резултати. В Близкия Изток хората все още са плахи към чужденците. Вместо да влизат в контакти с тях и да ги учат на религията, те предпочитат да се отдалечат от тях колкото е възможно. Това е изключително погрешно отношение. Аз съм най-големият пример за това. Така и не започвах да се интересувам от ислямската религия. За щастие обаче един ден срещнах много уважаван и културен мюсюлманин. Той се сприятели с мен и ме изслуша внимателно. Подари ми един английски превод на Корън-и керйм, направен от мюсюлманин. Той ми даде много хубави и логични отговори на всички мои въпроси. През 1945 г. той ме заведе в една джамия. За пръв път в живота си гледах с голямо внимание и дълбоко уважение как мюсюлманите правят ибъдет. О, Аллах мой, каква красива и величествена гледка! Хора от всички раси, народи и социални класове служеха на Аллāху теāлйā. Всички тези хора се бяха събрали заедно в присъствието на Аллāху теāлйā, без каквото и да било разделение, и бяха напълно се отдали на Създателя. Например в непосредствена близост до един богат турчин стоеше много беден индиец в дрехи като на просяк, а до него арабин, който предполагах, че беше търговец, а до него негър. Всички те изпълняваха ибъдетите си с дълбока съсредоточеност. Между тях нямаше никаква разлика. Бяха напълно забравили за техните националности, финансови положения и социален статус, и обърнаха се към Аллāху теāлйā. Никой не приемаше себе си за по-превъзходен от другия. Богатите не омаловажаваха бедните, нито пък мюсюлманите на високи постове се възгордяваха пред останалите.

Виждайки всичко това осъзнах, че ислямът е истинската религия, която съм търсил. Нито една от другите религии, разгледани от мен до този момент, нямаше същия този ефект. Но след като видях исляма отблизо и научих същността ѝ аз без никакво колебание приех тази истинска религия.

Сега съм горд, че съм мюсюлманин. Присъствах на лекции по “Ислямска култура” в университета в Англия, след което видях, че когато Европа е тънела в невъобразим мрак през Средновековието, само сиянието на исляма е успяло да освети тази тъмнина. Много велики открития били правени от мюсюлманите. Европейците получили повечето знания за науката и медицината в ислямските университети, както и множество завоеватели приели исляма и основали големи държави. Мюсюлманите са основали не само една голяма цивилизация, а възстановили и много древни цивилизации, опустошени от християните. Когато научили за приемането ми на исляма, приятелите ми казаха: “Ти сега стана изостанал човек”, а аз, усмихвайки се, им отвърнах: “Точно обратното. Ислямът не е изостаналост, а е напреднала цивилизация” и им говорих за истинския ислям. За жалост днешните

мюсюлмани много изостанаха, защото постепенно забравиха величието на своята религия и проявяват все по-голяма небрежност при изпълняване на нейните заповеди. Една от причините за това е, че има много малко истински учени в областта на религията и науката, които познават добре условията в света.

В ислямските страни все още има голяма гостоприемност. Когато отидете в къщата на един мюсюлманин, той ще ви отвори вратата и веднага ще ви помогне, независимо дали ви познава или не, защото ислямската религия повелява да се помага на другите. Една от основите на исляма е богатите да помогат на бедните, като им дават определен процент от имуществото си. Това не съществува в никоя друга религия. Това означава, че ислямът е религията, която съответства най-много на сегашния социален живот. Именно поради тази причина, няма място за комунизъм в мюсюлманските страни, защото ислямът е разрешил този проблем много преди него и то из основи.

20

Х. Ф. ФЕЛЛОУ

(англичанин)

Аз съм морски офицер. Прекарах по-голямата част от живота си в морето. Служих на британския флот в Първата световна война през 1914 г. и във Втората световна война през 1939 година.

Дори и най-съвършените инструменти и машини на ХХ век нямат capacитета да устоят на ужасяващите сили на природата. Нека ви дам най-елементарния пример: ние нямаме никакви средства, с които да се защитавате срещу мъгли или бури. А във време на война към тези опасности се добавят още много други. Морякът винаги трябва да е много внимателен. Британският флот има една книга, която съдържа заповедите на Кралицата и указанията, поставени от Адмиралтейството. Книгата съдържа информация за: задълженията на всеки военноморски офицер и процедурите, които трябва да бъдат следвани в моменти на опасност; наградите, грамотите и паричните възнаграждения, които ще бъдат връчени като признание за добро поведение и изтъкнати услуги; заплатите и плащанията; кога даден офицер ще се пенсионира; наказанията за виновните и поведенията спрямо неподчиняващите се на заповедите и други. Ако се спазват нещата в тази книга животът в морето ще бъде лесен и подреден. Опасността ще бъде сведена до минимум и военноморските офицери ще водят спокоен и щастлив живот.

Нека Аллāху теālй ми прости вината и греха! Незабравяйки никога голямата разлика и винаги съблюдавайки уважението, аз оприличавам Корāн-и керйм на тази книга. Аллāху теālй е Този, Който е установил тези основи в

Корāн-и керїм. Той учи по изключително ясен и хубав начин, разбираем за всички, как всички мъже, жени и деца по целия свят трябва да се държат, от коя посока ще дойде опасността и какво трябва да правят срещу нея, и как ще бъдат възнаградени вършещите добро и как ще бъдат наказани вършещите зло. През последните единадесет години, откакто се пенсионирах, аз отглеждам цветя в градината си. Именно в този период още веднъж видях величието на Аллāху теāлї. Растенията и цветята растат само с Негова заповед. Нищо, което садите не ще расте без Негова повеля. Колкото и усилия да полагате, каквото и да правите, вашите старания ще дадат резултат само с Негова помощ. Без тази подкрепа всичките ви усилия са безполезни. Предварителното предопределяне на атмосферните условия, необходими за растежа на растенията не е в ничии ръце. С една заповед на Аллāху теāлї времето се разваля и всичките ви посеви загиват. Хората направиха много, за да предскажат метеорологичните условия. Днес ужким могат да прогнозират какво ще бъде времето. Аз само се смея на такава нещца. Едва един процент от тези прогнози се оказват верни. Единственият определящ фактор тук е предопределението на Аллāху теāлї. Красиви цветя не растат в градините на онези, които не се подчиняват на заповедите Му. Това е наказание за тях от Аллāху теāлї.

Вярвам с цяло сърце, че Корāн-и керїм е словото на Аллāху теāлї и че Той избрал Мухаммед (*саллїллāху теāлї алейхи ве селлем*), за да разпространи тази свещена книга из целия свят. Корāн-и керїм е в пълна съвместимост със светския живот на човек и съдържа правила, неопетнени с преувеличения и суеверия, и които са напълно логични, така че хората със здрав разум ще повярват, че са много правилни. Поклоненията в Корāн-и керїм не са свързани със страха, а с любовта и уважението.

След като е живял в продължение на дълги години в християнско общество и под християнско влияние, християнинът първо трябва да бъде убеден, за да се откаже от религията си и да стане мюсюлманин. Въпреки това, след като проучих исляма, аз нямах нужда от това някой да ме убеждава. Защото от само себе си повярвах, че тази религия е истинска. Никой не ме е принуждавал да стана мюсюлманин нито пък съм бил под влияние на някого. Ислямът веднага отговори на много от моите съмнения, чиито отговори не намерих в християнството и ме задоволи във всяко едно отношение. Затова станах мюсюлманин от само себе си и на драго сърце.

Аз осъзнах, че чистата религия на Йсā (*алейхисселām*) и ислямът са всъщност едни и същи. Но чистата назарянската религия била напълно изопачена със суеверия, ритуали и вероубеждения от идолопоклонничеството. Превърнала се е в християнство. Стигнало се до там, че Мартин Лутер я пречистил, като останал принуден да направи реформи и да основе протестантската секта, при което той, вместо да я оправи, напълно я изопачил. Когато кралицата на Англия Елизабет I се борела срещу испанците католици, които представлявали заплаха за страната ѝ, османските турци

също водели джихад срещу католиците в Европа. Тези две държави, т.е. протестантите и мюсюлманите се борели с католиците идолопоклонници. Единственото нещо, което не осъзнал Мартин Лутер е, че деветстотин години преди него Мухаммед (*алейхисселям*) пречистил напълно изопаченото християнство и всички други религии.

Днес християнството е пълно с идоли и суеверия. Дълго време християнството е останало като религия, в която несправедливостта, жестокостта и варварството били приети като едва ли позволени неща. То все още поддържа тази своя ужасяваща същност. Бих искал да си спомните за несправедливите присъди, които испанците християни давали в инквизиционните съдилища, и извършените от тях зверства. Юдеите, които избягали от тази тяхна жестокост, били приети само от турците мюсюлмани, които се отнасяли към тях като към човешки същества.

Йсā (*алейхисселям*) поискал от своята общност да се подчинят на десетте заповеди, които Аллāху теāля дал на Мӯсā (*алейхисселям*) в планината Синай. Първата от тези заповеди е: “Аз съм твоят Аллах. Няма да служиш на друг бог, освен Мен!” От друга страна християните са увеличили броя на боговете до три, т.е. противопоставили се на първата заповед на Аллāху теāля. Аз не вярвах в три бога още преди да стана мюсюлманин. Винаги приемах Аллāху теāля като само един, състрадателен, прощаващ и напътстващ хората по правия път. Ето това беше най-голямата причина, която ме доведе до исляма, защото мюсюлманите вярваха в Аллāху теāля така, както мислих аз.

Начинът на живот, който ще водите е напълно във ваши ръце. Ако вие сте един счетоводител и присвоявате пари от касата на работодателя, един ден ще ви хванат и ще ви хвърлят в затвора. Ако ходите небрежно по хлъзгав път ще се подхлъзнете и ще си счупите някоя част от тялото. Ако шофирате твърде бързо и претърпите злополука поради тази причина, то отново вие ще бъдете отговорни за това. Голямо безнравие би било да се опита да се хвърли вината за всички тези неща на някой друг. Аз не вярвам, че хората се раждат с лош нрав. Те без съмнение се раждат с красив морал. Има хора, които твърдят, че някои хора се раждат със зла душа, но аз не вярвам в тях. По мое мнение това, което изгражда човешката душа, са на първо място родителите му, а после средата, вредните публикации и лошите приятели. Към тези фактори трябва да се добавят и лошите учители. Децата отдават голямо значение на поведението и мислите на своите родители, учители и писатели, и се опитват да последват примера им. Понякога, поради неизвестни причини децата въстават или вредят на околността. В такива случаи те трябва да бъдат наставлявани нежно, но в същото време и сериозно. Но ако ние самите станем лоши примери за децата си и вършим лоши неща, няма да можем да ги убедим в това, че вършат грешни неща. Как бихме могли да разубедим нашите деца да не вършат лошо, като ние самите вършим всякакво зло? Това означава, че на първо

място ние трябва да бъдем идеалният пример за децата си. Ние трябва да бъдем в състояние да ги накажем, когато е необходимо. Вие знаете, че британците са спортисти. Спортът е нещо, което е почти свещено за нас. Ако спортувайки човек направи нещо грешно или особено ако се опита да подмами някого, той ще бъде наказан незабавно и ще загуби голяма част от честта си. Ислямската религия е донесла много красиви и логични начини на поведение и правилен начин на живот, които може да се сравнят с нашите правила в спорта. По време на изследванията си за ислямската религия тези правила ме накараха да се възхитя. Именно тази логика и ред ме доведоха до исляма, която е истинската религия.

Втората заповед от десетте е “Няма да правиш никакъв идол или снимка или знак, на които да се покланяш.” Въпреки това днешните християнски църкви са пълни с образи и икони, и християните се покланят пред тях!

Едно нещо, което винаги ме е карало да се чудя, е че всички тези невероятни събития, като чудесата на Йѐсѐ (*алейхисселѐм*), неговото разпятие, [според християнска вяра], възкресението и възнесението му на небето след като бил поставен в гроба, са имали много малко влияние върху тогавашните евреи, римляни и другите живеещи в палестинската общност, и начинът им на живот не бил променен изобщо. Евреите били доста безразлични към Йѐсѐ (*алейхисселѐм*), така че едва след векове християнството започнало да се разпространява. А от друга страна, ислямската религия, донесена от Мухаммед (*алейхисселѐм*), се разпространила навсякъде за много кратък период от време; веднага променил начина на живот на живеещите там; и цивилизовал полуварварски народ. Мисля, че причината за това е факта, че оригиналната религия на Йѐсѐ (*алейхисселѐм*) била променена за кратко време и се превърнала в трудноразбираема, полуидолопоклонническа нова християнска религия. А ислямът, от друга страна, бил логична религия, разбираема за всички. Между 1919 и 1923 година аз получих задача в турски води. Срегнах се с мюсюлмани. Колко много ми харесваше гласът, който ежедневно чувах от минаретата! Той казваше: “Ал-лѐху теѐлѐ е един. Мухаммед (*алейхисселѐм*) е Негов Пророк.” Повечето от английските книги за ислямската религия я петняха. Казваха, че турските султани, които едновременно били и халѐфи, са вършели много жестокости и несправедливости; че турците са лѐжци, измамници и рушветчии; че потискали хората; и че всичко това произлизало от тяхното ислямско възпитание; и че един мюсюлманин никога не можел да бъде честен като един християнин. Дали наистина вината беше в ислямската религия? Аз не вярвах в това. Накрая реших да отида до човек на религията в исляма, за да придобия вярната информация по това отношение. А от друга страна, потърсих ислямски книги, написани от мюсюлмани. Някои хора на религията в исляма, които живееха във Великобритания ми намериха подобни произведения и ми ги изпратиха. Когато прочетох тези книги аз видях: колко чиста религия е ислямът; как той е озарил света в Средновековието; как е

осветил тъмния християнски свят; и как за съжаление впоследствие, непазвайки религиозните правила, ислямският свят постепенно отслабнал; и как сега се полагат усилия, за да се възстанови предишното му истинско състояние. Днешният напредък в науката не може да намери място в християнската религия, а от друга страна, той е в пълно съответствие с исляма. Следователно, вината за изостаналостта на ислямския свят не е в ислямската религия, а в днешните мюсюлмани, които не я изпълняват подобаващо. Вече нямах никакви съмнения относно достойнствата на ислямската религия. Така аз приех исляма на драго сърце.

Днес някои европейски философи и писатели твърдят, че религиите са ненужни. Бъдете сигурни, че причините за поява на това мнение са алогичните принципи на християнството и неговите суеверия, които никога не биха могли да се приемат през двадесети век. Ислямската религия, от друга страна, не съдържа нито една от тях.

Християните така и не могат да разберат причината защо съм приел исляма, и наричат мюсюлманите “ексцентрични хора”. Това е напълно погрешна представа.

Като последно ще кажа следните неща: Аз избрах исляма, защото той е едновременно и теоретичен, и практичен, и лесен за разбиране, и логичен, и перфектен във всяко едно отношение, и добър водач за човечеството. Ислямската религия е най-правилният път, който довежда човек до задоволството на Аллāху теāлā и щастието в този и отвъдния свят, и такъв ще остане до Съдния ден.

21

Дж. В. Лавгруув
(англичанин)

Бих искал да дам следния кратък отговор на въпроса ви защо съм станал мюсюлманин. Няма да ви изнеса дълга лекция на тема “религия и вяра”. Религията и вярата са достойнства, които се раждат в човешката душа и са различни от всичко друго. Това прилича на ожадняване на човек в пустиня. Хората непременно имат нужда от вяра, на която да се доверят, и която да ги ръководи. Първоначално аз проучих историята на религиите. Четох с внимание за живота на личностите, които призовавали хората към религията и това на какво са ги учили. Осъзнах, че религиозните основи, на които пророците (*алеихимусселāм*) са учили хората в началото, били променени от хората и така придобили съвсем различен вид с течение на времето. Оцелели са много малко истински части. Различни легенди били измислени за живота на тези велики и избрани хора, и в процеса на предаване на тези техни дела, те придобили съвсем друг и мистичен вид. За разлика от всички тези неща само ислямът запазил своята простота и чистота от деня на неговата поява до наше време, без да бъде замърсен с никакви суеверия

и легенди. Корāн-и керйм е същият днес, какъвто е бил и по време на Мухаммед (*алейхисселѧм*). Нито една негова дума не е променена. Благословените слова на Мухаммед (*алейхисселѧм*) достигнали до наши дни в същия вид както са излезли от устата му, без да претърпят никаква промяна.

Аллāху теāлѧ изпратил пророци (*алейхимуссалевāту веттеслѧмāт*) на хората, когато това било необходимо. Те допълват един друг. Ако се има предвид факта, че религиите на другите пророци (*алейхимуссалевāту веттеслѧмāт*) са променени и превърнати в съвсем други неща, какво би било по-логично от това да се приеме ислямската религия, която е останала най-чиста, най-непокътната и най-вярна? Всъщност аз си търсих една истинска религия, която да е лесна за разбиране, полезна и несъдържаща нелогични суеверия. Ислямската религия е точно такава. Тя ми показва едно по едно всички задължения към Аллāху теāлѧ, към съседа ми, и към всички други хора. Въпреки, че това е основната цел на всички религии, към тях са примесени неразбираеми философски убеждения. За разлика от това ислямската религия съдържа лесноразбираеми, елементарни, логични, убедителни и полезни закони. Аз само в исляма намерих знанията за това какво трябва да се направи, за да се постигне мир и спасение в този и отвъдния свят. Именно поради тази причина аз постигнах честта да стана мюсюлманин.

22

ДЕЙВИС

(англичанин)

Аз съм роден през 1931 г. и започнах да ходя на начално училище, когато бях на шест. След седем години започнах средно образование. Семейството ми даде католическо възпитание, след което се присъединих към Англиканската църква. Но накрая станах англо-католик. По време на всички тези промени аз се срещах с едно и също нещо. Християнството се беше напълно отделило от ежедневието на човек и заприличало на дреха, която се носи само неделя и се съхранява в сандъче само за тази цел. Хората не можеха да намерят това, което търсят в християнската религия. Тя се опитваше да привлече хората към църквата, посредством светлини, изображения, ухания на тамян, приятна музика, както и разнообразни церемонии и молитви за светци. Но все пак не успяваха да съберат хората, защото християнската религия се занимаваше само с митични неща и нямаше никаква връзка с това, което ставаше извън църквата. Ето затова аз напълно напразно търсих християнството и реших да избира комунизма и фашизма, които се хвалеха с доукрасени реклами.

Когато станах комунист аз се зарадвах много, защото вярвах, че той отхвърля класовите различия. С течение на времето се сблъсках с ужасната истина: Да не говорим за отхвърляне на класовите различия, а напротив,

комунизмът беше тоталитарен режим, където хората живееха като роби и едно малцинство причиняваше всякакви жестокости и бруталности на другите. Никой нямаше право да говори нищо и ако окажеше някакво възражение, дори с право, той беше веднага наказван, и виждах с ужас, че това наказание довеждаше до осъждане на смърт. Сталин е най-добрият пример за истинското лице на комунизма. След това аз оставих комунизма и реших да стана фашист.

Дисциплината и редът във фашизма ми харесаха много. Въпреки това обаче фашистите бяха самовлюбени. Презираха всички хора и всички раси, оставащи извън тяхната общност. И тук също имаше жестокост, страдание, несправедливост и потисничество. Само за няколко месеца намразих тотално фашизма. Мозли в Англия, Хитлер в Германия и Мусолини в Италия бяха примери за терор, липса на милост и тирания. Независимо от това не можех да се откъсна от фашизма, защото нямаше друга алтернатива.

Гърчейки се в душевни болки видях едно списание на име “The Islamic Review” в една книжарница. После малко поразрових книгата. Все още не мога да разбера защо си купих това списание, което струваше два шилинга и шест стотинки (около 15 днешни лири) и беше твърде скъпо за мен. Тогава си помислих: “Напразно си дадох парите. Сигурно съдържа безполезните думи на християните, комунистите и фашистите, които не струват и две стотинки.” Но когато започнах с внимание да чета списанието аз останах изумен. Прочетох списанието още веднъж и още веднъж. Тогава видях и разбрах, че ислямът е перфектна религия, която включва в себе си всички най-добри черти на християнството и на всички други идеологии, завършващи на “изъм”. Въпреки бедността аз се абонирах за списанието. След няколко месеца по-късно реших да стана мюсюлманин. От този ден до сега се държа здраво за новата си религия.

Аз се надявах да започна да изучавам арабски език веднага след като започна да уча в университет. Сега уча латински, френски и испански език, както и чета ислямското списание.

23

ФАРУК Б. КАРАИ

(занзибарец)

Приех исляма заради възхищението ми към великия пророк Мухаммед (*алейхисселям*). Имах доста много приятели в Занзибар и те говореха много хубави неща за исляма. Давах ми книги, които четях тайно от семейството си. В крайна сметка през 1940 г. реших да стана мюсюлманин каквото и щеше да се случи. Приех исляма въпреки настояването на семейството ми и потисничеството на свещениците от парсийската религия, към която принадлежах до момента. Аз няма да изброя надълго и нашироко събития-

та, които съм преживял или трудностите, които съм срещнал. Семейството ми прибегваше до невъобразими мерки, за да ме лиши от вярата. Изтезаваша ме много горчиво. Но понеже вече бях намерил напътствието, аз с цялото си сърце се придържах към религията и издържах на всякакъв вид заплахи. Сега обичам единствения Аллах и Неговия пророк Мухаммед (*алей-хисселѝм*) повече от живота си.

Подобно на скалите на Гибралтар аз устоях на всички затруднения, които семейството ми причини. Докато се борех с трудностите, моята вяра ми даваше сила и смелост, и си мислих: “Аз съм по пътя, повелен от Аллѝху теѝлѝ. Създателят знае истината за всичко и Той ще ми помогне.”

Имах възможността да прочета и проуча Корѝн-и керѝм в Гуйрати. Колкото повече четях, толкова по-силно се обвързвах към него. Повярвах с цялото си сърце, че няма друга религия на земята, която да показва правилния път на хората. Корѝн-и керѝм е свещена книга, която учи хората на начини на водене на обикновен живот; учи ги на братство, равенство и човечност; и който им дава мирен и комфортен живот в този и в отвѝдния свят. Ислямската религия, която Аллѝху теѝлѝ е разкрил на хората чрез тази Негова книга, ще продължи до края на света.

24

Т. Х. БАРКЛИ
(ирландец)

Въпреки че бях ирландец и повечето от ирландските граждани бяха привърженици на католическата църква, аз израснах с протестантско възпитание. Въпреки това аз още като дете не харесвах изобщо нещата свързани с християнството, на които ни учиха и се съмнявах в тяхната истинност. Когато започнах университета и научих нови науки, моите съмнения се превърнаха в убеждения. Християнската религия вече не ми даваше нищо. Напълно я намразих и вече не вярвах в нея. Толкова силно чувствах необходимостта да си намеря “водач, който да ме води до правия път”, че известно време започнах да вярвам, в това което мисля и се опитвах да се задоволя с това. Това сложно душевно състояние продължи много дълго време. Един ден се натъкнах на книгата “Ислямът и цивилизацията”. Веднага след като я прочетох, видях с голямо изумление и радост, че всички надежди, въпроси и техните отговори се съдържаха в тази книга. За разлика от жестокостите и потисничеството на християнските течения, живите и носещи спокойство закони на исляма бяха показали правия път на човечеството. Източниците на знание и цивилизация в мюсюлманските страни бяха озарили Европа, намираща се в тъмнина и диващина. В сравнение с християнството, колко логична и полезна религия беше ислямът.

Това, което ме накара да се влюбя в исляма от първи път, е че отхвърляше християнското вероубеждение, че “Хората се раждат греховни и затова са длъжни да изкупят греховете си в света.” После научих другите ислямски закони, отнасящи се до хуманността и цивилизация, и се възхитих на величието на тази религия. В исляма нямаше разделение между богати и бедни. В нея хора от всички раси, цветове и езици се считаха за братя. Ислямът с един удар заличаваше разликата между хората по отношение на богатство, пост, раса, държава и цвят. Ето затова станах мюсюлманин!

25

ТОМАС ИРВИНГ

(канадец)

За да ви кажа защо съм станал мюсюлманин трябва да обясня това, което чувствах преди и след приемане на исляма, трябва да ви кажа за първия ми контакт с исляма и как аз получих *фейз* (сияние, духовна светлина) от него. На първо място позволете ми да кажа, че хиляди канадци и американци мислят точно така, както аз мислих преди да стана мюсюлманин и усещат същото чувство на празнота. Те са в очакване на ехли суннитските учени, които ще ги научат на същността на исляма.

Като бях дете се държах здраво за моята религия – християнството. Защото религията за мен беше храна за душата. Въпреки това, растейки аз започнах да виждам множество недостатъци в християнството. Знанията за живота на *Йсā* (*алейхисселям*) и за това, че той е синът на Аллах [Аллах да пази от тази заблуда], започнаха да ми се струват като суеверия и измислици. Разумът ми не приемаше това. Питях си: “Ако християнството е истинската религия защо има толкова много нехристияни по света? Защо евреите и християните имат едни и същи религиозни книги, но се различават в други отношения? Защо нехристияните са обречени на гибел без да са извършили други грешки? Защо много народи не избират християнството?”

Междувременно случайно се запознах с мисионер, който бил на служба в Индия. Той ми се оплака с думите: “Мюсюлманите са много упорити. Колкото и да се мъча изобщо не мога да ги накарам да приемат християнството. Те настояват, че истинската религия е ислямът, а не християнството. Така всичките ми усилия да ги сторя християни остават без резултат.” Тези думи бяха първото определение, което чух за исляма. В сърцето ми се появи любопитство към исляма и голямо възхищение към привързаността на мюсюлманите към тяхната религия. Казах си: “Да проуча в по-големи детайли исляма.” Започнах да присъствам на лекции на тема “Източна литература” в университета. Видях, че мюсюлманите отхвърлят нашето убеждение за “Троицата” и приемат вярата в “един Аллах”, което бе в пълно отговорностие със здравия разум. Без съмнение *Йсā* (*алейхисселям*), раз-

пространявайки своята религия е говорил за един Аллах и, че той самият е Негов раб и пророк. Създателят, който той споменал, трябваше да бъде милостив. Въпреки това тази красива и истинска вяра била заличена от безсмислени легенди, суеверия и ереси, вкарани в християнството от идолопоклонниците, и чистата вяра в единствения и милосърден, състрадателен Аллах била променена във вяра в три бога, които станали достъпни само посредством свещеници, и които божества създали хората греховни още от самото им раждане. Следователно нова религия и нов пророк били необходими, за да се възстанови у човечеството тази чиста и непокътната вяра в един Аллах. Европа тогава водела полуварварски живот. От една страна диви племена завладявали държавите, а от друга, едно малцинство извършвало всякакво зло под маската на религията. Когато човечеството било в такова отчаяно състояние и се било върнало изцяло към идолопоклонничеството и неверието, [според историците] шест века след Йсă (*алеихисселѝм*) в Изтока се появил Мухаммед (*алеихисселѝм*) – последният пророк на Аллăху теăлѝ – който започнал да призовава хората към истинската религия на истинския Аллах, която се основава на вярата в един Създател.

Когато прочетох и научих всички тези факти аз повярвах, че Мухаммед (*салляллăху теăлѝ алейхи ве селлем*) е последният и истински пророк на Аллăху теăлѝ, защото:

- 1) Както казах и по-горе хората имали нужда от нов пророк.
- 2) Всички мои мисли относно Аллăху теăлѝ съвпадаха с религията, разпространявана от този велик Пророк (*салляллăху теăлѝ алейхи ве селлем*).
- 3) След като прочетох Корăн-и керѝм веднага усетих, че той е словото на Аллăху теăлѝ. Фактите в Корăн-и керѝм и хадѝс-и шерѝфите [словата] на Мухаммед (*салляллăху теăлѝ алейхи ве селлем*) ме задоволяваха във всяко отношение и носеха спокойствие в душата ми. И това е причината, поради която станах мюсюлманин.

Може да бъдете сигурни, че, както вече казах по-горе, хиляди американци и канадци усещат същите недостатъци и грешки в християнството. Но тъжно е, че те не са имали моята възможност да направят задълбочено проучване на ислямската религия и имат нужда от водач.

След като повярвах в исляма по този начин, аз се впуснах в проучване на книгите за исляма. Бих искал тук да спомена книги на тази тема, които мога да препоръчам. Един добър индиец ми изпрати книгата “What is Islam – Какво е ислям”, написана от К. А. Джейръзби. Обезателно препоръчвам тази книга. В нея има лесноразбираеми, достъпни и много правилни знания за религията. Това е книга, която описва исляма по най-добрия начин. Разпространяването на книгата из света ще бъде много полезно за обнародване на исляма. Четох един английски превод на Корăн-и керѝм от Маулви Мухаммед Али и ми хареса. Освен това аз прочетох и някои други книги, както и не пренебрегнах списанията за исляма. В Монреал намерих много произведения за исляма на френски. Някои от тях хвалят исляма, докато

други са срещу него. Но величието на исляма не можеше да бъде скрито, дори и в книгите, написани с цел да го петнят. Дори и те още веднъж ми доказваха, че тази религия е истинската.

ВНИМАНИЕ: Ние, книгоиздателство “Хакйкат Китāбеви”, подготвихме тази книга, както и книги на английски, френски, немски и на други езици, с цел да служим на чистосърдечните хора, които искат правилно да научат исляма. Всяка една от тези книги е сбор от знания, взети от произведенията на великите и истински ислямски учени. Имената на тези книги са написани в края на някои от нашите книги. Те се изпращат веднага на онези, които ги поискат от издателство “Хакйкат Китāбеви”. Ние вярваме, че ако разумен човек с внимание прочете тези книги, без значение кой е той, искрено ще повярва в ислямската религия и ще стане мюсюлманин с желание. Защото ислямската религия е съставена от вероубеждения и закони, които ще могат да бъдат приети от хора със здрав разум. Неразумните, душевно болните, подвластните на своя нефс и егоистите не могат да разберат и оценят ислямската религия.

26

ИБРАХИМ ВУУ

(малайзиец)

Преди да стана мюсюлманин бях християнин католик. Мисионерите ме бяха направили католик, но никога не успях да заобичам тази религия, защото свещениците искаха от мен да повярвам в Троицата и Евхаристията [церемония, в която плътта на Йсā (*алейхисселām*) се представя като хляб, а кръвта му като вино], както и че съм длъжен да се кланям на свещения хляб. Те се опитваха да наложат редица алогични учения, като например, че папата е безгрешен и че е необходимо да се подчинява на всяка негова заповед. Освен това казваха, че християните трябва да бъдат врагове на ислямската религия, и че отказът на тези принципи ще доведе до гибел. Всеки път, когато исках свещениците да ми обяснят по-ясно техните учения, аз очакват разяснение, което умът ми да побере, но никой от тях не можеше да обясни каноните, а само отхвърляха въпроса ми с думите: “Това са свещени тайни. Те са извън обхвата на ума.” Как може човек да приеме нещо отвъд обхвата на ума? Постепенно започнах да усещам, че има нещо гнило в тази работа, че християнството не е истинската религия, и започнах да го мразя. При всяко споменаване на друга религия, например исляма, свещениците се превръщаха в ужасяващи чудовища и започваха да крещат: “Мухаммед е лъжец. Ислямът е измислена религия.” Но когато питах “Защо?”, не можеха да ми дадат никакъв отговор и заекваха. Това тяхно състояние ме мотивира да се запозная с ислямската религия поотблизо. Осъществих контакт с малайските мюсюлмани и поисках от тях

да ми дадат информация за нея. Тези хора бяха много различни от свещениците. Дадох ми много хубави знания за исляма. Нека да добавя и това, че в началото дори спорих яростно с тях. Но те толкова убедително отговоряха на въпросите ми, и посрещнаха думите ми с такова търпение и непоколебимост, че усещах как завесата пред очите ми се повдига, а силно чувство на мир и спокойствие се настанява в мен. В контраст с християнството, препълнено със суеверия, всичко в тази религия беше логично, рационално и разумно. Мюсюлманите вярваха в един Създател. Този велик Създател не казваше, че хората са грешни, а напротив, Той им даваше множество благословии. Сред Неговите заповеди няма нито една, която да не разбирам. Поклоненията в исляма са единствено за възхваляване на Аллāху теāля. Те не се покланят на различни изображения и статуи. Дълбоко в душата си усещам вкуса на всеки āйет от Корāн-и керīm, свещената книга на мюсюлманите. Едно лице може да изпълнява своите поклонения, без да е абсолютно длъжен да отива на определено за това място. Човек може да ги извърши в дома си или на друго място, където пожелае. Всички тези неща бяха толкова красиви, толкова верни и хуманни, че осъзнах факта, че ислямът е истинската религия на Аллах и на драго сърце станах мюсюлманин.

27

МУХАММЕД ЕМИН ХОБОХН

(немец)

Мухаммед Емин Хобохн бил едновременно дипломат и мисионер. Той бил човек на знанието и религията, който се занимавал със социалните въпроси.

Защо европейците напускат религиите си и стават мюсюлмани? Това има много причини. Първата сред тях е “истината”. Принципите, на които ислямът се основава са толкова логични, толкова верни и честни, че е невъзможно за разумен и образован човек, търсещ истината в религията, да не ги приеме. Например ислямската религия съобщава, че съществува само един бог. Тя се обръща към здравия разум на човека и никога не се стреми да кара хората да вярват в суеверия. Ислямската религия посочва, че хората по цял свят, независимо от тяхната раса, са раби на Аллāху теāля и са равни, и подобни един на друг. Ние немците всъщност вярваме, че Аллāху теāля е великият Създател, Който ни дава сила и енергия, и кара душите ни да достигнат до зрялост. Думата “Аллах” ни изпълва със сигурност и мир. Но християнската религия не може да даде това спокойствие. Само ислямската религия ни учи величието на Аллāху теāля и ни води в знанието за това къде ще отиде душата след смъртта. Ислямската религия не ни

води само в земния, а и в отвъдния живот. Тя ни учи по много ясен и логичен начин какво трябва да се прави на света, за да се постигне спокойствие в отвъдния живот. Осъзнаването на факта, че Аллāху теāлā ще подложи човешките същества на справедлив съд в отвъдния живот за това, което са правили в земното, ги подтиква към справедливост и почтеност в света. Поради тази причина истинските мюсюлмани никога не правят нищо, преди да размислят добре и да са твърдо убедени, че това ще е полезно. По този начин тази велика религия контролира човешките същества така, както не би успяла никоя полицейска организация, и постоянно ги държи на правилния път.

Друг аспект, който прави исляма атрактивен избор в очите на европейците е начинът на поклонение. Намāзът учи хората да изпълняват на време ангажиментите си, а говеенето ги учи да имат силна воля. Какъв друг фактор би могъл да бъде от такова съществено значение за успеха в живота като навременното вършене на работа и волята? Великите хора дължат постиженията си само на тези два фактора. Сега идвам до най-красивия аспект на ислямската религия: Докато тя учи хората на морални и човешки принципи по най-логичния начин, никога не ги принуждава да вършат това, което е извън техните възможности. Напротив тя им предлага много възможности, за да може да водят добър и спокоен живот. Аллāху теāлā желае хората да живеят в мир и щастие. За тази цел тя забранява хората да вършат грехове. Мюсюлманите вярват, че са постоянно в присъствието на Аллāху теāлā. Стараят се да отбягват греховете. Нито в друга религия, нито в някоя европейска система няма толкова прекрасен и полезен закон като този.

Аз бях дипломат и мисионер на много места и области из света. Изучих внимателно другите религии и социалните системи. Не видях нито една религия и социална система толкова правилна и безупречна като исляма. На пръв поглед комунизмът изглежда като правилна система от мисли. По същия начин западната демокрация и националсоциализмът, които се смятат като най-велики системи за управление на земните дела, съдържат някои правилни аспекти, но всяка система си е непълна. Всички те имат много недостатъци. Единствено ислямската религия е пълна и безупречна. Факторът, който ще извиси хората, не са социалните мисли, установени от европейците, а единствено и само ислямът. Именно поради тази причина всеки разумен и зрял човек ще приеме исляма без никакво колебание. И аз така направих. Ислямът е практическа религия, а не само теоретична. “Ислям” означава покорство към Аллāху теāлā, Който е Състрадателен и Прощаващ и Който винаги показва правилния начин. Какво би могло да бъде по-красиво от това?

Д-р ХАМИД МАРКУС

(немец)

Д-р Маркус бил известен мислител и писател, и основател на берлинското списание “Moslemische Revue”.

Когато бях дете усетих интерес към исляма и започнах да събирам информация за него. В библиотеката на родния ми град се натъкнах на стар превод на Корāн-и керй̄м, който бил отпечатан през 1164 [1750] година. Според предание Гьоте чел същия превод, когато изследвал ислямската религия и изразил възхищението си към книгата. Когато четях Корāн-и керй̄м бях дълбоко впечатлен от неговия изключително логичен и завладяващ стил на израз, който прониква дълбоко в душата. Правилността и полезността на основите на исляма ясно се проявяваше от факта, че народите, приели исляма, се цивилизоват за много кратък период от време.

Когато напуснах родния ми град и отидох в Берлин, аз се сприятелих с много тамошни мюсюлмани и заедно с тях присъствах с голямо желание на много интересни и поучителни конференции на членовете на ислямския център. Започнах да дружа по-често с тях, както и по-задълбочено да прочувам исляма. След известно време стигнах до извода, че ислямът е истинската религия, която търсих и мислих, и по този начин станах мюсюлманин.

Да се вярва в Аллах, Който е един, и е единственият Създател, е най-свещената вяра в исляма. Той не съдържа нито едно неприемливо от разума и невъзможно за приемане вероубеждение. Няма друг създател освен Аллāху теāлй̄. В исляма не може да се намери точка, която да не съответства на модерните знания. Всичките му заповеди и знания са напълно логични и полезни. В исляма вярата и логиката не противоречат, което е най-общият недостатък на другите религии. Следователно за лице като мен, посветило целия си живот за природните науки, какво може да бъде по-естествено от предпочитане на исляма, който е в пълно съответствие с резултатите от научните изследвания, които са получени вследствие на усилия, пред другите религии, които са в пълно несъответствие с тях?

Другата причина, която искам да добавя е, че другите религии са наводнени със странни и абсурдни идеи, имащи отношение към духовността. Те нямат нищо общо с реалното житие. Ислямът, от друга страна, е практическа религия, която учи човек какво трябва да прави в земния живот. Заповедите на ислямската религия водят човек към правилния път не само в отвъдния живот, но също и в земния, и междуременно никога не ограничават свободата му.

Като мюсюлманин аз продължавам да проучвам моята религия в продължение на години. Всеки път като виждам, че тя е най-съвършената религия, постигам душевен мир. Колко красив път е ислямът, който е между индивидуалния и социалния живот! Ислямът организира тези два отделни живота. Ислямът е справедлива религия и единствената му цел е доброто на хората. Ислямът включва всички добри аспекти на всички социални тенденции в света.

29

Г-жа АМИНЕ МОСЛЕР

Защо станах мюсюлманка?

Синът ми задаваше различни въпроси, на които не можех да отговоря. Например, когато ме питаше: “Мамо, защо има три бога?” аз не можех да отговоря убедително, защото самата не вярвах в Тринити (Троицата). Най-после, някъде през 1346 [1928] г., когато синът ми беше в напреднала възраст, един ден дойде с насълзени очи и започна да ми се моли: “Мамо, аз проучих исляма. Те вярват в един творец. Тяхната религия е най-истинската, така че реших и аз да стана мюсюлманка. Присъедини се към мен и ти!” По негово настояване аз също започнах да изучавам ислямската религия. Отидох до джамията в Берлин. Имамът на джамията ме посрещна сърдечно и ми обясни основата на исляма. Докато той говореше аз виждах колко правилни и логични бяха думите му. Подобно на сина ми аз също започнах да вярвам, че ислямът е най-истинската религия. На първо място ислямът отхвърляше Троицата, която още от младини изобщо не разбирах и разумът ми не беше в състояние да проумее. След като старателно проучих исляма аз осъзнах абсурдността на неща като изкуплението, приемането на папата като безгрешен, кръщенето и още много други ритуали от подобно естество. Отхвърлих всички тези абсурди и с любов и желание приех исляма.

Всички мои предци били фанатични християни. Бях отгледана в един католически манастир. Израснах изцяло под християнско възпитание, но все пак това получено религиозно образование ми помогна да избира истинската религия, която ще ме насочи към Аллāху теāлā. Защото всички добри неща, на които ме бяха научили през целия процес на обучение, не ги намерих в християнството, а в исляма. Аз съм толкова щастлива, че приех исляма.

Днес аз съм баба. Толкова съм щастлива, че внукът ми се роди мюсюлманин. Знам, че Аллаху теāлā винаги ще води тези, които ги е въвел в правия път.

Роден съм в град Краков (Полша) през 1900 година. Принадлежа към фамилия с място в историята на тази страна. Баща ми беше истински атеист, но позволи децата му да получат католическо образование. Имаше много католици в Полша. Понеже беше предана католичка, майка ми желаше и ние да получим католическо образование. Аз имах дълбоко уважение към религията. Вярвах, че религията е най-важният пътеводител както в личния, така и в социалния живот.

Семейството ми често общуваше с чужденци. Баща ми беше направил множество пътувания в младежките си години, и затова имаше доста чуждестранни приятели. Ето защо ние имахме уважение към другите раси, цивилизации и религии. Не дискриминирахме никого и уважавахме всяка нация, всяка раса, т.е. накратно всеки човек. Аз не се считах за полски гражданин, а за гражданин на света.

Семейството ми поддържаше умерени виждания относно земните въпроси. Въпреки че баща ми беше от аристократичната класа, която всъщност не вършеше никаква работа, той мразеше мързела и безделието, и препоръчваше на всеки да си има работа. Той беше изцяло против диктатурата, но никога не одобряваше социалната революция, която разрушава установения в света ред. Той имаше дълбоко уважение към традициите от ранните времена и не искаше те да изчезнат. С други думи той беше модернизирани и умерен рицар от Средновековието. Либералното образование, дадено от баща ми, ме направи изследовател и започнах да проучвам социалните въпроси. В света имаше множество социални, политически и икономически проблеми, които очакваха разрешение. Какво трябваше да се направи, за да се разрешат и да се намери правилния път? Виждах, че човечеството се беше разделило в две противоположни групи по това отношение. Капитализмът, от една страна, и комунизмът, от друга. В едната имаше потисничество и терор, а в другата неконтролирано общество. Тези две противоположности трябва да постигнат съгласие и да намерят средния път, така че цялото човечество да може да постигне мир и щастие. Според мен човешкото общество трябва да се опира на основа, която да дава свобода, но да поддържа и дисциплина; да е в съответствие с днешните условия, но в същото време да уважава и старите обичаи. За човек като мен, който бил образован с принципите “поемане по средния път”, беше естествено да мисли така. Наричаха ни “Прогресивните традиционалисти”.

Когато станах на шестнадесет години вече започнах да се чудя дали католическата религия може да установи тази основа. Впоследствие разучих нея по отблизо. Тогава разбрах, че умът ми никога не побираше някои принципи, които се опитваха да ми насаждат в църквата. Преди всичко то-

ва беше принципът на Троицата. След него идваха Евхаристията [вярата, че плътта на Йсѣ (*алеихисселѣм*) се превърнала в хляб, а кръвта му във вино]; задължителното посредничество на свещеник между Аллѣху теѣлѣ и Неговия раб по време на молитва; приписването на невинност и божественост на папата, който е обикновено човешко същество като нас; покланянето на някои форми, изображения и икони, подобно на изостаналите общества; изпълняването на странни движения и други постепенно ме накараха да намразя християнството. Започнах да мисля, че това е религия, която се състои от неоснователно и безполезно еретично вероубеждение, пък да не говорим, че тя изобщо не може да спаси човечеството от бедствия. Сега вече бях напълно безразличен към религията.

След Втората световна война започнах отново да чувствам необходимост от религиозна вяра. Осъзнах, че човечеството никога не би могло да остане без религия. Човешката душа се нуждае от религия. Религията е най-големият водач и най-дълбокият източник на утеха. Безбожният човек е обречен на гибел. Най-големите злини на човечеството идват от безверието. Воденето на перфектен социален живот изисква хората да са сплотени един друг, да вървят по правия път, което от своя страна зависи от религията. Разбрах, че днес прогресиращ човек не би могъл да приеме една религия, която не подхожда на днешния начин на живот или на научните подобрения, и която се състои само от някои странни идеи, противоречащи на здравия разум. Такава религия е християнството. За да знам какви са другите религии реших да проуча всички съществуващи на света. Проучих американските квакери, унитарияните и дори бехаитите, но никоя от тях не ме задоволяваше напълно.

Накрая открих исляма. Намерих книгата на есперанто “*Islāmo Esperantis-te Regardata*”. Тя беше публикувана от британец мюсюлманин на име Исмаил Колин Еванс. Ето тази книга ме ръководи към исляма през 1949 година. Прочетох я. Консултирах се с ислямската организация, наречена “Дар-ут-теблиг-ул-ислям” в Кайро, и поисках от тях да ми дадат информация за исляма. Те ми изпратиха една книга на име “*Islāmo Chies Religio*”, която отново беше на есперанто. Тя запълни моята вяра и аз станах мюсюлманин.

Ислямът напълно отговаряше на всички мои мисли, желания и очаквания от детството насам. В него има както свобода, така и дисциплина. Ислямът, изброявайки задълженията ни към Аллѣху теѣлѣ, ни показва и начина на водене на комфортен и спокоен светски живот. Признава правата не само на цялото човечество, а и на всяко живо същество. Той е донесъл най-правилното решение на най-важните проблеми. Като социолог аз се възхитих на величието и съвършенството на задълженията “хадж” и “зекят” в исляма. Зекятът е задължение, при което човек, на когото му е даден голям дял от земното имущество, трябва да раздава определен процент от състоянието си на бедните. С него и с другите поклонения [като групов намѣз в

джамиите и ходене на хадж], при които мюсюлманите се събират и един до друг се покланят на Аллāху теāлā и се запознават, без значение дали са богати или бедни, заемащи висок или нисък пост, възрастни или млади, търговци или занаятчии, или войници, ислямът отдавна е постигнал високите цели, които днешните социални науки не са постигнали до този момент въпреки всичките си старания. Поради тази причина ислямът е показал най-съвършения среден път между капитализма и комунизма, и задоволил всички желани неща от хората. Ислямът е невероятна религия, която обединява всички хора в света, независимо от тяхната раса, нация, социален статус, цвят на кожата и език; която им дава равни права, урежда различията в имуществото, осигурява социалната взаимопомощ, и в същото време влива в тях страха към Аллāху теāлā, и осигурява материалната и духовна дисциплина. Дори ислямската полигамия [склучването на брак с няколко жени], която е най-критикуваната точка на религията, отговаря на биологичните нужди на човек и е по-честен закон в сравнение в лицемерната моногамия на католиците, които никога не живеят с една жена.

В заключение правя хамд на Аллāху теāлā, Който ми показва правилния път, истинския път към Неговото задоволство.

31

Проф. Д-р. АБДУЛКЕРИМ ГЕРМАНУС
(унгарец)

Проф. д-р Германус бил професор по “ориенталски езици” в Университета в Будапеща и имал световна известност. По време на Първата и Втората световна война пътувал из Индия и в същото време работил като учител в Университета на “Шанти Накетен”, който бил под директорството на Тагор. По-късно се преместил в Делхи и станал мюсюлманин в “Джамия-и Миллийе”. Проф. Германус се приема като голям авторитет в областта на турския език и турската литература.

Току що бях станал младеж. Т.е., все още се считах за дете. В един дъждовен ден намерих старо илюстрирано списание. То съдържаха снимки на далечни страни. Разгръщайки страниците изведнъж една снимка ми привлече вниманието. На нея имаше малки и приятни едноетажни къщи, заобиколени с розови градини. На покривите на къщите седяха хора с непознати за нас красиви дрехи и слушаха с изострено внимание някой, който им говореше нещо под небето, едва осветявано от полумесеца. Хората, одеждите, къщите и градините бяха напълно различни от тези в Европа. Доколкото можах да разбера от писанията под картината, тя показваше как араби слушат разказвач в един малък град в Арабия. Тогава бях на шестнадесет години. Като унгарски студент, седнал на удобно кресло в Унгария, аз гледах към снимката и представях себе си там сред арабите; и как слушам

сладкия, но в същото време силен глас на разказвача; и изпитвах удоволствие от това. Тази картина даде насока на живота ми. Веднага започнах да уча турски език, защото вече връзката ми с Ориента беше се установила. Учейки турски забелязах, че той съдържа много малко турски думи и че турската поезия бе обогатена с персийски, а прозата подсилена с арабски думи. Следователно, за да се опознае добре Ориента, трябваше да се научат и тези два езика. По време на първата ми ваканция в университета реших да отида в Босна, която беше най-близо до Унгария. Тръгнах веднага и когато пристигнах в Босна, отидох в един хотел, където първият ми въпрос беше: “Къде се намират тукашните мюсюлмани?” Те ме насочиха към едно място. Отидох там. Все още познавах повърхностно турския език. Дали щях да успея да общувам с тях? Мюсюлманите бяха се събрали заедно в едно кафене и се веселяха. Това бяха едри и сериозни хора, носещи шалвари, опасани с пояси и носещи ками със светли ножници. Чалмите на главите, широките шалвари и ками придаваха на тези хора малко странен вид. Срамежлив и боязлив, аз влязох в кафенето и се свих в един ъгъл. Малко по-късно забелязах, че те говорят тихо помежду си и ми правят знаци с очи. Без съмнение говореха за мен. Спомних си историите, които сме свикнали да чуваме в Унгария за това как мюсюлманите убивали християни. Хиляди пъти съжалявах, че съм дошъл тук и си мислих: “Сега ще станат от местата си и ще ме обезглавят с камите.” Започнах да планирам как ще избягам, но от страх не можех да помръдна. След няколко минути сервитьорът ми донесе чаша прекрасно ухаещо кафе. С един знак ми съобщи, че това е почерпка от мюсюлманите, от които се страхувах много. Когато ги погледнах с трепет, един от тях със сърдечна и дружелюбна усмивка ме поздрави. Опитвайки се да се усмихна с треперейки от ужас устни, аз им отвърнах на поздрава. Тези мъже, които смятах за врагове, станаха от местата си и дойдоха при мен.

Сърцето ми още биеше силно и чаках да ме нападнат всеки момент. Въпреки това те седнаха приятелски около мен. Отново ми дадоха селям и един от тях ми протегна цигара. Палейки цигарата в мъждивата светлина на кибрита видях с изумление че тези мъже, които отдалеко изглеждаха като диви, имаха много благословени изражения. Страхът ми леко понамаля. С моя изключително лош турски аз се опитах да поразговарям с тях. Когато от устата ми излязоха първите турски думи, техните изражения станаха съвсем по-хубави. Вече бяхме станали приятели. Мъже, които очаквах да ме атакуват с ками, ме поканиха в техните домове. Показаха топло гостоприемство. Протегнаха ми ръцете на състраданието. Всички те искаха да си отпочина и да съм добре. Такъв беше първият ми контакт с мюсюлманите. Това събитие се последва от поредица други. Всяко ново събитие повдигна друга завеса от очите ми. Впоследствие една по една посетих всички мюсюлмански страни. Известно време учих в университета в Истанбул. Посетих прекрасните места в Анадола и Сирия. Междувременно

научих арабски и персийски език, освен турски, поради което по-късно бях назначен от Университета в Будапеща като професор в Института по проучване на ислямските произведения. Намерих много стари произведения на изкуството, които били събрани в университета в продължение на векове. Започнах да ги проучвам. Научих много красиви факти. В същото време събирах информация и за ислямската религия. Колкото повече проучвах, толкова дълбоко в сърцето ми проникваше ислямът, и оставах под яние на книгите, които четях [особено от Корāн-и керйм и от сборниците с хадйси]. Най-сетне реших да отида в Ориента и да проуча ислямската религия по-отблизо. Този път пътуването ми ме отведе в Индия. Душата ми беше празна и жадна. Първата нощ в Делхи сънувах Мухаммед (*алейхиссаляту весселям*). Беше облечен в обикновена, но изключително ценна дреха. Това облекло излъчваше прекрасно благоухание. Вцепених се пред неговото учтиво, изключително красиво, мило и сияйно лице, и излъчващи сияние и красота очи. С много сладък, но заповядващ глас, той ми проговори на арабски език и каза: “Защо тъжиш? Ти вече знаеш пътя пред теб. Достигна до необходимото ниво, за да избереш правилния път. Недей да стоиш и поеми по него!” Цялото ми тяло трепереше. На арабски му казах: “О, Расулляллах (*салляллāху алейхи ве селлем*)! Вие сте Пророкът на Аллах! Аз вече повярвах в това. Но дали ще постигна мир ако стана мюсюлманин? Вие сте много велик! Вие победихте всички ваши врагове и винаги показате правилния път. Но аз, бедният и безпомощен раб, дали ще бъда в състояние да вървя по вашия път?” Мухаммед (*салляллāху алейхи ве селлем*) ме погледна сериозно и бавно изрецитира седми, осми, девети и десети айет на сӯра Небе. Меāлят на тези айети е: **“Ние не създадохме ли земята като място за живеене и планините като подпори? И ви сътворихме по двойки и дадохме благото сън, за да отпочинете.”** Думите, излизайки от устата му, звъняха сладко като сребърни звънчета. Събудих се целия в пот и започнах да ридая: “О, Аллах мой, аз вече не мога да спя. Аз не мога да разреша мистериите около мен, обвити в дебели обвивки. О, Расулляллах! О, Мухаммед (*алейхиссаляту весселям*)! Помогнете ми!” От една страна се страхувах да причиня неприятност на великия Пророк (*салляллāху теāля алейхи ве селлем*). Неразбираеми звуци излизаха от гърлото ми, гърчех се. И накрая почувствах сякаш се търкалям надолу към една бездна и се събудих целия в пот. Сърцето ми биеше яростно, а ушите ми кънтяха.

През петъчния ден в джамията “Шāх Джихāн” се състоя следното събитие: Русокос и блед млад чужденец влизаше в джамията сред някои стари мюсюлмани. Това бях аз. Носех индийски дрехи и на гърдите ми златен медал, който ми беше даден в Истанбул. Мюсюлманите в джамията ме гледаха с удивление. Аз и моите приятели отидохме до място в близост до минбера. Малко по-късно започна да се чува езāн. Видях, че около четири хиляди души се изправиха бързо и като армия се подредиха в редици. Намāзът беше започнал и аз кланях заедно с тях. Това беше един незабравим

момент за мен. Когато свърши намазът и се чете хутбето, Абдулхай ме дръпна за ръката и ме заведе до минбера. Когато отивах към минбера изключително много внимавах да не се блъсна в мюсюлманите на пода. Найсетне стигнах до минбера и започнах да се изкачвам по стълбите. Когато направих първите стъпки, видях как безбройните лица под белите чалми, наподобяващи маргаритките по полето, се обръщат към мен. Учените около минбера ме насърчаваха с погледи. Този техен поглед ми даде силата, от която имах нужда. Качих се на минбера и се огледах наоколо. Огромно море от хора имаше пред мен. С повдигнати нагоре глави те внимателно слушаха речта ми. Започнах да говоря бавно на арабски език, като казах: “О, почтени хора, събрали се тук! Аз дойдох от много далечна страна, за да науча това, което не може да се научи там. Тук постигнах целта си и сега душата ми постигна пълен мир.” След това говорих за важното място на исляма в историята и за най-различните чудеса, които Аллāху теāлйā беше създал в ръцете на Неговия велик Пророк Мухаммед (*aleyхисселйāм*); добавих също, че губенето на предишната мощ от страна на мюсюлманските държави се дължи на това, че мюсюлманите не спазват подобаващо религията си. Аз продължих речта като посочих, че някои мюсюлмани казват, че усилията на отделните хора няма да повлияят върху събитията и затова не е нужно да се работи, защото всичко зависи от волята на Аллāху теāлйā. А аз им допълних, че нещата не са такива, а напротив, Аллāху теāлйā в Коран-и и керим казва по смисъл: **“Докато хората не оправят сами себе си, нищо няма да се оправи, и ако не положат усилия те, нищо няма да успеят”** и че Той е обещал да помага на всеки работещ. Цитирах айетите от Корāн-и керйāм заповядващи, че хората не трябва да остават безпомощни и че трябва да работят усилено, и обясних това едно по едно. Накрая направих една обща молитва и слязох от минбера.

Когато напусках минбера силен звук “АЛЛАХУ ЕКБЕР” заекна като гръмотевица в джамията. Вълнувах се изключително много. Не можех да видя къде съм. Всичко, което можах да усетя е как моят приятел Аслан ме дърпа за ръката и ме изкарва скоростно от джамията. Попитах го: “Защо бързаш толкова?” Той ми отвърна: “Погледни назад!”. Обърнах си главата. О, Аллах мой! Всички мюсюлмани тичаха зад мен и се опитваха да ме настигнат. После дойхода до мен. Някои от тях ме прегръщаха, а други се опитваха да целунат ръката ми, а трети искаха да се помоля за тях. А аз същевременно се молих: “О, Аллах мой, не позволявай на крайно неспособен раб като мен да изглежда като възвишена личност в техни очи!” Бях изпаднал в такова неудобство, че се чувствах сякаш съм откраднал нещо от тези чисти мюсюлмани, или като, че ли съм ги предал. Същия ден проумях как един популярен политик, който е харесван от народа, може да концентрира огромна власт в свои ръце! Ако тази сила, дадена му от народа, се използва в лоша посока от политиците, страната ще рухне.

Онзи ден казах на моите братя мюсюлмани, че съм много неспособен раб и че ще се върна у дома. Но тяхното приятелство и любов, и уважение, което ми показваха, продължи няколко седмици. Те изразиха спрямо мен такава обич, че нейното влияние ще продължи върху мен до края на живота ми.

32

Д-р Беноист [Али Селмāн]
(французин)

Аз съм лекар и идвам от фанатично католическо семейство. Но поради професионалния ми избор – медицината – и заниманието ми с положителни, експериментални и природни науки у мен се появи голяма омраза към християнството. По отношение на религия не споделях същите мисли с другите членове на моето семейство. Да, имаше един велик Създател и вярвах в Него, т.е. в Аллāху теāлā, но абсурдите, скалпени от християните, особено от католиците; различните мистериозни богове, синове, свети духове и абсурдните измислици с цел да докажат, че Йсā (*алейхисселāм*) е синът на Аллах и безброй други суеверия, церемонии и ритуали ме отдалечаваха от Аллāху теāлā, вместо да ме доближат до Него.

Понеже вярвах в един Аллах, аз никога не приех Троицата, нито пък възприех Йсā (*алейхисселāм*) както синът на Аллах. Това означава, че много преди да опозная исляма аз вече бях приел първата половина на Калиме-и Шехāдета, т.е.: “Ля илāхе илляллāх” [Няма друг бог освен Аллах]. Когато започнах да изучавам ислямската религия и прочетох сūra Ихляс от Корāн-и керйм, чието значение е: **“Кажы: Аллāху теāлā е един, не е роден и не е родил, и няма нито едно същество, което да прилича Нему”**, аз казах: “О, Аллах мой! Ето аз точно в това вярвам.” Тогава почувствах огромно облекчение в мен. Разбрах, че е крайно нужно да се изучи по-обстойно исляма. Проучвайки исляма видях с възхищение, че тази религия е в пълно съответствие с моите мисли. Ислямът приема хората на религията, а дори и пророците (*алейхимуссалевāт*) като човешки същества като нас, т.е. той не ги обожествява. Да се дава на свещениците правото да опрощават греховете е нещо, което изобщо не се приема от тази религия. Ислямът не съдържа никакви суеверия, алогични правила или неразбираеми теми. Ислямската религия беше логична точно както исках аз. Противно на католиците, тя не приемаше, че човешките същества се раждат греховни. Ислямът заповядва физическата и духовна чистота на хората. Чистотата, която е основен принцип в медицината е заповед на Аллāху теāлā в исляма. Ислямът заповядва почистването преди да се извърши поклонение, и това беше нещо, което не срещнах в друга религия.

В християнството при встъпване в религията и по време на ритуалите, [според тях] за да може да се съедини човек с Исус (*алейхисселѝм*), с [Аллах да пази] Господа, свещениците даваха да се яде хляб, който го приемаха като плътта на Исус и даваха да се пие вино, което го приемаха като негова кръв. Видях, че това е обичай на най-изостаналите езичници и изпитвах омраза към него. Умът ми, който беше се развил, благодарение на положителните науки, яростно отхвърляше тези детински и абсурдни обреди, несъответстващи на истинската религия. Ислямът, от друга страна, не съдържаше нито едно от тези неща. В него имаше само истина, любов и чистота.

Вече бях решил. Посетих мои приятели мюсюлмани и ги попитах какво трябва да направя, за да стана мюсюлманин. Те ме научиха как да кажа **Калиме-и Шехадет** и неговото значение. Както споменах по-рано, преди да стана мюсюлманин аз вече бях приел първата му половина, т.е. частта, която означаваше “Няма друг бог освен Аллах”. Не беше никак трудно да приема и останалата част, която е: “Мухаммед (*алейхисселѝм*) е Негов [раб и] пророк.” Тогава започнах да проучвам значимите книги за ислямската религия. Когато прочетох една от тях, а именно “*Le Phéne Coranique*” – много хубава книга, изготвена от Мелек Беннѝбѝ, видях с изумление и възхищение колко невероятна книга е Корѝн-и керѝм. Фактите в Книгата на Аллах, разкрита преди четиринадесет века, бяха в пълно съответствие с резултатите от днешните научни и технологични изследвания. И от научна и технологична гледна точка, и по отношение на социалните дейности, Корѝн-и керѝм не е само днешната книга, а е книгата на утрешния ден.

На двадесетия ден от месец февруари през 1953 г. отидох в парижката джамия и приех официално исляма в присъствие на мюфтията и свидетелите, и получих името Али Селмѝн.

Аз много обичам тази моя нова религия. Изключително съм щастлив и подчертавам силата на вярата си, като често повтарям Калиме-и Шехадет и размишлявам върху смисъла му.

33

КАПИТАН КУСТО

(французин)

[Във Франция ислямът се разпространява с голяма скорост сред известни хора от всички области. Броят на хората, отказали се от християнството и приели исляма вече е достигнал сто хиляди. Този резултат е потвърден от архиепископа на Париж, най-високия ранг в като-лическа Франция.

Забележително е, че хората, които са предпочели исляма, не са само безработните и държавните служители, а сред тях има и такива, които са станали прочути във всяко едно отношение.

Сред тях е капитан **Кусто**, когото целият свят познава много добре, заради неговите изследвания на живота под водата.

Междувременно във Франция, продължавайки влиянието на известните хора, приели исляма, капитан Кусто, най-видният подводен изследовател в света, обяви, че с приемане на исляма осъществил най-правилното решение в живота си.

Капитан Кусто, който разкрива тайните на океаните една по една с програмата **“Живеещото море”**, излъчвана по телевизията, заяви, че това което всъщност го е накарало да избере ислямската религия е откриването на закономерността, че водите на Атлантическия океан и Средиземно море не се смесват, като и факта, че същото явление е написано в Корāн-и керйм, който бил разкрит 1400 години преди това откритие.]

Капитан Кусто разказва за събитието, което го е накарало да стане мюсюлманин, както следва:

“През 1962 г. немски учени заявиха, че водите на Червено море и Индийския океан не се смесват в пролива Мендеб, където заливът Аден и Червено море се съединяват. После и ние започнахме да изследваме дали водите на Атлантическия океан и Средиземно море се смесват. Първо анализирахме водата, солеността и плътността на Средиземно море, както и животните, които го обитават. Повторихме същата процедура и с Атлантическия океан. Двете водни маси се срещат в Гибралтар в продължение на хиляди години. Следователно двете водни маси трябваше да се смесват и вследствие да имат еднакви или поне близки нива на соленост и плътност. Но напротив, дори и на места, където двете води са най-близо една до друга, всяка една от тях запазва своите качества. С други думи, в точката, където двата водни басейна се срещат, една водна завеса предотвратява смесването на водите им. Когато казах на професор Морис Букайл за този феномен, той ми отвърна, че това не е изненада, и че това е написано ясно в святата книга на исляма Корāн-и керйм. И наистина този факт беше правилно обяснен в него. Когато научих това, аз повярвах, че Корāн-и керйм е “словото на Аллах”. Избрах исляма – истинската религия. Духовната сила, присъща на ислямската религия ми даде търпение да понеса болката от загубата на сина ми.”

34

Д-р Р. Л. МЕЛЛЕМА

(холандец)

Д-р Меллема бил директорът на частта **“Ислямски Произведения”** на музея **“Tropical”** в Амстердам. Станал известен с книгите си **“Бебетата на Уайанг”**, **“Информация за Пакистан”** и **“Представяне на исляма”**.

През 1919 г. започнах да проучвам източните езици в Университета на Лейден. Моят учител беше световноизвестният професор Хургроне, който перфектно владееше арабски. Когато ме учеше да чета, пиша и превеждам на арабски, той ми даде Корāн-и керīm и книгите на имām Газālī. Всъщност темата за работа беше “ислямско право”. Аз четох редица книги за ислямската история и ислямските науки, разпространявани дотогава на европейските езици. През 1921 г. отидох в Египет и посетих медресето Ел-езхер. Останах там за около месец. По-късно, в допълнение към арабския, аз научих и санскрит и малайски. През 1927 г. отидох в Индонезия, която тогава беше холандска колония. Започнах да уча явански в гимназията в Джакарта. За петнайсет години научих много добре не само явански език, но също така новата и старата културна история на Ява. През цялото това време, от една страна бях в контакт с мюсюлманите, а от друга страна четях арабските книги, които намирах. Японците нахлуха в индонезийските острови по време на Втората световна война. Плениха ме. След изключително тежкия ми пленнически живот, което продължи до края на войната, аз се върнах в Холандия и намерих работа в музея “Tropical” в Амстердам. Там отново започнах да проучвам исляма. Те ме помолиха да напиша една малка книжка за мюсюлманите в Ява. Приех това и довърших тази работа. Между 1954 и 1955 г. бях изпратен в Пакистан, за да проведе проучване за тамошните мюсюлмани. Както вече беше посочено, единствените книги, които бях чел за исляма до този момент, бяха написани на европейски езици. След като отидох в Пакистан и установих директен контакт с мюсюлманите, започнах да виждам исляма от съвсем друг ъгъл. Помолих моите братя мюсюлмани в Лахор да ме заведат до тяхната джамия. Те приеха това с удоволствие и ме заведоха на един петъчен намāз. Гледах поклонението и ги слушах с голямо внимание. Това ми въздейства толкова силно, че почти загубих съзнание от удоволствие. Вече приемах себе си като мюсюлманин и се ръкувах с тях като с брат. Аз изразих чувствата си в джамията, както следва в четвъртото издание на списание “Pakistan Quarterly”:

“Този път отидохме на по-малка джамия. Беше планирано да изнася лекция един учен, който беше професор в пенджабския университет и знаеше добре английски. Изнасяйки лекция той каза: “Днес сред нас имаме гостенин – един брат мюсюлманин, който дошъл отдалеко – от Холандия. Ще включа повече английски думи към урду, за да ни разбере по-добре”, а след това изнесе много хубава лекция. Аз слушах с внимание. След като тя свърши аз поисках да напусна джамията, когато Аллјаме Сāхиб, който беше ме довел в джамията, заяви, че братята мюсюлмани, които са ме гледали с внимание, желаели и аз да кажа нещо, и че той ще ми превежда речта на урду. При това аз им казах следното: “Аз дойдох от Холандия, която е доста далеч отук. Има много малко мюсюлмани там. Тези малобройни мюсюлмани ми поставиха задачата да ви предам техния селям. Много съм щастлив, че сте постигнали независимост и че в света е основана още една

мюсюлманска държава. Пакистан, основан преди седем години, успял да се стабилизира напълно. След всички тези трудности, които сте имали в началото, вашата страна постигна спасение и сега се развива с висок темп. Има светло бъдеще пред Пакистан. Когато се върна в страната си, аз надълго ще разкажа на моите сънародници за това колко сте мили, учтиви, щедри и гостоприемни. Никога няма да забравя голямата обич, която показахте към мен.” Когато Алляме Сāхиб приключи с превода на думите ми на урду, всички мюсюлмани в джамията се втурнаха към мен и започнаха да се ръкуват. Наблюдавах това с голямо удоволствие. Искрената проява на братство, която идваше от сърцата им, ме развълнува изключително. Аз виждах, че напълно съм влязъл сред общността на братята ми мюсюлмани и се чувствах много щастлив.”

Пакистанските братя мюсюлмани ми показаха, че ислямът не е съставен само от теория и ми доказаха, че той преди всичко е красив нрав, и човек, за да бъде добър мюсюлманин, трябва да има много чист характер.

Сега нека да отговоря на втория въпрос, т.е. “Какво в исляма ви привлече най-много?”

Причините, които ме привлякоха към исляма и ме привързаха с цяло сърце към ислямската религия са както следва:

1) Вярата в Алля̀ху теāля̀, Който е един. Ислямът признава само един голям Създател. Този велик творец нито е роден, нито пък е родил. Какво би могло да бъде толкова логично и рационално, като да вярваш в един създател? Дори най-просто разсъждаващият човек би приел това за правилно и би повярвал в него. Този единствен велик творец, чието име е Аллах, е притежателят на най-голямото знание, най-голямата мъдрост, най-голямата сила и най-голямата красота. Милостта и състраданието му са безкрайни.

2) Отхвърлянето на посредник между Алля̀ху теāля̀ и раба. В исляма рабът влиза в пряк контакт със своя Създател и Му прави ибадет. Никой не е необходимо да влиза между Алля̀ху теāля̀ и раба. Хората научават техните задължения, свързани с този и отвъдния свят, от Книгата на Алля̀ху теāля̀ – Корāн-и керй̀м, от хадй̀с-и шерй̀фите, и от книгите на ислямските учени. Само Алля̀ху теāля̀ ще ги съди за действията. Само Алля̀ху теāля̀ може да възнагради или накаже някого. Алля̀ху теāля̀ няма да държи сметка на никой раб за нещо, което не е извършил и никога не заповядва нещо, което той не може да направи.

3) Голямата милост в исляма. Най-очевидно това проличава от следния айет, който по смисъл е: “*Никой не може да бъде заставен насила да стане мюсюлманин.*” Пророкът ни Мухаммед (*aleyхисселя̀м*) заповядва, че един мюсюлманин, за да придобие знание трябва да отиде и до най-далечните чужди страни ако това е необходимо. Освен това на мюсюлманите е заповядано да се отнасят с уважение към непроменените части на изопачените истински религии, дошли преди исляма.

4) Братството между всички мюсюлмани, при което разделение по отношение на раса, народност и цвят не съществува. Тази велика цел на този свят е постигната само от исляма. Във времето за хадж, стотици хиляди мюсюлмани от всички краища на света се събират, обвинат се в ихрам⁴ и заедно правят седжде. Това е невероятен израз на братство между всички мюсюлмани.

5) Това, че в исляма материалното и нематериалното са равни по значение. Другите религии наблягат само на духовност и редица неразбираеми и странни неща. От друга страна, ислямът дава еднакво значение на душата и тялото, и заповядва на човек всичко, което е необходимо за поддържане не само на духовната чистота, а и на телесната. Душевното развитие на човека е свързано с телесната му нужда, и по много ясен начин е обяснено как трябва да се живее като се поеме под пълен контрол материалното.

6) Това, че ислямът забранява алкохола, наркотиците и свинското месо. По мое мнение най-тежките нещастия на човечеството са причинени от алкохола и наркотиците. Забраняването на тези неща са достатъчни, за да се докаже величието на исляма и как той изпреварва времето.

35

ФАЗЛЕДДІН АХМЕД ОВЪРИНГ

(холандец)

Аз не мога да определя конкретно момента на първия ми контакт с ориенталската цивилизация. Първоначално този контакт се осъществи поради езика, защото исках да науча ориенталските езици и преди предполагаемо 30 години, т.е. когато бях още на 12-13 годишна възраст, започнах да изучавам арабски. Понеже нямаше никой, който да ми помага, тази работа ми се струваше много трудна. Когато учих арабски аз си купих няколко книги, написани от европейците за арабите и за исляма. Смятах, че повечето от информацията, която е дадена за исляма в тях, не беше пълна и безпристрастна. Независимо от това, писанията за Мухаммед (*алеихисселям*) бяха достатъчни, за да накарат в мен да се роди силно възхищение към неговата личност. Но информацията, която бях научил за исляма, беше едновременно неправилна и недостатъчна. Нямаше и човек, който да ме упъти.

Накрая попаднах на невероятната книга “History of Persian Literature in Modern Times” от Т. Г. Браун. Намерих два прекрасни стиха в нея. Едното от тях беше на Хāтиф Исфехāнї, а другото на Мохташим Кāшхāнї.

Не мога да ви опиша какво вълнение изпитах, когато прочетох стихчето на Хāтиф. Колко хубаво описваше душата, която се гърчи в нерешителност и болка, и търси муршид [пътеводител] да я насочи към спасение! Като го прочетох аз се почувствах така, сякаш великият поет го беше писал за мен

⁴ Ихрам – Две парчета бял памучен плат, които се обличат по време на хадж и умра

и като че ли описваше моите борби за намиране на истината. Разбира се не можех да приема всеки ред от стихчето както си е, но следното двустичие напълно отговаряше на моите мисли:

**Само Той съществува и няма друг освен Него,
няма друг бог, заслужаващ поклонение, освен Него.**

За да изпълня желанията на майка си и да задоволя моето любопитство, аз се регистрирах във висше училище, където да уча религия. Въпреки, че това училище даваше религиозни уроци, то не следваше фанатична политика. Учениците можеха свободно да изказват своите мнения и на това се отдаваше голямо значение. Религиозните уроците се състояха само от основните неща, които трябва да се знаят от всеки. На последния изпит имаше следния въпрос: “Какво ви е мнението за религиите?” Отговорът ми беше: “Аз чувствам дълбоко уважение към ислямската религия.” Този отговор би трябвало да е учудил директора на училището. В този ден, въпреки голямата ми обич към ислямската религия, аз все още не бях повярвал. Все още не можех да реша нищо. Нито пък се бях напълно отървал от враждата срещу исляма, която църквата беше насадила в мен.

Този път бях твърдо решен да проуча ислямската религия с помощта на моята логика и мисли, без да оставам под влияние на европейските автори. С какви прекрасни истини се запознах! Започнах да осъзнавам защо толкова много хора се отдалечават от религиите, които им се насаждат от деца, и приемат исляма. Първото значение на исляма е “човек и неговият живот да повярват с чиста вяра в Аллāху теāлā и да са в спасение”, а второто значение е “ пълно подчинение на Аллāху теāлā и изпълняване на неговите заповеди”. В следващите параграфи ще се опитам да предам някои неща на тези теми, които са написани в Корāн-и керїм. Въпреки, че в преводите на друг език се губи великолепната хармония, присъща на арабския оригинал, дори и те силно привличат човек.

В 27-и āйет на сūra Феджр и след него се казва по смисъл: **“О, душа в спокойствие! Завърни се при Аллах - ти доволен от Него и Той доволен от теб! Присъедини се към моите [праведни] раби, влез в моя Дженнет!”**

Ето, дори само този израз е достатъчен, за да докаже факта, че ислямската религия е чистата, вярна и истинска религия на Аллах, за разлика от християнството и другите религии, пълни със суеверия.

За разлика от християнското вероубеждение, че хората се раждат греховни и че дори едно новородено дете носи греховете на предишните хора, в 164-о знамение на сūra Енāм в Корāн-и керїм се казва по смисъл: **“Всеки придобива единствено за себе си. Никой няма да носи греха на друг.”** А в 42-и āйет от сūra А’рāф се казва по смисъл: **“Ние възлагаме на всеки само по силите му.”** Когато човек чете тези неща, той ги чувства в душата

си и на драго сърце приема исляма. Ето и аз направих така и избрах исляма, най-правилната религия на Аллāху теāлā, и с любов станах мюсюлманин.

36

МАХМУД ГУННАР ЕРИКСЪН

(шведец)

Започвам думите си с хамд на Аллāху теāлā. Засвидетелствам, че няма друг бог освен Аллāху теāлā и че Мухаммед (*aleyхисселāм*) е Негов раб и пророк.

Преди пет години се срещнах с мюсюлмани. Веднъж един от моите приятели ми каза, че се интересува от Корāн-и керйм, и че е започнал да го чете. Аз дотогава не знаех нищо за Корāн-и керйм. Когато научих, че моят приятел започнал да го чете, аз реших да проуча Книгата, за да не се изложя пред него, и отидох в обществената библиотека в моя град, за да намеря някакъв шведски превод. Открих един такъв и започнах да го чета. Книга, взета от библиотеката, можеше да се държи в продължение само на петнадесет дни. Бях толкова впечатлен от тази книга, че петнадесет дни бяха твърде недостатъчни. И така няколко дни след връщане на книгата в библиотеката аз отивах и отново я вземах. По този начин, връщайки книгата след всеки петнадесет дни и вземайки я отново след няколко дни по-късно, аз прочетох целия превод отново и отново. Всеки път, когато я четях, аз дълбоко ѝ се възхищавах и започнах да вярвам, че ислямът е истинската религия. Реших да стана мюсюлманин през ноември 1950 година. Но аз исках да отложя приемането му, за да проникна по-дълбоко в същността на исляма и да го науча добре, като направя още проучвания. За тази цел отидох в обществената библиотека в Стокхолм и потърсих книги за исляма. Сред тези книги попаднах на превода на Корāн-и керйм от Мухаммед Али. По-късно обаче разбрах, че Мухаммед Али принадлежал към еретичната секта, наречена кадиянизъм или ахмедизъм. Въпреки това аз се възползвах много от версията, преведена от този некомпетентен човек. Вече нямах никакви съмнения, за да не стана мюсюлманин. Това беше времето, когато за първи път започнах да контактувам с мюсюлмани. От 1952 година нататък започнах да присъствам на техните поклонения. За голямо щастие намерих едно общество на мюсюлманите в Стокхолм. Срещнах ги и научих много неща от тях също. По време на рамазāн байрам през 1372 г. по Хиджра отидох в Англия и първия ден на байрама официално приех исляма в джамията “Woking”.

Логичността на исляма беше това, което ме привлече към него най-много. В него няма нищо, което здравият разум да не може да разбере. Ислямът заповядва вярата в единството на Аллāху теāлā. Той е Гафūr и Рахйм

(прощаваш и милосърден). Той непрекъснато дарява благословии на рабите Си, за да могат да живеят те в комфорт и спокойствие.

Друг аспект в исляма, който ми харесва много е това, че ислямът е религия на цялото човечество, а не само на арабите. Аллāху теāлй е Господът на всички светове. За разлика от това обаче юдеите в своите книги винаги пишат “Богът на Израел”. Те си мислят, че Той е само техният Господ.

Още едно нещо, което обичам в исляма е това, че той признава всички пророци (*алейхимуссалевāту веттеслймāт*), които са дошли, уважава ги и се отнася с голямо състрадание към вярващите в другите религии. Един мюсюлманин може да изпълнява намāз навсякъде, където е чисто, на нивата или дори в църквата. А християните, от друга страна, дори не се доближават до джамиите.

Корāн-и керйм обяснява по най-красив начин факта, че ислямът е най-истинската и последната религия, а Мухаммед (*алейхисселйм*) е последният пророк:

В трето знамение от сӯра Мā’иде се казва по смисъл [предаден от учениците по тefсйр]: **“Днес сторих вашата религия съвършена. Завърших Моите благословии към вас и избрах исляма за ваша религия.”**

В деветнадесето знамение на сӯра Āл-и Имрāн се казва по смисъл: **“Знайте със сигурност, че религията при Аллāху теāлй е ислямът.”**

37

МУ’МИН АБДУРРАЗЗАК СЕЛЛИАХ

(шри ланкец)

Едно време бях най-големият враг на исляма, защото всички членове на моето семейство и всички мои познати ми казваха, че ислямът е абсурдна и измислена религия, която довежда човек директно в Ада, и ми забраняваха да говоря с мюсюлмани. Аз, веднага като видех мюсюлманин, бягах от тях и ги кълнях зад гърбовете им. В онези дни ако бях сънувал, че някога ще се възхитя на исляма, проучайки го по-отблизо и ще го приема, то със сигурност щях да разтълкувам този сън като предвещаващ несполука.

Защо станах мюсюлманин? Аз ще дам много кратък отговор на този въпрос. Най-голямото достойство на исляма, което ме привлече към него беше това, че той е много лесноразбираема, чиста, изключително логична и заедно с това съдържаща дълбоки съвети и мъдрости религия. Веднага след като започнах да проучвам ислямската религия тя оказа силно влияние върху мен, и усетих, че ще я приема.

Аз получих християнско образование. Мислех, че няма друга религиозна книга по-ценна от Евангелието, което бе ми дадено. Но когато започнах да чета Корāн-и керйм видях с изумление, че тази книга далеч превъзхожда Евангелието, и че ме учи на толкова красиви факти, на които Евангелието

не ме учеше. В християнската религия имаше много митове и странни вероубеждения, които здравият разум не можеше да приеме. Корāн-и керй̄м отхвърля всички тези неща и учи хората на истини, които те ще могат да разберат и приемат. Постепенно започнах да усещам неприязън към Евангелието и да се обвързвам с цяло сърце към Корāн-и керй̄м. Когато го четях аз разбирах, харесвах и се възхищавах на всичко в него. Това означаваше, че ислямът е истинската религия. Когато осъзнах това реших да приема исляма. Приех го и постигнах религията на мира и любовта.

Това, което най-много харесвам в исляма и което ме привлече към него най-силно, е фактът, че мюсюлманите приемат един друг за братя. Без никаква дискриминация по отношение на цвят, раса, професия, националност или страна, мюсюлманите по цял свят приемат един друг за братя, обичат се и приемат за свещен дълг да си вършат добро и помагат. Библейското правило “Да възлюбиш съседа си като себе си” е приведено в практика само от мюсюлманите. Това не съществува в никоя друга религия. В исляма братството не остава само на думи. Винаги и навсякъде мюсюлманите по света сътрудничат и вървят ръка за ръка, без значение дали се познават или не.

Втората особеност на исляма, на която се възхищавам е, че тази религия не съдържа никакво суеверие или неразбираема основа. Ислямските закони са логични, практични, разумни и в крак с времето. Ислямската религия признава само един Създател. Думата “Рӯх-ул-кудс” съществува и в Корāн-и керй̄м, но това означава “Свещеността на Аллāху теāля” или мелйикето (ангелът) на име Джебрāйл, а не “друго божество”. Законите (заповедите и забраните) на исляма са изключително лесно разбираеми, логични и съответстващи на съвременния начин на живот. Ислямът е единствената истинска религия, която светът може да приеме.

ОБЯСНЕНИЕ: Думата “Рӯх-ул-кудс” съществува в няколко āйета от Корāн-и керй̄м. В книгите по тефсйр пише, че тя приема различни значения в зависимост от контекста. Накратко, тя има значения като “ангелът Джебрāйл”, “качествата на Аллāху теāля, които дават живот и защитават”, “душата на Йсā (*алейхисселй̄м*)” и “книгата Евангелие”. Лексикалното значение на думата е “чиста душа”.

38

Абдуллах Уемура
(японец)

Защо станах мюсюлманин? Защото ислямската религия съобщава единството на Аллāху теāля; че вечен живот ни очаква след смъртта и че хората в Съдния ден ще бъдат разпитвани за делата си в земния живот. Тя заповядва честността, почтеността и изключителната морална чистота. Всички

тези неща са най-необходимите основи, които са нужни на едно лице, за да може да живее спокоен и мирен живот по правия път. Никоя друга религия не ги съобщава толкова ясно и толкова изразително. Правдивостта в исляма е много ценна. Честността към Аллāху теāля и към рабите Му съставлява основата на исляма. Аз, търсейки истината, я намерих в исляма и станах мюсюлманин.

Разгледах всички религии и моите заключения, до които достигнах, са следните:

Днешното християнство никога не би могло да бъде чистата религия, донесена от Йсā (*алейхисселām*). Заповедите, които Йсā (*алейхисселām*) получил от Аллāху теāля и предал на хората, са били напълно променени. В днешните Евангелия на мястото на думите на Йсā (*алейхисселām*) са поставени други неща. Ислямът е единствената религия, която остава чиста и непокътната от първия ден на появата си. Корāн-и керīm е достигнал до наши дни без да бъде променена дори една негова дума.

Днешните Евангелия не съдържат заповедите на Аллāху теāля, а само думите на Йсā (*алейхисселām*), които били променени с времето, и неговите дела. В исляма, от друга страна, заповедите на Аллāху теāля и словата на Неговия Пророк (*салляллāху теāля алейхи ве селлем*) са отделени един от друг. Заповедите на Аллāху теāля са написани в Корāн-и керīm, докато словата на Хазрети Пейгамбера (*салляллāху теāля алейхи ве селлем*) са събрани в сборници, наречени “Сборници с хадīси”.

В исляма Аллāху теāля се обръща пряко към Неговите раби. В християнството подобно нещо липсва.

Най-важната тема в християнството, която не може да се приема от хората със здрав разум е вероубеждението за Троицата (трите бога). Християните не вярват в един Аллах, а в трима богове. Досега никой християнски теолог не е успявал да даде логично разяснение на това. Нито пък имат възможността да го направят. Ето защо това убеждение е напълно безпочвено и ненормално. Само един голям Творец може да създаде този свят. Вярата в три божества е равносилна на идолопоклонничество. Разумен човек ще повярва в само един Създател.

Освен това християните налагат убеждението, че хората се раждат грешни; че те трябва да изкупят греховете си, за да се пречистят от тях; и че отричането на основното християнско вероубеждение – “Троицата” – ще доведе човек до вечна гибел и че повече няма да бъдат съживени. Тогава какво друго би било толкова естествено за хора, които се раждат греховни и които са лишени от съживяване след смъртта, освен да приемат престоя си в този живот като мимолетна възможност да опитат всички видове наслади и удоволствия, включително да мамят един друг и да извършват всички видове жестокости, вместо напразно да губят време в поклонения? Именно поради тази причина днешните християни живеят без да спазват

морални и религиозни закони и постепенно отиват към пълен атеизъм. Те се превърнали в машини, а душите им са напълно празни.

Нека сега да се върнем към японските религии: По същество в Япония има две основни религии. Едната от тях е махаяна будизмът, който е смес между древния и чистия будизъм. Това донякъде прилича на брахманизма. Ако се проучат малко техните вероубеждения, ще се види, че Буда бил атеист, защото никъде не споменава Аллāху теāлā и не вярва, че душата няма да умре, когато умре тялото. Гледните точки на брахманите за душата не са толкова материалистични, но те се изразяват по такъв сложен начин, че не се разбира добре какво искат да кажат. В действителност не е ясно брахмите като какъв приемат Брахма – като Аллах, като раб или като пророк. Брахмите се занимават повече с религиозна философия отколкото с религия. Винаги, за да представят Брахма пред очите си, те смятат за свещени нещата, които оприличават с него или които мислят, че би били подходящи на него [например цветята], и започват да се кланят на вещи и животни, създадени от Аллāху теāлā, вместо да се кланят на Създателя.

Сред всички тези крайно сложни вероубеждения ислямът е единствената религия, която ни кара да опознаем най-добре Аллāху теāлā. (Аллāху теāлā е един. Той е велик. Той е Господът на всички светове. Нито е роден, нито е родил. Всичко съществуващо в света и в отвъдния живот са Негови създания. Никой освен Него не заслужава поклонение. Никой друг освен Него не може да даде заповеди на рабите Му.) Втората религия в Япония е шинтоизмът, който е дори по-лош от будизма, защото не е религия на морала. Освен това те вярват в много богове и подобно на изостаналите племена се кланят поотделно на всеки от тях. [С други думи те са идолопоклонници.]

По този начин аз ви дадох много искрена и кратка информация за някои съществуващи световни религии. Кой от вас, след като види и научи тези неща, ще избере един от тях, оставяйки исляма? Възможно ли е това? Вие също виждате, че сред толкова много изключително объркани и абсолютно алогични вероубеждения ислямът сияе ярко. От пръв поглед се разбира, че той е единствената истинска религия, пълна с напълно логични и хуманни закони.

И аз с насълзени очи, търсейки пътя на истината, за да постигне спокойствие и спасение душата ми, намерих исляма – най-логичната религия. Тогава си казах: “Ето това е религията, която търсих”. Захванах се здраво за нея и на драго сърце станах мюсюлманин.

39

МУХАММЕД СЮЛЕЙМАН ТАКЕУЧИ

(японец)

С благословията на Аллāху теāлā станах мюсюлманин.

Реших се поради следните причини:

1) Ислямът съдържа много силен дух на братство.

2) Ислямът съобщава решението за всякакъв вид трудности, с които човек има вероятност да се сблъска през живота. Той не е разделил религията от светското. В исляма няма само духовни ценности, а има и знания за социалния живот, които са в перфектна хармония с днешната система; като обединяване на хората и изпълняване на ибадетите в един и същи ред, съставен от хора от всички раси и социални слоеве; помагане на бедните; и съвместно разрешаване на проблемите на един друг.

3) Ислямската религия превъзпитава както душата, така и тялото. С други думи ислямът събира в себе си всички духовни и телесни знания.

Братството в исляма отхвърля всички форми на дискриминация – расова или класова. Всички мюсюлмани по целия свят са братя един на друг. Има много мюсюлмани по земята. Ислямът е религия на здравомислещите хора. Всички мюсюлмани на земята, независимо дали са индийци, пакистанци, араби, афганистанци, турци, японци или китайци, се приемат като братя. Ето защо ислямът е напълно интернационална религия. Ислямът е единственото средство, което би могло да въведе по правия път дегенериралото човешко общество и да коригира грешките му. Тъй като това е религията, благоволена от Аллāху теāлā, в нея има мезхеби, които могат да следват всички хора от всички раси и класове. Ислямската религия е изиграла много важна роля в историята на цивилизацията и за много кратко време полудиви хора се цивилизовали. Ислямската религия иска хората да живеят в мир и спокойствие. Показал им правилата, които са необходими за постигане на щастие и мир. Правилата на другите религии по това отношение, например на християнството и будизма, са напълно различни. В тези две религии да не говорим за обединение, а напротив, те повеляват хората да се изолират от света и да се отдалечат един от друг. Повечето будистки храмове са разположени по върховете на труднодостъпни планини. Това е направено, за да може да стигнат там възможно най-малко хора. Внимателен анализ на японските вероубеждения ще покаже, че те се основават на изолацията на хората един от друг. Що се отнася до християните – църквите на най-крайните от тях се намират във все изолирани от хората места. Вътре в тях е тъмно възможно най-много. Църквите започнаха да се строят в градовете едва в последни времена. Християните твърдят, че хората се раждат греховни и че поради това винаги трябва да страдат на света. Както се вижда във всички тези религии, религията и светският живот са отделени и се насажда убеждението, че земният живот се състои само от страдание.

От друга страна, ислямът приема хората като любими раби на Аллāху теāлā. Джамииите са построени в централните части на селата, т.е. сред хората. Вътре в тях е свежо и светло. Хората идват тук с удоволствие, за да изпълнят поклоненията си. Събират се заедно и ги изпълняват групово. След намāз пък отправят молитви един за друг. Интересуват се от пробле-

мите на другите и ако е нужно си помагат. Да се помага на хората в нужда или ако не е възможно това, то поне да се зарадват, проявявайки усмихнато лице и сладкодумие, е голям севāб в исляма.

Човек има и душа, и тяло. Аллāху теāлйā ни е дал и душа, и тяло. Докато сме живи ние трябва да възпитаваме едновременно и двете неща, но без да правим дискриминация между тях. Ислямът е взел под внимание не само духовните потребности на човек, но и телесните му, като е донесъл твърде логични и божествени закони.

Аз скоро станах мюсюлманин. Приех исляма преди две години. Сигурен съм, че ислямът задоволява всичките ми духовни и физически нужди. В технологично отношение Япония е изключително напреднала днес. Тя с успех се надпреварва със света. Благодарение на този научен прогрес и материално благосъстояние японският народ се промени изцяло. Япония е лишена от природни ресурси. Всички изходни материали се внасят от чужбина. Въпреки това ние можем да произвеждаме по-съвършени и евтини продукти, отколкото другите страни. Този успех се дължи на непрекъснатата работа и задоволяване с малко. В същото време японският народ, който е трябвало да работи и да полага усилия непрекъснато, не е имал време да обърне внимание на духовното, и следователно японците се превърнали в машини. Те сега подражават на материалистичния начин на живот на европейците. Останали напълно лишени от всякакви религиозни убеждения и нямат никаква връзка с духовността. Днешните стомаси на японците са изцяло сити. Джобовете им са пълни с пари, но душите им стават все по-бедни и по-празни. Каква стойност има материалното богатство при наличие на духовна нищета? Каква полза имат за света хора, облечени в украсени дрехи, но останали с празни души?

По мое мнение това е най-подходящият момент за ислямска пропаганда в Япония. Японците, които достигнали съвършенство по отношение на материалното благосъстояние, много добре чувстват пропастта в душите си и търсят водач. Само и единствено ислямската религия може да компенсира този духовен фалит. Защото ислямът ще бъде техен водач и в земния живот. Аз съм сигурен, че ако в Япония се основе една сериозна и официална организация с цел разпространение на исляма и се публикуват необходимите неща, след няколко поколения целият японски народ ще приеме исляма. С това, от една страна, ислямът ще въздигне далечния изток на почетено място, а от друга страна, цялото човечество ще се възползва от това.

40

АЛИ МУХАММЕД МОРИ

(японец)

Точно преди осемнадесет години, т.е. през 1929 г. бях в Манджурия. Тогава Япония беше много силна държава в Изтока.

По време на едно от пътуванията ми около Манджурия се сприятелих с мюсюлмани от пустиня в близост до Пиечинг. Те водеха много елементарен и религиозен живот. Бях се възхитил на начина им на живот; на тяхното подчинение към Аллāху теāлй; на техните сладки взаимоотношения помежду им; на гостоприемството, което оказваха на непознатите; и на тяхното приятелство. Навлизайки във вътрешността на Манджурия се запознах с още много други мюсюлмани и наблюдавах същия чист и красив нрав във всеки един от тях като така започнах да чувствам голяма любов към тях.

След това едва през 1946 година успях да се върна в Япония. Междувременно Япония се беше присъединила към Втората световна война и стана ла от губещата страна. Не беше останало нищо от онази мощна Японска империя. Будизмът, в когото японците от цяло сърце вярваха до този момент, беше напълно се променил, загубил същността и логичните си аспекти, и започнал да оказва вредно въздействие върху обществото.

Част от японците вече бяха приели християнството. Да, тази религия беше дошла в Япония преди 90 години, но броят на японците християни беше твърде малък. Сега виждах, че техният брой се е увеличил, защото японският народ беше осъзнал, че Буда вече не им е от полза и не беше в състояние да ги спаси от поражението и бедствието, и ето защо те бяха загубили доверието и обичта си към него. Сега търсеха нова религия. Особено по-младите хора бяха приели християнството с очакване, че то ще замести вярата, която бяха загубили. Скоро обаче осъзнали, че християните мисионери, които се опитват да ги похристиянизират, са в действителност кукли в ръцете на американските и английските капиталисти, и че чрез християнизация те ги отдалечават не само от будизма, а и от японската им идентичност, изградена върху чистотата и честността. По време на християнизацията мисионерите непрекъснато втълпяваха в умовете им превъзходното качество на американските и британските стоки, което от своя страна предизвикваше в японците омраза към техните местни стоки, като това впоследствие доведе до наплив на чужди стоки в Япония. С други думи, капиталистите ставаха богати посредством християнството, като експлоатираха нас.

Япония е страна, разположена между Русия и Америка. Всяка една от тези големи държави се опитваше да я привлече на своя страна. Нещата, които искаха да ни внушат, не бяха с цел да спасят душите ни, а с цел да постигнат интересите си. Въпреки това обаче японският народ имаше нужда от верен духовен възпитател.

Според мен само ислямската религия ще задоволи тази тяхна нужда, ще ги води към душевен мир и спасение, и ще им покаже истинския път в живота, който да следват. Преди всичко аз се възхищавам на силното братско чувство между мюсюлманите. Ислямът приема, че мюсюлманите са братя, без значение цвят и раса. Аллāху теāлй повелява хората да живеят в мир и

безопасност, без да си вършат никакво зло. Човек, виждайки сегашното състояние на света, си мисли: “Може ли да има по-съвършена и правилна заповед от тази?” Кой може да се осъмни, че великото същество, което дава тази заповед, със сигурност е истинският Аллах? Миналата година трима мюсюлмани бяха дошли в Токошима. Те бяха пакистанци и аз веднага ги посетих. От тях научих много хубави и дълбоки знания за исляма. Покъсно говорих и с японците мюсюлмани. Двама от тях, г-н Моливала и г-н Мита ме просветиха и препоръчаха да приема исляма, след което и аз приех.

Желая с цялото си сърце ислямът, най-логичната, чиста и истинска религия, да се разпространи по целия свят и да спаси хората от бедствие. Ако цялото човечество приема исляма този нещастен свят ще се превърне в райска градина. След това благодатта и величието на Аллāху теāлā ще осветят човешките души и ще ги насочат по правилния път, който ще ги отведе до вечно спасение. Само чрез исляма човечеството ще постигне щастие, както духовно, така и материално, и ще бъдат благословени със задоволството на Аллāху теāлā.

41

ОМЕР МИТА

(японец)

Омер Мита бил японски икономист и мислител. Първоначално той провеждал някои изследвания в социалните области. Известно време бил будистки свещеник и давал наставления на хората. Когато станал мюсюлманин посветил целия си живот на разпространение на ислямската религия, като правил и ислямски публикации.

Хамд (хвала) на Аллāху теāлā, че съм мюсюлманин от три години. Постигнах щастие в живота. Моите пакистански братя мюсюлмани ме научиха какъв трябва да бъде един истински и честен живот. Аз се срещнах с тези братя, когато те бяха дошли да посетят Япония. Говориха ми за исляма и ме направиха мюсюлманин. Дължа им голяма благодарност.

Повечето от японския народ са будисти, но в действителност тяхната връзка с будизма прекъсна изцяло. Вече не присъстват на религиозните ритуали и почти напълно забравиха религиозните знания. Основната причина се крие във факта, че будизмът е смес от много сложни и неразбираеми философски знания и, че той не носи никаква светска полза. Всъщност будизмът не оказва никаква помощ на средно-мислещ човек, който ежедневно се сблъсква с проблеми и различни ситуации, и не знае как да действа и отреагира на тях. Такъв човек не може да разбере тази религия и не би могъл да извлече някаква полза от нея. Не е такъв случаят с исляма. Той е лесна за разбиране, хуманна и божествена религия. Тази религия прониква

във всички фази на човешкия живот и учи мюсюлманите как трябва да действат при всяка една ситуация. Чистотата е от основно значение. Ислямът е най-идеалният пътеводител за хора с чисти души. Ислямът е толкова логичен, че дори и най-невежият човек би разбрал какво иска да ни каже той. За разлика от другите религии ислямът не съдържа привилегирована свещеническа класа и църковен монопол.

По мое мнение разпространението на исляма в Япония ще бъде много лесно. Може би отначало ще има някои трудности, но все пак те биха могли да се премахнат и японците да започнат постепенно да приемат исляма. Първата стъпка е да се представи истинският ислям на японския народ. Ден след ден японците стават все по-големи материалисти, но и те не са доволни от това и все по-ясно усещат празнината в душите си. Те трябва да бъдат научени, че ислямската религия не е само източник на духовни познания, но също така е пълен и съвършен ръководител, който ще подготви хората за всички дела в земния живот.

Като втора стъпка в Япония трябва да дойдат истински мюсюлмани, които да притежават много знания и да разпространят исляма с медиите. За съжаление студентите, идващи в Япония от различни страни, нямат силата да осъществят тази важна задача. Когато влязох в контакт с тях аз с голяма скръб видях, че те нямат знания за собствената си религия, и дори не ѝ се подчиняват. Тези хора не могат да бъдат нашите водачи. Това са хора, които се възхищават на Запада, получили са европейско образование, завършили са западни колежи и църковни училища. Те не знаеха нищо за исляма.

Всички мюсюлмани трябва да обърнат сериозно внимание на разпространението на ислямската религия в Япония и, както вече посочих по-горе, трябва да изпратят истински учени в нашата страна. Тези мюсюлмани, които идват тук, трябва да бъдат примери за японците не само на думи, но и с маниерите и поведението си. Ние японците копнеем за мир, истина, честност, искреност и достойнство. Ден след ден губим тези красиви качества. Ислямът е единственият спасител, който може да ни избави от предстоящата гибел.

Мюсюлманите имат вяра в Аллāху теāлйā, Който е единственият и велик Творец. Японците също се нуждаят от такава вяра.

Ислям означава “мир”. Няма друга нация, която да копнее за мир толкова силно, колкото японската. Постигането на мир и спокойствие изисква приемане на исляма, който всъщност означава “мир”. Ислям означава да живеем в мир и щастие с хората и да се отдаваме на заповедите на Аллāху теāлйā. Всички мюсюлмани са братя. Човечеството ще се спаси от бедствия и зверства само чрез исляма.

Г-жа ФАТМА КАЗУЕ
(японка)

След Втората световна война виждах нарастващото безразличие на хората към нашата религия. Японците постепенно привикваха към американския начин на живот. Това от своя страна пък намаляваше връзката на човека с религията и го превръщаше в машина. Хората, които се материализират по този начин, започват да усещат голямо недоволство. Аз усещах тази нужда. В душата ми имаше празнина и не бях доволна от този начин на живот, но не можех да намеря възможността да разбера какво всъщност ми липсва.

Посетих един мюсюлманин, който бе дошъл в Токио за кратък престой. Аз много се възхитих на неговите думи относно религията и на начина, по който се покланяше. Започнах да му задавам различни въпроси. Отговорите му ми харесваха много, а от друга страна запълваха празнината в душата ми. Той ми каза, че има един Създател, че Той е показал нещата, които трябва да изпълним за един щастлив и безопасен живот, и допълни, че той самият води живот, съвместим с Неговите заповеди. Думите му ме впечатлиха толкова много, че аз му казах, че искам да приема неговата религия. Така станах мюсюлманка под неговото ръководство. След като приех исляма започнах да чувствам в сърцето ми какво голямо щастие е да живееш в духовна близост със Създателя. Моят начин на живот се промени и постигнах мир.

Един внимателен поглед към начина, по който мюсюлманите се поздравяват е достатъчен, за да се осъзнае, че ислямът е истинската религия. Ние само си казваме “Добро утро” или “Лека нощ”. Вместо тези кухи и материалистични поздрави мюсюлманите си казват “Есселяму алейкум ве рахметуллāхи ве берекятух”, което означава “мир и спасение, милостта и берекетът на Аллāху теāлй да бъдат върху вас!” Възможно ли е човек да си представи за по-красиви слова и по-добър начин на поздравяване. Моят приятел мюсюлманин ми даде много ценна информация за вярата на мюсюлманите, основите на исляма и начинът им на поклонение. Тези неща са толкова лесни за разбиране, логични и хуманни. Видях и повярвах, че ислямът е религията, чрез която чистият, обикновен, логичен и мирен живот е постижим. Мирът и щастието, както в личния, така и в социалния живот е постижим само със следване на тази религия. Поради тази причина, след като постигнах мир и спасение аз започнах с всички сили да работя, за да станат мюсюлмани и моите семейство, приятели и познати.

ЗАКЛЮЧЕНИЯТА, КОИТО МОЖЕ ДА НАПРАВИМ ОТ ИЗЯВЛЕНИЯТА НА ПРИЕЛИТЕ ИСЛЯМА

Ясните, искрени и приличащи се изявления на хора от различни раси, държави и професии относно техните причини за приемане на исляма отразяват разликата и превъзходството на религията ни от останалите. Те могат да се обобщят по следния начин:

- Ислямската религия признава един Творец. Името на този единствен бог е Аллāху теāлā. Здравият разум показва, че има един бог. Разумен човек не може да приеме концепцията на многобожието, която е в основата на другите религии.

- Ислямската религия дава на хората не само духовни знания, а ги учи какво трябва да правят, за да живеят в този свят и става техен петъводител.

- Христинската религия казва, че хората се раждат грешни и че живеят на този свят, за да изкупят греховете си и да страдат. От друга страна обаче, ислямът казва, че хората се раждат безгрешни; че всяко дете е един възлюбен раб на Аллāху теāлā; че хората носят отговорност само за своите постъпки, когато достигнат до полово и умствена зрялост; и че ще се наслаждават на безкрайните блага в отвъдния живот ако не се отклонят от правилния път.

- Ислямът не позволява на трети човек да се намесва между раба и Аллāху теāлā по време на поклонения, молитви и покаяние. Изпълняването на тези неща не изисква свещеническо посредничество.

- Ислямът учи, че всички мюсюлмани са братя, независимо от тяхната раса, цвят на кожата, език или държава. При Аллāху теāлā всички раби са равни. По време на изпълнение на намāз човек на най-високия ранг се намира до друг, който може да е на най-ниския, а най-богатият до най-бедния, а белокожият до негъра, и заедно правят седжде (поклон доземи) на Аллāху теāлā.

- В исляма пророците (*aleyхимусселāм*) са хора като нас. Те са най-съвършените човешки същества във всяко едно отношение. Тяхното задължение е да ни предават заповедите на Аллāху теāлā. Заради красивата си нравственост и зрялост Аллāху теāлā ги избрал и им дал тази задача. Ислямската религия признава всички пророци (*aleyхимуссалевāту вет-теслīmāt*) и ги уважава.

- Ислямската религия е напълно логична. Корāн-и керīm не съдържа и един закон, който да не може да се разбере и да не съответства на условията на живот или науката. Всички негови заповеди са изключително полезни. Ислямската религия не съдържа никакви суеверия. Нелепи догми като кланяне на идоли, изображения и икони, които могат да се приемат само от изостаналите племена и идолопоклонниците, и които все още съществуват в християнството, не могат да имат място в исляма.

- Християнството учи хората само на страх от Аллāху теāлā, а ислямът ги кара да заобичат Създателя. Това, от което мюсюлманинът се страхува, е че Аллāху теāлā няма да го заобича.

- Никой не може да принуди друг да стане мюсюлманин. В 256-о знамение от сӯра Бакара се намира заповедта: **“Няма принуждение в религията.”** От друга страна обаче, християните мисионери се опитват да християнизират хората насила или чрез предлагане на материални облаги.

- Ибāдетите в исляма се извършват, за да се изрази благодарност към Аллāху теāлā и спечели Неговата любов. Тъй като времената за поклонение са точно определени, това учи хората на подреденост и точност, а ежегодното едномесечно говеене подсилва волята и кара човек да свикне с овладяване на своя нефс.

- Ислямът е религия, която отдава голямо значение на чистотата. Тя е единствената религия, която заповядва да се изчисти тялото преди да се започне ибāдетът. Такова нещо абсолютно липсва в другите религии. По-неже поклоненията в исляма са кратки те не оказват никакво отрицателно влияние върху ежедневиия живот.

- Добрите навици като нежно поведение, милосърдие и състрадание, които са доминиращи теми в проповедите на християнските духовници, но които те и другите християни никога не прилагат на практика, са характерни само за мюсюлманите.

- От икономическа гледна точка ислямът отхвърля както капиталистическите, така и комунистическите идеи. Той пази бедните, без да порицава богатите. Той заповядва богатите да дават зекят и милостиня на бедните. Освен това, обединявайки мюсюлманите, принадлежащи към различни народи и раси на света, той основал най-съвършената социална система на земята [като хаджа].

- Ислямът е забранил (сторил харām) алкохолните напитки, хазарта и наркотиците. Най-големите бедствия на света се причиняват от тези три неща.

- Никой християнски свещеник не може да обясни какво ще стане с хората след смъртта, какво представлява āхиретският (отвѣдният) живот и състоянията в него. Ислямът дава най-хубавите и подробни обяснения по този въпрос.

- Ислямът е единствената религия, която заповядва да се помага на бедните, мизерстващите, сираците, гостите и чужденците, без значение каква е тяхната религия.

- Ислямът не принуждава човек да вярва в нещо, което той не може да разбере. За разлика от другите религии той няма никакви тайнствени вероубеждения.

- В исляма процедурата за решаване на един проблем е следната: първо трябва да се потърси решението в Корāн-и керīm, а след това, ако няма ясен отговор там, се търси в суннета на Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*), а ако не може да се намери и там, тогава експертите в това отно-

шение, които са притежатели на здрав разум, правят иджитихад [извличат закона].

- Ислямът е най-новата религия. От първия си ден до наше време Коран-и керим е запазил своята девствена чистота, без да бъде променена дори една негова дума. В него има закони, които ще задоволят всякакви нужди. Това е толкова ясно, че от само себе си става видно, че вече няма да дойде друга религия; че всякакви религиозни въпроси на хората са разрешени и че ислямът е истинската религия на Аллах.

- Ислямските поклонения могат да се извършат навсякъде, не е задължително да се ходи на джамия. Един мюсюлманин никога не вреди на храмове на хора от други религии, и за него е допустимо да кланя намаз в църква, когато това е неизбежно.

- Ислямът отдава голямо значение на жените и им дава най-големите права. Ислямската религия не повелява мъжете да се женят за няколко жени. Полигамията (многожеството) е само позволение, което е ограничено до определен брой жени и при условие, че ще се спазят някои права. Във времето на поява на исляма мъжете живеели с колкото жени поискат, но без да признават никакви техни права. Ислямът спасил жените от тази ужасна ситуация и защитил техните права. Като казал **“Раят е под краката на майките”** Мухаммед (*алейхисселам*) им предоставил велик статус. Тази привилегия не съществува в никоя друга религия.

- Ислямът кани хората да работят, учат полезни неща, и да искат помощ от Аллаху теалля, след като са започнали да работят, използвайки своя разум и полагайки усилие. Няма друга религия, която да казва: “Един час размисъл и вършене на полезна работа се равнява на една година [нафиле] ибадет.”

- Ислямът е духовна и физическа чистота. За него тези две неща са равни по важност. Ислямът се състои само от любов, усмихнато лице, сладкодумие, честност и вършене на добро.

- Ислямът говори за Аллаху теалля като **“Раббул’алемин”**, т.е. Господът на всички светове. За разлика от другите религии, той не Го разглежда като Аллах на вярващите в съответната религия.

- Нещастен човек, търсещ утеха, ще я намери единствено в Коран-и керим. Коран-и керим съдържа многобройни наставления, които утешават нуждаещите се, успокояват ги и показват на тях какво трябва да правят.

КРАТКО РЕЗЮМЕ

Човек се чувства толкова щастлив и горд, когато чете тези прекрасни, открити и сърдечни думи за ислямската религия на хора от различни националности, страни, професии и класове, и които приели исляма без да останат под никаква принуда, а само със собствено решение и сравнително изследване на религиите! Човек се учудва като вижда, че към дадени неща,

с които той свикнал и приема за нормални, другите хора чувстват голямо удивление. Благодарение на неща, като вяра в един Аллах, братство, усмихнато лице, честност, милост, гостоприемство, взаимопомощ, прибягване до всички средства за развитие на родината и готовност за саможертва в стремежа за опазване на религията, вярата и честта, ислямът е предпочитан пред другите религии без да се прави неговата пропаганда и без да се пият шепи пари, както правят богатите християнско-мисионерски организации.

В исляма няма лоши мисли и вредни постъпки. Налице са обаче лицемери и еретици (ехли бид'ат), които се опитват да използват исляма за техни лични интереси, политики и идеологии. Един истински мюсюлманин, принадлежащ към групата "ехл-и суннет", която е групата с правилно вероубеждение, никога няма да стане играчка в техни ръце, нито пък ще се отдели от правилната вяра, подмамвайки се от техните лъжи. Един мюсюлманин няма да наруши ничие право на човек от каквато и религия да е той. Лице, което принадлежи към някоя от всички седемдесет и две отклонени течения, съобщени от Пророка ни (*алейхисселям*), се нарича еретик. Мюсюлманин, който е с ехли суннитско вероубеждение, както и подробно обяснихме в първата част на тази книга, е изключително чист човек, който изпълнява петкратния си намаз. Ислямът забранява да се насочва оръжие към брат мюсюлманин, дори да е на шега.

Нашата страна, Турция, която се радва на всички благословии на Аллāху теāлā и която е несравнима в света по отношение на климат, обилни водни ресурси и богати находища, се нуждае от истински мюсюлмани с ехли суннитско вероубеждение. Само тези истински мюсюлмани могат да докарат тази ценна държава до степенята, достойна за нея; като сътрудничат един с друг; като се зачитат, обичат и уважават; като отхвърлят глупавите и еретични публикации на хора от отклонените течения, носещи името "мюсюлмани", и от ислямските врагове; като работят непрекъснато; като достигнат и дори надминат науката и технологията на двадесет и първи век. Тази страна (както и всяка друга) няма да види никаква полза от еретиците (хората от отклонените течения), които не познават Аллāху теāлā, както е писано в книгите на ехли суннитските учени; не отдават значение на позволените и забранените неща в исляма; и се настройват враждебно към братята си по религия, подмамвайки се от втълпените им чужди идеи. Това са хора с болни души. Подобно на машините и животните, те правят това, каквото се иска от тях. Това са най-големите злодеи в обществото. Нека Аллāху теāлā ни опази от злото на такива опасни сектанти! Учените и политиците, които избрали исляма, заявяват, че: "Ако душата на човек остане празна, тя не става за нищо. Тази празнина може да бъде запълнена само с истинската религия." Един човек, който си е пречистил душата с исляма и който отбягва харāмите, никога няма да се подмами от вредните пропаганди. Ще върви по правилния път, посочен от книгите на ехли сун-

нитските учени; ще се хване ръка за ръка с братята си мюсюлмани; и ще служи на религията и държавата си. По този начин, той ще постигне благословията и благодатта на Аллāху теāля и в двата свята.

Преди ислямските врагове действали едностранно, като винаги се опитвали да оклеветят и променят основите на тази истинска религия. С други думи, извършвали многобройни несправедливости. Множество такива книги били разпространявани от християните и от еретиците, носещи мюсюлмански имена. В Европа има много грешни книги, написани без да се правят никакви реални изследвания за исляма. Те представят мюсюлманите като езичници, дяволопоклонници; като хора, позволяващи всякакви злини и лъжи; и като хора, приемащи жените за обикновени стоки. Книги от този вид били публикувани и в Изтока. Днес, колкото по-добре разбират един друг и четат книгите на отсрещния, и разпространявайки правилните книги, старата омраза у хората се превръща във възхищение. Разединителните и подривни идеи, които преди подбуждаха войни между християните и мюсюлманите, и между еретичните групи и истинските мюсюлмани сехли суннитско вероубеждение, понамаляха.

Днес християните осъзнават недостатъците в своята религия и се опитват да ги поправят. Ние, подготвяйки тази книга, получихме едно писмо от Индия. Заедно с него, той ни беше изпратил и едно “Разяснение”, раздавано от тамошните християнски мисионери. В него пишеше: “Понеже Аллах е създал всички ни, ние всички сме синове и дъщери на Аллах. Ти също си един син или една дъщеря на Аллах. Изразът “Божий син”, който четеш в Евангелието, означава “раб на Аллах”. С други думи, да се каже “Йсā (aleyхисселя̄м) е синът на Аллах” означава “Аллāху теāля Го създал така, както е създал теб и мен.” Той не разполага с друга близост към Аллах. Що се отнася до Рӯх-ул-кудс (Светия дух) това означава “великата духовна сила, дадена на Йсā (aleyхисселя̄м)”. Би било грешка да се приеме като друго божество. Евангелието не съдържа нещо от рода на “Троицата”. Аллах е един. Грешно е да се вярва в три бога. Догмата, че хората се раждат грешни, и на която ви е учено досега, също е грешна. Всеки е отговорен пред Аллāху теāля само за собствените си дела.”

Както се вижда дори и християнските свещеници осъзнали колко безсмислено нещо е Троицата, и се опитват да я коригират. И това от своя страна показва, че хората се събират около вярата в един бог. Този обрат означава сближаване с исляма. Ние се надяваме, че един ден ислямът ще обхване целия свят. В противен случай хората съвсем ще станат безбожници и това ще бъде тяхната гибел.

Ние свършваме тази част от книгата си като повтаряме смисъла на сӯра Наср от Корāн-и керй̄м, който е: **“Когато дойде помощта на Аллāху теāля и деня на победата, и видиш как хората встъпват на тълпи в религията на Аллāху теāля, прославяй Господа си! Моли Го за опрощение, защото Той винаги приема покаянието.”**

ДУ'АТА ЗА ИСТИГФАР

Да се прави истигфәр означава да се казва **“Естагфируллах мин кулли мӓ керихаллах”** или **“Естагфируллах”**. Значението му е “О, Господи! Ако съм извършил нерахесвано от Теб дело, прости ми! И ме опази от вършене на онези, които не съм!” Ду'ата за истигфәр е **“Естагфируллахел'азъйм, еллезй лӓ иляхе иллӓ хув ел хаййел каййӓме ве етӓбу илейх.”**

Хазрети Мухаммед Ма'сӓм в осемдесето писмо от втория том на книгата си предава следния хадӓс-и шерӓф: “Аллӓху теӓлӓ ще опази от беди човек, който продължава молитвата за истигфӓр и ще му даде препитание оттам, откъдето не очаква.” След фарз намӓзите този факир [човек, търсещ само задоволството на Аллӓху теӓлӓ] чета три пъти ду'ата за истигфӓр.

След като прочита тази ду'а, прочитам още само “Естагфируллах”, докато всичко стане седемдесет [т.е. 3 пъти ду'ата и 67 пъти само “Естагфируллах”]. Да се прави истигфӓр спасява човек от всяка беда с изключение на смъртта. А на човек, чийто час е настъпил, му помага да умре без болки и страдания.

За предпазване от шейтӓна и злото на враговете, и лошо урочасване:

Чете се Е'ӓзу Бесмеле и сӓрите “Кул е'ӓзу”, после **“Е'ӓзу бикелимӓтилӓхиттӓммати мин шерри кюлли шейтӓнин ве хӓмматин ве мин шерри кулли айнин лӓмме”** и **“Бисмилӓхиллезй лӓ-йедурру ме'асмихй шей'ун фил'арди велӓ фиссемӓ ве хувессемӓ'ул'алӓм”**, и седемдесет пъти **“Естагфируллах мин кюлли мӓ керихаллӓхул'азъйм еллезй лӓ иляхе иллӓ хувел-хаййел каййӓм ве етӓбу илейх”**, и четейки всичко това се мисли за техния смисъл. Към тях се добавя и **“Аллахумме иннӓй е'ӓзу бике мин хемезӓтишшейтӓн”**, после **“Аллахумме иннӓй е'ӓзу бике мин ӓзабил-кабри ве мин ӓзабиннӓр ве мин фитнетил махӓйӓ велмемӓти ве мин фитнетил Месӓхиддеджӓл”**.